

ஸ்ரீ மத் பாகவதம்

த ச ம ஸ் க ந் த ம்

மூன்றாம் பாகம்

அத்தியாயம் 68

கௌரவர்கள் ஸாம்பனைக் கட்டியது

1—12. ஓ பரீக்ஷித்து மகாராஜனே ! ஜாம்பவதியின் புத்திரனாகிய ஸாம்பன் என்பவன் துரியோதனனுடைய புத்திரியான லக்ஷ்மணை யென்பவளை சுயம்வரத்தில் அபகரித்தான். அதனைக் கண்ணுற்ற கௌரவர்கள் மிக்க கோபங்கொண்டு, இந்தச் சிறுவன் தன்னிடத்தில் ஆசைப்படாமலிருக்கும் இந்தப் பெண்ணை நம்மையெல்லாரையும் லட்சியஞ்செய்யாமல் பலாத்காரமாக அபகரித்தான். இம்மாதிரி கெட்ட நடையுள்ள இவனைக் கட்டிவிடுங்கள். விருஷணிகளால் என்ன செய்யமுடியும்? அந்த விருஷணிகள் நம்மால் தயவாக விடப்பட்ட பூமிபை அதுபவித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள்; ஒருகால் ஸாம்பன் கட்டுப்பட்டதைக் கேள்விப்பட்டு விருஷணிகள் யுத்தத்திற்கு வந்தால் பிராணபாமம் முதலியவைகளால் அடக்கப்பட்ட இந்திரியங்கள்போல சாந்தியை அடைவார்கள் ” என்று கர்ணன், சலன், பூரி, யக்ஞகேது, துரியோதனன், பிஷ்மர் ஆகிய இவர்கள் யோசித்து ஸாம்பனைப் பிண்டொடர்ந்தார்கள். அதனைக் கண்ட ஸாம்பன் ஒருவனானாலும் சிங்கம்போல் பயமற்று அழகான வில்லைபிடித்துக் கொண்டு நின்றான். கர்ணன் முதலிய அந்த கௌரவர்கள் மிக்க கோபத்துடன் அவனைப் பிடிக்க விரும்பி, ‘நில்; நிஸ்’

என்று அதட்டி, பாணங்களை வருஷித்தார்கள். இப்படி கௌரவர்களால் அடிக்கப்பட்ட ஸாம்பன் அற்ப மிருகக்களால் ஏற்படும் அவமானத்தைச் சிங்கம்போல் சகிக்கவில்லை. அவன் எண்ணமுடியாத மகிமையுள்ள பகவானுடைய புத்தி னல்லவா? பின்னுமவன் தன்னுடைய வில்லில் நான் கயிற் றைக் கட்டி வளைத்து நாணைசை செய்து, கர்ணன் முதலிய ஆறு ரதிகர்களையும் பல பாணங்களால் ஒரே சமயத்தில் அடித்தான். எப்படி. யென்றால், நான்கு பாணங்களால் அவர்களுடைய ரதத்தில் கட்டிய குதிரைகளையும், ஒவ்வொரு பாணத்தால் சாரதிகளையும் சிறந்த வில்லுள்ள அந்த ரதிகர் களையும் அடித்தான். அதனைக் கண்டு அவர்கள் சிலாகித் தார்கள். பின்னும் அவர்களில் நால்வர் ஸாம்பனுடைய நான்கு குதிரைகளையும், ஒருவன் சாரதியையும் அடித்தார் கள். மற்றொருவன் வில்லை வெட்டினான். இப்படி கௌரவர் கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அவனை ரதமில்லாத பதாதியாகச் செய்து, அவனைக் கட்டி லக்ஷ்மணையுடன் தங்களுடைய பட்டணத்திற்குக் கொண்டுபோனார்கள்.

13—22. அப்பொழுது நாரதர் துவாரகைக்குச் சென்று விருஷ்ணிகளுக்கு ஸாம்பனுடைய விஷயத்தைத் தெரிவித்தார். அதனைக்கேட்ட விருஷ்ணிகள் உக்கிரரேசனரால் தூண்டப்பட்டுக் கௌரவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்ய முயற் சித்தார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற விருஷ்ணிகளுக்குட் சிறந்தவரான பலராமன் விருஷ்ணிகளுக்கும், கௌரவர் களுக்கும் சண்டை நேரிடக்கூடாதென்று நினைத்து விருஷ்ணி களைச் சமாதானஞ்செய்து சூரியன் போன்ற தேஜஸ் உள்ள ரதத்திலேறிக்கொண்டு ஹஸ்தினாபுரஞ் சென்றார். பிராம்மணர்களும், விருஷ்ணிகளில் பெரியோர்களும் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு சென்றார்கள். அது, சந்திரன் கிரகங்களால் சூழப்பட்டாற் போலிருந்தது. அப்படிப்

பட்ட பலராமன் ஹஸ்தினாபுரத்தின் வெளியிலிருக்கும் தோட்டத்திலிருந்துகொண்டு திருதராஷ்டிரருடைய மனத்தைத் தெரிந்துகொள்வதற்காக உத்தவரை அனுப்பினார். அந்த உத்தவர் பட்டணத்திற்குள் பிரவேசித்துத் திருதராஷ்டிரர், பீஷ்மர், துரோணர், பாஹ்லிகர், துரியோதனன் ஆகிய இவர்களிடஞ் சென்று, பெரியோர்களை நமஸ்கரித்து பலராமன் வந்திருக்கிற ரென்பதைத் தெரிவித்தார். அவர்கள் பலராமன் வந்திருப்பதைக் கேட்டு மிக்க பிரியமுள்ளவர்களாகி, உத்தவருக்கு மரியாதை செய்து, மங்களத் திரவியங்களை எடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்திலிருந்து பலராமன் இருக்குமிடம் வந்து, விதிப்படி அர்க்கியங் கொடுத்துப் பூஜித்தார்கள். மேலும் அவர்களில், அவருடைய மகிமையை யறிந்தவர்கள் பலராமனை நமஸ்கரித்தார்கள். பின்னும் ஒருவருக்கு ஒருவர் சந்தித்து சேஷம் விசாரித்தார்கள். அப்பொழுது பலராமன் கேளரவர்களை நோக்கி, “மகாராஜனாகிய உக்கிரசேனர் உங்களுக்கு ஆஞ்ஞாபனஞ் செய்கிறார். அதனைச் சமாதானமாகக் கேட்டுத் தாமதியாமல் செய்யுங்கள். என்னவென்றால், நீங்கள் எல்லாரும் ஒன்றுகூடி ஸாம்பனொருவனை ஜயித்து அதர்ம மார்க்கமாகக் கட்டினீர்களல்லவா? அது சரியல்ல. பந்துக்கள் விரோதமில்லாமல் அன்புள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லும்படி சொன்னார்” என்றார்.

23—29. இப்படி வீர்யம், செளர்யம், பலம், தன்னுடைய சக்தி ஆகிய இவைகளுக்குச் சமமாகப் பலராமன் சொல்லிய வார்த்தையைக் கேட்ட கேளரவர்கள் மிக்க கோபங்கொண்டு, “இது மிகவும் ஆச்சரியம். கிரீடம் வகிக்கக் கூடிய தலையில் பாதாட்சை ஏற விரும்புகிறது. குந்தியைக் கல்யாணஞ் செய்த விஷயத்தில் விருஷ்ணிகளுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தம் ஆனதால் இவர்களுக்கு அரசனுடைய ஆசனத்தைக் கொடுத்து, நமக்குச் சமமாகச் செய்துகொண்

டோம். சாமரம், சங்கம், வெண்குடை, கிரீடம், ஆசனம், படுக்கை ஆகிய இவைகளை நம்முடைய அநுமதியால் இவர்கள் அதுபவிக்கிறார்கள். நம்முடைய தபையால் கொடுக்கப் பட்டதைப் புசிக்கும் யாதவர்கள் வெட்கமில்லாமல் நம்மை ஆஞ்ஞாபிக்கிறார்கள். நமக்கு விரோதஞ் செய்பவர்களான யாதவர்களிடமிருந்து அரசர்களுக்கு அடையாளமான குடை முதலியவைகளைப் பிடுங்கவேண்டும். பீஷ்மர், துரோணர், அர்ச்சுனன், கௌரவர்கள் முதலியோரால் சம்மதித்துக் கொடுக்கப்படாதவைகளை மகேந்திரனாலும் எப்படி எடுத்துக்கொள்ளமுடியும்? சிங்கத்திற்குச் சுவாதீனமான வஸ்துவை ஆட்டினால் அபகரிக்கமுடியுமா? (இனி உக்கிர சேனன் அரசனாக இருக்கத் தகாதவன்.) என்று குலத்தாலும், பந்துக்களாலும், சம்பத்தாலும் மதங்கொண்டவர்களும் அசத்துக்களுமான கௌரவர்கள் சொல்லிப் பட்டணத்துக்குள் பிரவேசித்தார்கள்.

30—40. பலராமன் கௌரவர்களுடைய துஷ்ட நடையைப் பார்த்தும், நிந்தா வார்த்தைகளைக் கேட்டும், மிக்க கோபத்தால் பயங்கரமான முகமுள்ளவராகி, “பலவகையான மதமுள்ள அசத்துக்கள் சாந்தியை அடையமாட்டார்கள். பசுக்களைத் தடியால் அடித்து அடக்குவதுபோல் அசத்துக்களைச் சிட்சித்து நிக்கிரகிக்கவேண்டும். என்ன ஆச்சரியம்! ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் யாதவர்களும் கோபங்கொண்டு யுத்தத்திற்கு முயற்சித்தார்கள். அவர்களை நான் சமாதானஞ்செய்து இவ்விடம் வந்தேன். மூடர்களும், சண்டையில் பிரியமுள்ளவர்களும், துஷ்டர்களுமான கௌரவர்கள் என்னை லட்சியஞ்செய்யாமல் கெட்ட வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள். போஜர்களுக்கும், விருஷ்ணிகளுக்கும், அந்த கர்களுக்கும் அகிபதியாகிய உக்கிரசேனருடைய உத்தரவை இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்களும் சிரசால் வகிக்கிறார்

கள். சுதர்மா என்ற தேவ சபையும், தேவ விருட்சமான பாரிஜாதமும் பூமிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு அவரால் அது பவிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட உக்கிரசேனர் அரசனாக இருக்கத் தகுதியில்லாதவரென்று இவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேலும், எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதியான லக்ஷ்மீ தேவி எவருடைய பாதங்களைச் சேவிக்கிறாளோ, அந்த லக்ஷ்மீபதியாகிய பூநீகிருஷ்ணனுக்கு அரசனுக்குரிய சாமக் கீரிகள் (குடை, சாமரம் முதலியவை) தகுதியில்ல என் றீடுங்கள். எவருடைய பாத தூளியைக் கங்கையைவிடப் பரிசுத்தமானதென்று பிறும்மா, பரமசிவன், லக்ஷ்மீதேவி ஆகிய நாங்கள் சிரஸால் தரிக்கிறோமோ, நாங்கள் எவரு டைய அம்சமோ, அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு அரசர்களுக் டுரிய சிங்காதனம் உரியதல்ல வென்கிறார்கள். கௌரவர் களால் கொடுக்கப்பட்ட சொற்ப பூமியை விருஷ்ணிகள் அதுபவிக்கிறார்களாம். நாம் பாதரட்சைகளாம்; கௌர வர்கள் தலைகளாம். ஐசவரிய மதங்கொண்டு அகங்காரி களாகி மதுபானஞ் செய்தவன் போல அசம்பந்தமாகப் (கோணலாக) பேசுகிற அசத்துக்களுடைய வார்த்தையைச் சிட்சிப்பவனான எவன் சகிப்பான்? ஆனதால் இப்பொழுது பூமியில் கௌரவர்களில்லாமல் நாசஞ்செய்துவிடுகிறேன்” என்று மூவுலகங்களையும் எரிப்பவர்போலக் கலப்பையை எடுத்துக்கொண்டு எழுந்திருந்தார்.

41—47. மேலுமவர் ஹஸ்தினாபுரத்தைக் கலப்பையால் குத்திப் பிளந்து கங்கையில் தள்ளுவதற்காகத் தூக்கினார். இப்படிக் கலப்பையால் குத்திப் புரட்டப்பட்ட நகரமானது ஜலத்தில் கப்பல்போல அசைந்தது. அதனைக் கண்ட கௌர வர்கள் பயந்து உயிர் பிழைக்க விரும்பி, குடும்பத்துடன் பலராமனையே சரணமடைந்தார்கள். மேலுமவர்கள் லக்ஷ் மணையுடன் ஸாம்பனை முன்னிட்டு அஞ்சலிபந்தஞ்செய்து

“ஓ ராம! ராம! எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாமாக இருப்பவரே! உம்முடைய மகிமையை அறியோம். முடர்களும் கேட்ட புத்தியுள்ளவர்களுமான எங்களுடைய குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டும்; இந்த ஜகத்தைப் படைப்பதற்கும், சம்ரட்சிப்பதற்கும் நீர் காரணராக இருப்பவர்; உமக்கு வேறு காரணமில்லை. பிரும்மா முதலியவர்கள் உமக்கு இந்த ஜகத்தை விளையாட்டுச் சாமான்களென்று சொல்லுகிறார்கள். ஓ அனந்த! ஆயிரந்தலையுள்ளவரே! இந்தப் பூமண்டலத்தை நீர் தலையால் சுமக்கிறீர். பிரளயகாலத்தில் சகல ஜகத்தையும் தமக்குள் அடக்கிக்கொண்டு தாமொருவராக இருக்கிறீர். ஓ பலராம! உமக்குத் துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்காகக் கோபமேயொழிய! மாத்ஸரியத்தாலேற்பட்டதல்ல. நீர் பூமியைப் பரிபாலிப்பதில் நோக்கமுள்ளவர்; ஓ சகல பிராணிகளின் சுருபியாக இருப்பவரே! சகல சக்திகளையும் தரிப்பவரே! அழிவற்றவரே! ஜகத்தின் கேஷம கர்மங்களைச் செய்பவரே! உம்மை நமஸ்கரிக்கிறோம். நாங்களெல்லோரும் உம்மைச் சரணமடைகிறோம்” என்றார்கள்.

48—53. இப்படிச் சரணமடைந்தவர்களும், பயந்து நடுங்கியவர்களுமான கௌரவர்களுடைய வார்த்தையைக் கேட்ட பலராமன் ‘பயப்படவேண்டாம்’ என்று அவர்களுக்கு அபயங்கொடுத்தார். அப்பொழுது துரியோதனன் அறுபது வயதுள்ள பன்னிரண்டு ஆயிரம் யானைகளையும், லட்சம் குதிரைகளையும், ஆறு ஆயிரம் ரதங்களையும், ஆயிரம் வேலைக்காரிகளையும் கன்னிகாதானமாகக் கொடுத்தான். பலராமன் அவையெல்லாவற்றையும் பெற்றுக்கொண்டு புத்திரனுடனும், நாட்டுப்பெண்ணுடனும் பந்துக்களால் சிலாக்கப்பெற்று துவாரகைக்குச் சென்றார். பின்பு பலராமன் ஹஸ்தினாபுரஞ் சென்று பந்துக்களைக் கண்டு யாதவர்களு

அத்-69] நாரதர் கிருஷ்ணனுடைய கிரகஸ்த
தர்மத்தைப் பார்த்து ஆச்சரிய மடைந்தது

7

டைய சபையில் கௌரவர்களுடைய விஷயத்தைத் தெரிவித்
தார். இப்பொழுதும் அந்த ஹஸ்தின நகரம் தென்பக்கத்
தில் உயர்ந்து, பலராமனுடைய பராக்கிரமத்தைக் காண்
பித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அத்தியாயம் 69

நாரதர் கிருஷ்ணனுடைய கிரகஸ்த தர்மத்தைப் பார்த்து
ஆச்சரிய மடைந்தது

1—16. ஒரு சமயம் நாரத மகரிஷி நரகாசுரன் அடி
பட்டதையும், அநேக ராஜகுமாரிகளைக் கிருஷ்ணன் ஒருவர்
விவாகஞ்செய்துகொண்டதையும் கேள்விப்பட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்
ணனைப் பார்க்க விரும்பி துவாரகைக்குச் சென்றார். ஒரே
புருஷன் ஒரே காலத்தில் பதினாறு ஆயிரம் கிரகத்திலிருந்து
அவ்வளவு ஸ்திரீகளைக் கலியாணஞ் செய்துகொள்வது
மிகுந்த ஆச்சரியமானதால் அதனைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற
விருப்பம் தேவரிஷியாகிய நாரதருக்கு உண்டாயிற்று. அந்த
துவாரகா நகரத்தில் அநேக உத்தியானங்களும், அதிலுள்ள
மரங்கள் புஷ்பித்தும், அந்தப் புஷ்பங்களின் மதுவைப்
பானஞ்செய்து வண்டுகள் சப்தித்துக்கொண்டுமிருந்தன.
மேலும் ஓடைகளில் நீலோத்பலங்களும், தாமரைகளும்,
குழதங்களும் புஷ்பித்திருந்தன. ஹர்ஸங்களும் சாரசு
பட்சிகளும் சப்தித்துக்கொண்டிருந்தன. பின்னும் அந்த
நகரத்தில் ஸ்படிகங்களாலும், வெள்ளிகளாலும், மரகத
ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்டவைகளும், சுவர்ணத்தால்
அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளுமான ஒன்பது லசடம் மாடிகளும்
இருக்கின்றன. வீதிகளும் கடைத்தெருவுகளும் நாச்சந்தி
மண்டபங்களும் சபைகளும் இருக்கின்றன. பின்னும் வீதி

கள் ஜலந்தெரிக்கப்பட்டு சுத்தஞ்செய்யப்பட்டும், வீட்டு வாயிற்படிகள் குப்பையில்லாமல் பெருக்கப்பட்டும், வீடுகளில் துவஜங்களும், பதாகைகளும் கட்டப்பட்டு வெயிலை மறைத்துக்கொண்டும் இருக்கின்றன. அந்த நகரத்தில் மிக அழகுபொருந்திய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய அந்தப்புரம் ஒன்று இருக்கிறது. அதனைச் சகல லோகபாலர்களும் பூஜிக்கிறார்கள். விசுவகர்மாவின் சாமர்த்தியம் முழுவதும் அதில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. மேலும்தில் கிருஷ்ணனுடைய பதினாறுபிரம்ஸ்திரீகளுக்கும் தனித்தனியே அரண்மனைகள் இருக்கின்றன. அதில் நாரதர் ஒரு கிரகத்தில் பிரவேசித்தார். அந்த அரண்மனை பவழத் தூண்களாலும், இந்திர நீலச் சுவர்களாலும், இந்திர நீலமயமான பூமிகளாலும், வைடூரியப் பலகைகளாலும், கொடுங்கைகளாலும், முத்து மாலைகளாலும், தந்தங்களால் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான கட்டில் முதலியவைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. மேலும், அந்தக் கிரகங்களில் ரத்தினஹாரங்களாலும், நல்ல வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட வேலைக்காரிகளும், சட்டை, தலைப்பாகை, ரத்தின குண்டலங்கள் இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வேலைக்காரர்களும் வசிக்கிறார்கள். ரத்தின தீபங்களின் ஒளியால் இருளில்லாமல் பிரகாசமாக இருக்கிறது. கொடுங்கைகளில் வசிக்கும் மயில்கள் ஜன்னல் வழியாக வெளியில்வரும் அகரு தூபத்தின் புகையை மேகமென்று நினைத்துக் கூத்தாடுகின்றன. அப்படிப்பட்ட அந்தக் கிரகத்தில் அதற்குடைய வளான ராஜகுமாரி(ருக்மிணி) தங்கப் பிடியுள்ள சாமரத்தைக் கையிலெடுத்துக் கிருஷ்ணனை விசிறி உபாசித்துக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்குச் சமமான ரூபம், குணம், வயது, அலங்காரம் இவைகளுள்ள அநேக வேலைக்காரிகள் அவளைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது நாரதரைக் கண்ட

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கட்டிலிலிருந்து சிக்கிரமாக இறங்கி, நாரதருடைய பாதத்தில் தம்முடைய கிரீடம் படும்படி நமஸ்கரித்து அஞ்சலிசெய்துகொண்டு தம்முடைய ஆசனத்தில் உட்கார்த்திவைத்தார். மேலுமவர் நாரதருடைய பாதங்களை அலம்பி, அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தம் தலையில் புரோகஷித்துக் கொண்டார். அவர் ஜகத்திற்கு மேலானவரானாலும், சாதுக்களுக்கு அதிபதியானாலும், பிராமணர்களையே தெய்வமாகக் கொண்டவரானதால் இப்படிச் செய்தது உசிதம். அவருடைய பாதாவிந்தத்திலிருந்து பெருகிய கங்காதீர்த்தமானது எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. இப்படி தேவரிஷிகளுக்குட் சிறந்தவராகிய நாரதரை நாராயணர்களாக அவதரித்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விதிப்படி பூஜித்து, அமிருதப்பெருக்குள்ள பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, “உமக்கு என்னால் செய்யக்கூடியதென்ன?” என்று கேட்டார்.

17—18. அதனைக் கேட்ட நாரதர், “ஓ பிரபுவே! சகல ஜகத்திற்கும் அதிபதியே! எல்லா ஜனங்களிடத்தும் நீர் பிரீதி செய்வதும், துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதும் ஆச்சரியம் அல்ல. நீர் ஜகத்தைத் தரிப்பதற்காகவும், மட்சிப்பதற்காகவும், அதற்கு மோகஷத்தைக் கொடுப்பதற்காகவும் தமது இஷ்டப்படி அவதரிக்கிறீர் என்பதை நான் அறிவேன். (எல்லாஜனங்களிடத்திலும் பிரீதிசெய்வது உமக்கு இயற்கையானதால் என்னைப் பூஜித்திரேயோழிய என்னிடத்திலுள்ள கௌரவத்தால் பூஜிக்கவில்லை என்று வருத்தம்.) உம்முடைய பாதாவிந்தத்தைத் தரிசித்தேன். அது சகல ஜனங்களுக்கும் மோகஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; மிகுந்த ஞானமுள்ள பிருஹ்மா முதலியவர்களாலும் ஹிருதயத்தில் தியா

னிக்கக்கூடியது; ஸம்ஸாரமாகிய கிணற்றில் விழுந்தவனை வெளியில் தூக்கிவிடக்கூடியது; உம்முடைய ஸ்மரணமானது எப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும்” என்று சொன்னார்.

19—22. பின்பு நாரதர் அந்தக் கிரகத்திலிருந்து வெளியில் வந்து யோகேசுவரராகிய கிருஷ்ணனுடைய யோகமாயையின் மகிமையைப் பார்க்க விருப்பி இன்னொரு கிரகத்தில் பிரவேசித்தார். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பத்னியுடனும் உத்தவருடனும் சொக்கட்டான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார். பின்னுமவர் மிகுந்த பக்தியுடன் நாரதரைக் கண்டு எழுந்திருந்து விகிப்படிப் பூஜித்து, ஒன்றையும் அறியாதவர் போல “எப்பொழுது வந்தீர்?” எல்லாவற்றிலும் பூர்ணரான உமக்கு அபூர்ணர்களான எங்களால் செய்யக்கூடியது ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் நான் செய்ய வேண்டியதைச் சொல்லும். என்னுடைய ஜன்மாவை ஸபலமாக்கிவிடும்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட நாரதர் மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, பதில் சொல்லாமல் எழுந்திருந்து மௌனமாக மற்றொரு கிரகஞ்சென்றார்.

23—39. அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குழந்தைகளை எடுத்துவைத்துக் கொஞ்சிக்கொண்டிருக்கக் கண்டார். அதனைப்பார்த்து நாரதர் மற்றொரு வீட்டிற்குள் சென்றார். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஸ்நானஞ்செய்ய யத்தனித்துக்கொண்டிருந்தார். அவ்விடமிருந்து மற்றொரு கிரகஞ் சென்று நாரதர் அவ்விடத்தில் அக்னிஹோத்திரஞ் செய்து கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்தார். இப்படி நாரதர் ஒவ்வொரு கிரகத்திற்கும் சென்றார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஒரு வீட்டில் பஞ்சாயக்ருங்களை அநுஷ்டித்துக்கொண்டும், மற்றொருவிடத்தில் பிராமணர்களுக்குப் போஜனம் செய்வித்துக் கொண்டும், இன்னுமொரு வீட்டில் அதிதிகளுக்கு உபயோ

தர்மத்தைப் பார்த்து ஆச்சரியமடைந்தது

கிந்து மிகுதியான அன்னத்தைப் புசித்துக்கொண்டும், இன்னுமொருவிடத்தில் சந்தியோபாஸ்தி செய்துகொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் மௌனமாக ஜபஞ் செய்துகொண்டும், இன்னுமொரு வீட்டில் கத்தி, கேடகம் இவைகளைத் தரித்து மார்க்கத்தில் சஞ்சரித்துக்கொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் குகிரையின்மீதேறுகிறவரும், பின்னுமொரு வீட்டில் யானை, ரதம் இவைகளில் ஏறுகிறவரும், மற்றுமொரு வீட்டில் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டவரும், வந்திகளால் துதிக்கப்பெற்றவரும், உத்தவர் முதலிய மந்திரிகளுடன் ஆலோசிப்பவரும், மற்றொரு வீட்டில் தாசிகளுடன் ஜலக்ரீடைசெய்பவரும், இன்னுமொரு வீட்டில் பிராமணர்களுக்கு அலங்கரிக்கப் பட்ட பசுக்களைத் தானஞ்செய்துகொண்டும், இதிகாச புராணங்களைக் கேட்டுக்கொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் தம்பத்தி யுடன் பரிசாச வார்த்தை பேசி அவளைச் சிரிக்கச்செய்து கொண்டும், ஒரு கிரகத்தில் தர்மத்தை அநுஷ்டித்துக் கொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் அர்த்தகாமங்களை யதுபவித்துக்கொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் பிரகிருதியைவிட மேலான (ப்ராகிருதி சம்பந்தமில்லாத) பரம புருஷனைத் (தம்மை) தியானஞ்செய்துகொண்டும், இன்னுமொரு வீட்டில் ஆசாரியனுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுத்துப் பணிவிடை செய்துகொண்டும், ஒரு வீட்டில் சிலருடன் சண்டை செய்துகொண்டும், மற்றொரு கிரகத்தில் சமாதானஞ் செய்துகொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் பலராமனுடன் சாதுக்களின் சேஷமத்தை யோசித்துக்கொண்டும், இன்னுமொரு கிரகத்தில் புத்திரர்களுக்கும், பெண்களுக்கும் உசிதமான காலத்தில் முறையே உபநயனம், விவாகம் இவைகளைச் செய்துகொண்டும், மற்றொருவிடத்தில் புத்திரனுக்குத் தகுதியான பெண்ணைத் தேடிக்கொண்டும், மற்றொரு விடத்

தில் கன்னிகாதானம் கொடுப்பவரும், பெண், மணப்பிள்ளை ஆகிய இவர்களை அனுப்பிக்கொண்டும், அவர்களை அவர்கள் வீட்டிலிருந்து அழைத்துக்கொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் சகல ஜனங்களும் சந்தோஷிக்குட்படி குழந்தைகளுக்குக் கல்யாண மகோற்சவத்தைச் செய்துகொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் யாகங்களை யதுஷ்டித்துச் சகல தேவர்களைப் பூஜித்துக்கொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் கிணறு, குளம் வெட்டுவிப்பது, தேவாலயம் கட்டுவிப்பது, தோட்டம் போடுவது முதலிய பூர்த்த தர்மத்தை அதுஷ்டித்துக் கொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் சிந்து தேசத்திலுண்டான குதிரையின் மீதேறி வேட்டைக்குச் சென்றுகொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் சுத்தமான பசுக்களைக்கொண்டு யாகஞ் செய்துகொண்டும், மற்றொரு வீட்டில் அவ்விடத்திலிருக்கும் ஜனங்களைப் பரீட்சிப்பதற்காக வேறு வேஷந் தரித்துச் சஞ் சரிப்பவருமாக இருந்தார். இப்படிப்பட்ட மனிதனாக அவ் தரிக்கும் பகவானுடைய யோகமாயையின் மகிமையைப் பார்த்து நாரத மகரிஷி சிரித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஓ யோகேசுவர! உம்முடைய யோகமாயை யோகிகளாலும் பார்க்கமுடியாதது; உம்முடைய பாதசேவையால் அது என்னுடைய மனத்தில் தோன்றியது. அதனால் அதனைத் தெரிந்துகொண்டேன். ஆனதால் ஓ கிருஷ்ண! விடை கொடுத்தனுப்பும். லோகங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகின்ற உம்முடைய லீலைகளைக் கானஞ்செய்துகொண்டு, உம்முடைய கிர்த்தி பரவிய லோகங்களில் சஞ்சரிக்கிறேன்” என்றார். (உம்முடைய மனுஷ்யபாவனையால் நான் மோகிக்கிறேன். ஆனதால் என்னை அனுப்புமென்று கருத்து.)

40—43. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நாரதரை நோக்கி, “ஓ பிராமண! நான் தர்மத்தைச் சொன்னவன்; அதனைச் செய்பவன்; அதனை அறுமோதிப்பவன்; ஆதலால்

ஜனங்கள் தர்மத்தைச் செய்யும்படி அதுஷ்டித்துக் காண்பித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒ புத்திர! நீ இதைப் பார்த்து மோகிக்கவேண்டாம்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட நாரதர் கிருகஸ்த தர்மங்களை எல்லா வீட்டிலும் அதுஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கும் பகவானை ஒருவராக (பல சுரூபங்களில் லாமல்) தரிசித்தார். அளவற்ற மகிமைபுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய யோகமாயையின் மகிமையைப் பார்த்து நாரதர் மிக்க சந்தோஷத்தை அடைந்து ஆச்சரியமடைந்தார். இப்படி அர்த்தம், காமம், தர்மம் ஆகிய இவைகளில் சிரத்தையுள்ள வரான ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் நாரதர் பூஜிக்கப்பட்டு அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனையே நினைத்துக்கொண்டு சென்றார்.

44—45. இப்படி ஸ்ரீமந் நாராயணன் சகல ஜனங்களுடைய கேஷமத்திற்காக அநேக அவதாரங்களைச் செய்து பதினாறு ஆயிரம் ஸ்திரீகளுடைய வெட்கம், அன்பு இவைகள் பொருந்திய பார்வை, சிரிப்பு இவைகளை அடைந்து மமித்தார். மேலும் ஜகத்தைப் படைப்பதற்கும், காப்பாற்றுவதற்கும், ஸம்ஹரிப்பதற்கும் காரணராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எந்த அற்புதமான சரிதங்களைச் செய்தாரோ, அவைகளை எவன் கானஞ்செய்கிறானோ, கேட்கிறானோ, அதனை அது மோதிக்கிறானோ, அவனுக்கு மோஷத்தைக் கொடுப்பவரான பகவானிடத்தில் பக்தியுண்டாகும்.

அத்தியாயம் 70

ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நித்தியக் கடமைகள்

(நாரதர் ஒவ்வொரு கிருகங்களில் பகவானுடைய கிருஹஸ்த தர்மத்தைத் தரிசித்தாரல்லவா? அதனைக் கிரமமாகச் சொல்லுகிறார்.) விடியற்காலம் சமீபித்தபொழுது

கோழிகள் சப்தித்தன. அப்பொழுது ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் ஸ்திரீகள் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டிருந்தமையால் அவர்கள் கோழிகளை வைத்தார்கள். (கோழிகளுடைய சப்தத்தைக் கேட்டுப் பகவான் தங்களை விட்டு எழுந்திருந்துவிடுவாரென்று பயந்து, கோழிகளை வைத்தார்களென்று கருத்து.) மந்தார வனத்திலிருந்து வரச் சேர்ந்துள்ள காற்று வீசியது. அதனால் வண்டுகள் சப்தித்தன. பறவைகள் வந்திகள் போல் சப்தித்துக் கிருஷ்ணனை எழுப்பின. அப்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணனால் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொள்ளப்பட்டு அவருடைய கைகளின் மத்தியை அடைந்தருக்மிணி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டுப் பிரியவேண்டுமே யென்ற காரணத்தால் அந்தப் பறவை சப்திப்பது முதலியவைகளைச் சகிக்கவில்லை. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிராம்ம முகூர்த்தத்தில் எழுந்திருந்து, கைகாலை அலம்பி ஆசமனஞ்செய்து, தெளிந்திருக்கும் இந்திரியங்களுள்ளவராகி, பிரகிருதி சம்பந்தமற்றதும், அகண்டமும், உபாதி சம்பந்தமில்லாததும், நித்தியமானதும், தானாகப் பிரகாசிப்பதும், எப்பொழுதும் அவித்தையின் சம்பந்தமற்றதும், இந்த ஜகத்தைப் படைப்பது முதலியவைகளுக்குக் காரணமாகிய தனது சக்திகளால் தன்னுடைய இருப்பையும் ஆனந்தத்தையும் காண்பிப்பதும், பிரம்மமென்று சொல்லப்படுவதுமான பரமாத்மாவைத் தியானஞ்செய்தார். (குணங்கள் ஒன்றோடொன்று சேருவதற்குமுன் கேவல சத்தாமாத்கிரகை இருந்தாரென்று கருத்து.) பின்பு சத்தமான ஜலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வஸ்திரங்களை யுடுத்திக்கொண்டு சந்தியோபாசனம் முதலிய கர்மங்களை விதிப்படி செய்தார். பின்னும் சாதுக்களுக்குட் சிறந்தவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அக்னி காரியத்தைச் செய்து காயத்திரியை ஜபித்தார். பின்பு சூரியன் உதயமானார். அதன்பின் காயத்திரியின் உபஸ்தானத்தைச்

செய்து தம்முடைய அம்சமான தேவர்களுக்கும், ரிஷிகளுக்கும், பிதிருக்களுக்கும் தர்ப்பணஞ்செய்து பெரியோர்களான பிராமணர்களைப் பூஜித்து, பசுக்களைத் தானஞ்செய்தார். அவைகள் தலையீற்றுள்ளவைகள்; தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கொம்புகளுள்ளவைகள்; நல்ல சுவபாவமுள்ளவைகள்; முத்துமலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகள்; வஸ்திரத்தால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவைகள்; வெள்ளியால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குளம்புகளுள்ளவை. பிராமணர்களுக்கும் அலங்காரம் செய்து மேற்சொல்லியபடியுள்ள பசுக்களையும், எள்ளு, பட்டு இவைகளையும் கொடுத்தார். இப்படி ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் செய்துவந்தார். பின்பு பசுக்கள், பிராமணர்கள், தேவதைகள், பெரியோர்கள், ஆசாரியர்கள், மற்ற சகல பூதங்கள் ஆகிய தம்மிடத்திலிருந்து உண்டானவைகளை நமஸ்கரித்து, மங்கள திரவியங்களை ஸ்பரிசித்தார் (தொட்டார்). அதன்பின் பூலோகத்திற்கே ஆபரணமாக இருக்கும் தம்முடைய சரீரத்தை மிகவும் திவ்யமான வஸ்திரம், ஆபரணம், சந்தனம், புஷ்பம் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டார். பின்பு நெய்யில் தம்முடைய பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்தார். அதன்பின் கண்ணாடி, பசு, விருஷபம், பிராமணன், தேவதை ஆகிய இவைகளைத் தரிசித்தார். பிறகு அந்தப்புரத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களுக்கும், பட்டணத்து ஜனங்களுக்கும் இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுத்துச் சந்தோஷப்படுத்தித் தாமும் ஆனந்தத்தை அடைந்தார். சந்தனம், புஷ்பம், தாம் பூலம் முதலியவைகளைப் பிராமணர்களுக்கு முன்னதாகக் கொடுத்து, பின்பு மித்திரர்களுக்கும், அதன்பின் ஜனங்களுக்கும், அதன்பின் தம்முடைய பத்தினிகளுக்கும் கொடுத்து, எஞ்சியவைகளைத் தாம் உபயோகித்துக்கொண்டார். அதற்குள் கக்ரிவம் முதலிய குகிரைகளைப் பூட்டி அற்புதமான

ரதத்தைத் தாருகன், வாசலில் நிறுத்தி, கிருஷ்ணனை நமஸ்கரித்து நின்றான். அதனைக் கண்ட பகவான் ஸாத்யகி, உத்தவர இவர்களுடன் சாரதியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு ரதத்தின்மீது ஏறினர். அது சூரியன் உதய பர்வதத்தை அடைந்தாற்போலிருந்தது. அந்தப்புர ஸ்திரீகள் வெட்கத்துடனும் அன்புடனும் கிருஷ்ணனைக் கடாசுறித்து, சிரமப்பட்டு விடை கொடுத்தார்கள். இப்படி பகவான் அநேக ஸ்திரீகளுடைய விட்டிலிருந்து அநேக கிருஷ்ணனாக வெளியில் வந்து ஒரு கிருஷ்ணனாகச் சபைக்குச் சென்றார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லா விருஷ்ணிகளாலும் சூழப்பட்டுச் சுதர்மா என்ற சபைக்குச் சென்றார். அந்தச் சபையிலிருப்பவர்களுக்குப் பசி, தாகம் முதலிய ஆறுவகை விகாரங்களில்லை. அந்தச் சபையில் உத்தமமான ஆசனத்தில் கிருஷ்ணன் உட்கார்ந்து, தம்முடைய சாந்தியால் திக்குகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்தார். மற்ற யாதவர்கள் அவரைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அது ஆகாயத்தில் நட்சத்திரங்களுடைய மத்தியில் சந்திரன் பிரகாசிப்பதுபோலிருந்தது. அப்பொழுது சிரிக்குர்படி பேசக்கூடியவர்கள் (விகடகனிகள்) பலவகையான ஹாஸ்யங்களால் கிருஷ்ணனுக்குச் சந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணினார்கள். நர்த்தனஞ்செய்யும் புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் மிருகங்கள், வீணை, முரசு, புல்லாங்குழல், தாளம், சங்கம் இவைகளை முழக்கிக்கொண்டு நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். பாடகர்கள் பாடினார்கள். சூதர்களும், மாகதர்களும், வந்திகளும் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். மேலும், அங்கிருந்த சில பிராமணர்கள் புண்யசுலோகர்களான முந்திய அரசர்களுடைய சரிதங்களைச் சொன்னார்கள். அப்பொழுது ஒரு புருஷன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்ப்பதற்காக வந்தான். காவலர்கள் பகவானிடத்தில் தெரிவித்து, சபையில் அவனை அழைத்துச் சென்றார்கள். அந்தப் புருஷன்

அஞ்சலிபந்தஞ்செய்து பரமேசுவரனாகிய கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரஞ்செய்து, “ ஜராஸந்தன் திக்விஜயஞ்செய்யும் பொழுது எந்த அரசர்கள் அவனைக் கண்டு வணங்கவில்லையோ, அவர்களை பலாத்காரமாகக் கொண்டு வந்து காராகிருகத்தில் அடைத்து வைத்திருக்கிறான். இப்படி கஷ்டப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இரண்டு லட்சம் அரசர்கள் என் முகமாகத் தங்கரிடம் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். எப்படியெனில், ‘ஓ கிருஷ்ண! அளவற்ற மகிமையுள்ளவரே! சரணாகதர்களுடைய பயத்தை நிவர்த்திப்பவரே! பேதபுத்தி உள்ளவர்களான நாங்கள் சம்சாரத்திலிருந்து பயந்து உம்மைச் சரணமடைகிறோம். இந்த ஜனங்கள் கர்ம கர்மங்களையும், நிஷித்த கர்மங்களையும் செய்ய விரும்புகிறார்கள். தமக்குக் கேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், உம்மால் சொல்லப்பட்டதுமான நல்ல கர்மத்தைச் செய்கிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஜனங்களுக்குப் பிழைத்திருக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையை ஒரு கேஷனத்தில் எந்த சூருபமானது போக்கடிக் கிறதோ, அந்தக் காலசூருபமான உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ ஈச! நீர் சாதுக்களை ரட்சிப்பதற்கும் துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்கும் பூமியில் அவதரித்திருக்கிறீர். அப்படியிருக்க உம்முடைய உத்தரவை மீறி நடக்கிறவன் கேஷமத்தை அடைகிறதென்பதும், உம்முடைய பக்தர்கள் துக்கப்படுவதென்பதும் இரண்டும் யுத்தமில்லை. மேலும், உம்மை சேவித்து யோகிகளாலடையக் கூடிய இயற்கையான சுகத்தை நாங்களடையாமல், உம்முடைய மாயையால் மோகித்து சொப்பனம் போன்ற விஷயசுகத்தில் ஆசைகொண்டு எப்பொழுதும் பயமுள்ளதும், பிணைத்துக்கு ஒப்பானதுமான இந்தச்சரீரத்தால் களத்திரம், புத்திரன் இவர்களைப் பற்றி யோசிப்பதாகிய சுமையைச் சுமக்கிறோம். சிங்கமானது ஆடுகளை ஜயித்தாற்

போல எங்களெல்லோரையும் ஜராஸந்தன் காராகிருத்தில் அடைத்து வைத்திருக்கிறபடியால் சரணமடைந்தவர்களுடைய துக்கத்தை நிவர்த்திக்கும் பாசமுள்ளவராகிய நீர் ஜராஸந்தனென்ற கர்ப்பாசத்தை நாசஞ்செய்து எங்களைக் காப்பாற்றும். அந்த ஜராஸந்தன் லட்சம் யானை பலமுள்ள வனானதால் அவனை ஜயிக்க எங்களால் முடியவில்லை. ஓ சக்ராயுதத்தை உடையவரே ! இவன் பதினேழு தரம் உம்மால் ஜயிக்கப்பட்டும் பதினெட்டாவது தடவை மனித வடிவங் கொண்டவரும், அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ளவருமான உம்மை ஜயித்து மிக்க கர்வங்கொண்டு உம்மைச் சார்ந்தவர்களான எங்களை உபத்திரவிக்கிறான். இந்த விஷயத்தில் எதனைச் செய்யவேண்டுமோ அதனைச் செய்யும்' என்று சொல்லி ஜராஸந்தனால் அடக்கப்பட்ட அரசர்கள் உம்மைப் பார்க்க விரும்பினவர்களாக உம்முடைய பாசத்தைச் சரணமடைகிறார்கள். தினர்களான அவர்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்யும்" என்று சொன்னான்.

33—37. இப்படி அந்த தூதன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது சூரியன்போல் மிக்க தேஜஸ் உள்ளவரும், பொன்னிறமான ஜடைகளுள்ளவரும், தேவரிஷியுமாகிய நாரதர் அவ்விடம் வந்தார். அவரைக் கண்ட கிருஷ்ணன் சகல லோகபாலர்களுக்கும் அகிபதியானாலும் எழுந்திருந்து தலை வணங்கி நமஸ்கரித்தார். சபையிலிருப்பவர்களும் கிருஷ்ணனைச் சார்ந்தவர்களும் சந்தோஷமாக நாரதரை நமஸ்கரித்தார்கள். இப்படி நாரதரைப் பூஜித்து ஆஸனத்திலுட்கார்த்தி கிருஷ்ணன் பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லலானார். எப்படியென்றால், “ முவ்வுலகங்களும் பயமில்லாமல் கேஷமமாக இருக்கின்றனவா ? நீர் சகல லோகங்களிலும் சஞ்சரிப்பதனால் அந்தந்த லோக விரூத்தந்

தம் எங்களுக்குத் தெரியவருகிறது. அதுவே எங்களுக்குப் பெரிய லாபமாக இருக்கிறது. ஈசுவரனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட லோகங்களில் உமக்குத் தெரியாததொன்றுமில்லை. ஆதலால் பாண்டவர்களுடைய சமாசாரத்தைப்பற்றி உம்மைக் கேட்குகிறேன்” என்றார்.

38—45. அதனைக் கேட்ட நாரதர், “ஓமிக்க மகிமை யுள்ளவரே! சகல பிராணிகளிடத்திலும் தம்முடைய சக்தி களால் மறைக்கப்பட்டு கட்டையில் அக்னிபோல நீர் வசிக் கிறீர். மேலும் நீர் பிரும்மதேவருக்கும் மோகத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய மாயாவியாக இருக்கிறீர். அப்படிப் பட்ட உம்முடைய பலவித மாயையை நான் பார்த்தேன். (ஆனதால் நீர் அறியாதவர்போலப் பாண்டவர்களைப்பற்றிக் கேட்பது எனக்கு ஆச்சரியமாகத் தோன்றவில்லை.) மேலும் நீர் உண்மையிலில்லாததான இந்த ஜகத்தை சக்தியம்போல உம்முடைய மாயையால் தோன்றச்செய்து அதனைப் படைத் தும், சம்கரித்தும், எல்லாவற்றையும்விட விலட்சணமான சுருபமுள்ளவராகப் பிரகாசிக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட உமக்கு நமஸ்காரம். உம்முடைய அபிப்பிராயத்தை யாரால் நன் றாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியும்? பின்னும் நீர், அனர்த்தத் தைக் கொடுக்கக்கூடிய சரீரத்தையடைந்து சம்சாரியாக இருப்பவனும் அதிலிருந்து மோகத்தையடைய உபாயத் தையறியாதவனுமான ஜீவனுக்காக பூமியில் அவதாரங்களைச் செய்து உம்முடைய கீர்த்தியாகிய தீபத்தைப் பிரகாசிக்கச் செய்கிறீர். (அஞ்ஞானமாகிற இருட்டைப் போக்கடிப் பதற்காக) அப்படிப்பட்ட உம்மைச் சரணமடைகிறேன். ஆனாலும் மனுஷ்யபாவையுள்ள உமக்கு அத்தையின் புத்திர னாகிய தர்மபுத்திரருடைய எண்ணத்தைத் தெரிவிக்கிறேன். பாண்டுவின் புத்திரராகிய தர்மபுத்திரர் ராஜகுயமென்ற

சிறந்த யாகத்தைச் செய்து உம்மைப் பூஜிக்கப்போகிறார். அதனை நீர் அனுமதிக்கவேண்டும். அந்தச் சிறந்த யாகத்தில் உம்மைப் பார்ப்பதற்காகத் தேவர்களும் கிர்த்தியுள்ள அரசர்களும் வரப்போகிறார்கள். வேதமூர்த்தியான உம்மைத் தியானித்தும், உம்முடைய சரிதங்களைக் கேட்டும், உம்முடைய குணங்களை உச்சரித்தும் சண்டாளன் முதலியவர்களும் பரிசுத்தியை அடைகிறார்கள். உம்மைத் தரிசித்தவர்களும், ஸ்பரிசித்தவர்களும் சுத்தியடைவதற்கு என்ன ஆசைப்படும்? சகல லோகங்களுக்கும் கேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவரே! உம்முடைய கிர்த்தியானது சகல லோகங்களுக்கும் அலங்காரமாக இருக்கிறது; பாதாளத்திலும், ஆகாயத்திலும், பூமியிலும் பிரசித்தமாகவிருக்கிறது. மேலும் உம்முடைய பாதத்திலிருந்து பெருகிய ஜலமானது ஆகாயத்தில் மந்தாகினியென்றும், பாதாளத்தில் போகவதி என்றும், பூமியில் கங்கையென்றும் பெயரடைந்து லோகங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது” என்று சொன்னார்.

46—48. அதனைக்கேட்ட அவ்விடத்திலிருந்த யாதவர்கள் கிருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயத்தை (தர்மபுத்திரருடைய யாகத்திற்குப் போகவேண்டுமென்பதை) ஒப்புக் கொள்ளாமலிருக்கும்பொழுது, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அழகான வார்த்தைகளால் அவர்களை மயக்கிக்கொண்டு உத்தவரை நோக்கி “ஓ உத்தவ! நீர் நமக்கு மேலான கண்ணாகவும், மித்திரராகவும், மந்திராலோசனையின் உண்மையை அறிந்தவராகவுமிருக்கிறீர். ஆனதால் இப்பொழுது நாம் எதனை சிரத்தையுடன் செய்யவேண்டும் சொல்லும்” என்று கேட்டார். இப்படி எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரான கிருஷ்ணன் அறியாதவர்போலக் கேட்க அவருடைய உத்தரவினால் உத்தவர் பதில் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

நோட்டு

ஆறுவகை விகாரங்கள் — பசி, தாகம், சோகம், மோஹம், கிழத்தனம், மரணம். வந்திகள்: அரசர்களை ஆதிப்பவர்கள். காமிய கரிமங்கள்: பலனை உத்தேசித்துச் செய்யும் கர்மங்கள். நிஷித்தம்: வேதத்தில் எவைகளைச் செய்யக்கூடாதென்று தடுக்கப் பட்டிருக்கின்றனவோ அவை.

அத்தியாயம் 71

கிருஷ்ணன் ராஜகுயத்திற்காக இந்திரப்பிரஸ்தம் சென்றது.

தேவரிஷியாகிய நாரதருடைய வார்த்தையைக்கேட்டும், சபையோர்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அபிப்பிராயத்தையும் அறிந்தும் மிக்க புத்திசாலியான உத்தவா கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஓ தேவ! உமக்கு அத்தை யின் புத்திரராகிய தர்மபுத்திரர் யாகஞ்செய்யப் போகிற தாயும், அதற்கு நீங்கள் ஒத்தாசை செய்யவெண்டுமென்றும் தேவரிஷியாகிய நாரதர் சொன்னாரல்லவா? அதனையுஞ்செய்ய வேண்டும். சரணமடைந்திருக்கும் அரசர்களையும் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆனால் ராஜகுயஞ் செய்பவன் திக்கு களை ஐயிக்கவேண்டும். அப்பொழுது ஜராஸந்தனை வதஞ் செய்யும்படி நேரும். அதனால் ராஜகுயம், சரணமடைந்த வர்களைக் காப்பாற்றுவது என்ற இரண்டு காரியமும் சித்திக்குமாம். அதனால் நமக்கும் அநேக காரியங்கள் சித்திக்கும். ஓ கோவிந்த! அரசர்களைக் காராகிரகத்திலிருந்து விடுவிப்பதால் உமக்குக் கீர்த்தியுமுண்டாகும். ஜராஸந்தன் அநேகம் யானை பலமுள்ளவன்; அவனுக்குச் சமமான பலமுள்ளவன் பீமசேனன் ஒருவன்தான். ஆனால் ஜராஸந்தனுக்கு அநேக அசுரகுலினினி சைன்னியங்களிருப்பதால் அச்சை

னியங்களுடன் யுத்தத்திற்கு வந்தால் அவனை பிமசேனனும் ஜயிக்கமுடியாது. ஆனால் துவந்த யுத்தத்தில் (இரண்டு பேர்களாக மாத்திரம் சண்டைசெய்வது) பிமசேனன் அவனை ஜயிக்கவேண்டும். (பிமசேனனால் அவனுக்கு மரணமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று கருத்து.) அந்த ஜராஸந்தன் பிராமணர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டவன். ஆனதால் பிராமணன் அவனை யாசித்தால் ஒருபொழுதும் அதனைத் தள்ளமாட்டான். ஆனதால் பிமசேனன் பிராமண வேஷங்கொண்டு அவனை யாசித்தால் துவந்தவயுத்தஞ்செய்ய ஒப்புக்கொள்வான். அப்பொழுது பிமன் உம்முடைய முன்பாக அவனுடன் யுத்தஞ்செய்தால் அவனைக் கொல்வான்; சந்தேகமில்லை. ரூபமில்லாத காலகூருபியாகவிருக்கும் உம்முடைய சந்திரதானத்தால் ஹிரண்யகர்ப்பர் ஜகத்தைப் படைக்கிறார். உம்முடைய சந்திரதானத்தால் பரமசிவன் ஜகத்தை சம்கரிக்கிறார். (ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவதற்கும் சம்கரிப்பதற்கும் முறையே பிறும்மா, பரமசிவன் நிமித்தமேயொழிய உம்முடைய சந்திரதானமே முக்கிய காரணம். அதுபோல் ஜராஸந்தன் வதத்தில் பிமசேனன் நிமித்த காரணமேயொழிய உம்முடைய சன்னிதானமே முக்கிய காரணமாகிறது என்று கருத்து.) மேலும், கோபிகைகள் சங்குகூடனைக்கொண்டு தங்களைக்காப்பாற்றியதை எப்படி கானஞ்செய்கிறார்களோ, மகரிஷிகளும் நாங்களும் உம்மால் செய்யப்பட்ட கஜேந்திரமோக்ஷத்தையும், ராவண வதத்தையும், கம்ஸனைக்கொண்டு வசுதேவர் தேவகி இவர்களைக் காப்பாற்றியதையும் எப்படி கானஞ்செய்கிறோமோ, அதேவிதம் ராஜபத்தினிகளும் குழந்தைகளை சமாதானஞ்செய்வது முக்கிய காலங்களில் 'ஓ! குழந்தைகளே! அழவேண்டாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஜராஸந்தனைக்கொண்டு உங்களுடைய தந்தையை ரக்ஷிப்பார்' என்று உம்முடைய சுத்தமான கீர்த்தி

யைக் காணஞ்செய்கிறார்கள். (ஆனதால் அவர்களிடம் தயை செய்து காப்பாற்றவேண்டுமென்று கருத்து) ஜராஸந்தனைக் கொன்றால் அநேக காரியங்கள் முடியும். (சிசுபாலன் முதலியவர்கள் கொல்லப்படுவார்கள் என்று தாத்பர்யம்) ஜராஸந்தன் முதலியவர்களுடைய பாபத்தின் பயனாலும், அவனால் நிர்ப்பந்திக்கப்பெற்ற அரசர்களுடைய புண்ணிய பரிபாகத்தாலும் ஜராஸந்தன் கொல்லப்படுவான்; சந்தேகம் இல்லை” என்று சொன்னார். (ஆனதால் இந்த யாகம் உமக்கு இஷ்டமானதேயாம். யாகத்திற்கு நீர் சென்றால் எல்லாக் காரியமும் சித்திக்குமென்று கருத்து.)

11—17. இப்படி ஸகல கார்யங்களுக்கும் தகுதியாக உத்தவர் சொல்ல அதனைக்கேட்ட நாரதரும், பெரியோர்களான யாதவர்களும், கிருஷ்ணனும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது தேவகியின் புத்திரராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் தர்ம புத்திரருடைய யாகத்திற்குப் போகவேண்டும் என்று தாருகன், ஜைத்ரன் முதலிய வேலைக்காரர்களுக்கும், பெரியோர்களுக்கும் சொன்னார். பின்னுமவர் தம்முடைய பத்தினிகளை அவர் அவர்களுடைய புத்திரர்களுடனும், சாமான்களுடனும் பயணப்படுத்தினார். பலராமனையும் உக்கிரசேனரையும் புறப்படும்படி சொல்லிவிட்டு, தாருகனால் கொண்டுவரப்பட்ட தம்முடைய ரதத்திலேறினார். மேலும் ரதங்கள், யானைகள், குதிரைகள், காலாட்படைகள் ஆடங்கிய சேனைகள் புறப்பட்டன. மிருதங்கம், பேரி, ஆனகம், சங்கம், கோமுகம் இவைகள் முழங்கப்பட்டன. அதனால் திக்குகளில் மிக்க சப்தம் பரவியது. பதிவிரதைகளான கிருஷ்ணனுடைய ஸ்திரீகள் உத்தமமான வஸ்திரம், ஆபரணம், சந்தனம், புஷ்பம் ஆகிய இவைகளால் அலங்கரித்துக்கொண்டு குதிரைகள், தங்கப்பல்லக்கு முதலிய வாகனங்களில் ஏறிக்கொண்டு

சென்றார்கள். கத்தி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்த யாதவர்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டு சென்றார்கள். வேலைக்காரிகளும், வேலைக்காரர்களுடைய மனைவிகளும், தாசிகளும் ஓட்டகம், எருது, எருமை, கோவேருகமுதை, அச்வதரி (குதிரைக்குக் கழுதையினிடம் உண்டானது), வண்டிகள், பெண்யானை இவைகளின்மீது ஏறிக்கொண்டு சென்றார்கள். மேலுமவர்கள் விளாமிச்சம் வேர் முதலியவைகளால் செய்யப்பட்ட கூடாரங்கள், கம்பளம், வஸ்திரம் முதலிய மற்ற சாமான்களையும் வண்டி முதலியவைகளில் ஏற்றிக்கொண்டு போனார்கள். மேலும் அந்த சைன்னியமானது பருத்த துவஜபடம், குடை, சாமரம், மேலான ஆயுதங்கள், ஆபரணங்கள், கிரீடம், கவசம் ஆகிய இவைகளுள்ளதும் பயங்கரமான இரைச்சலுள்ளதுமாக இருந்தது; ஆனதால் திமிங்கிலம், அலை இவைகளால் கலங்கியதும், சூரியனுடைய கிரணங்களால் நிறைந்ததுமான சமுத்திரம்போலிருந்தது.

18—20. பின்பு நாரதமகரிஷி கிருஷ்ணனால் பூஜிக்கப்பட்டு அவரைத் தரிசித்ததால் மிக்க சுகத்தை அடைந்து அவரையே தியானஞ்செய்துகொண்டு ஆகாயமார்க்கமாகச் சென்றார். பின்பு பகவான் அரசர்களுடைய தூதனை நோக்கி 'ஓ தூதா! அரசர்களைப் பயப்படவேண்டாமென்று சொல்லு. ஜராஸந்தனை நாசஞ்செய்கிறேன்' என்று பிரியமான வார்த்தை சொல்லி அனுப்பினார். அகனைக்கேட்ட தூதன் அரசர்களிடஞ்சென்று நடந்த சமாசாரத்தைத் தெரிவித்தான். அந்த அரசர்களும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய தரிசனத்தை எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

21—36. பின்பு பகவான் ஆனந்தம், ஸௌகிரம், குருகேஷ்த்திரம், ரைவதகம் முதலிய மலைகள், நதிகள், பட்டணங்கள், கிராமங்கள், இடைச்சேரி முதலியவைகளைத்

தாண்டி விருஷத்வதி, ஸரஸ்வதி, பாஞ்சால தேசம், மத்ஸ்ய தேசம் ஆகிய இவைகளைத் தாண்டி இந்திரப்பிரஸ்தம் சென்றார். மனிதர்களால் தரிசிக்கமுடியாதவராகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணன் வருவதைக் கேள்விப்பட்ட தர்மபுத்திரர் உபாத்தியாயருடனும், மித்திரர்களுடனும் பட்டணத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார். அப்பொழுது வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. பாடகர்கள் பாடினார்கள். பிராமணர்கள் வேதத்தைக் கோஷித்தார்கள். இப்படி தர்மபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனை எதிர்கொண்டழைத்தது இந்திரியங்கள் பிராணனையழைத்தாற்போலிருந்தது. தர்மபுத்திரர் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்து மிக்க சினேகத்தால் உருகின ஹிருதயமுள்ளவராகி, கிருஷ்ணனைக்கண்டு வெகுதூரமானதாயினால் அடிக்கடி கழுவினார். இப்படி ஸந்தமீதேவிக்கு வாசஸ்தலமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சரீரத்தைத் தர்மபுத்திரர் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டதனால் பாபமற்றவராகி ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி, மயிர்க்குச்சலை அடைந்து, இவ்வுலகத்தை மறந்து மேலான ஆனந்தத்தை அனுபவித்தார். அம்மானுடைய புத்திரரான (அம்மான்சேய்) ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பிரசேனர் ஆலிங்கனஞ்செய்து மிக்க ஆனந்தத்தை அடைந்தார். பின்னும் அருச்சுனரும், நகுல, சகதேவர்களும் சந்தோஷமாகப் பகவானைக் கட்டிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது பகவான் தர்மபுத்திரருக்கும், பிரசேனருக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்தார். அருச்சுனர் ஆலிங்கனஞ்செய்துகொண்டார். நகுல, சகதேவர்கள் பகவானை நமஸ்கரித்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பிராமணர்களையும், பெரியோர்களையும் நமஸ்கரித்து, எல்லாராலும் பூஜிக்கப்பட்டு குருக்களையும், ஸிருஞ்ஜயர்களையும், கேகயர்களையும் பூஜித்தார். சூதர்களும்,

மாகதர்களும், வந்திகளும் தோத்திரஞ்செய்தார்கள். பாடகர்கள் பாடினார்கள். விகடகவிகள் விகடஞ்செய்தார்கள். மிருதங்கம், சங்கம், படகம், வீணை, புல்லாங்குழல் ஆகிய வாத்தியங்கள் கோஷிக்கப்பட்டன. பிராமணர்கள் தாமரைக்கண்ணா ராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துதித்தார்கள். நர்த்தனஞ்செய்ய பவர் நர்த்தனஞ்செய்தார்கள். இம்மாதிரி மித்திரர்களால் உபசரிக்கப்பெற்றுப் புண்ய சுலோகங்களுக்குட் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களால் துதிக்கப்பட்டு, பட்டணத்தில் பிரவேசித்தார். அந்த நகரத்தில் வீதிகள் யானைஞடைய மதஜலத்தால் நனைக்கப்பட்டிருந்தன. பலவகையான துவஜங்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. பூர்ண சூம்பங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் புகிய பட்டுக்களாலும், ஆபரணம், புஷ்பம், சந்தனம் இவைகளாலும் அலங்கரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் தீபங்களும், பலிகளும் வைக்கப்பட்டிருந்தன; ஜன்னல் வழியாக தூபத்தின் புகை வெளிவருவதால் வாசனையாகவும், அழகான பதாகைகளுள்ளனவாகவு மிருந்தன. ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் தங்கக் கலசங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கலசத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட பாகம் வெள்ளியால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்பொழுது மனிதர்களுடைய கண்களுக்கு மிக்க திருப்தியுண்டுபண்ணுகிற பகவான் வருவதைக் கேள்விப்பட்ட பட்டணத்திய மாதர்கள் பகவானைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்ற மிக்க பிரியத்தால் வஸ்திரம், தலைமயிர் ஆகிய இவைகள் அவிழ்த்தவர்களாகி வீட்டு வேலைகளை விட்டும், படுக்கையில் தங்கள் பர்த்தாவையும்விட்டு ராஜவீதியில் வந்தார்கள். ராஜவீதி யானை, குதிரை, ரதம், காலாட்படை இவைகளால் நெருக்கமாக இருந்ததனால் தங்கள் கிரகத்தின் மாடியின் மீதேறி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், அவருடைய பத்தினிகளையும் தரிசித்து மனத்தால் அவரைத் தழுவி, புஷ்பங்களை வரு

ஷித்து அன்பு பொருந்திய பார்வையால் நல்வரவு கேட்டார்கள். மேலும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பத்தினிகளைப் பார்த்துப் பட்டணத்து ஸ்திரீகள், “இந்தக் கிருஷ்ணனுடைய பத்தினிகள் என்ன புண்ணியஞ்செய்தார்களோ, இவர்கள் புருஷோத்தமராகிய பகவானுடைய புன்சிரிப்புள்ள முகத்தைத் தரிசித்தும், அவரால் கடாசூழிக்கப்பட்டும் நேத்திரானந்தத்தை அடைந்து, சந்திரானுடன் நட்சத்திரங்கள் போல வசிக்கிறார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

37—40. ஒவ்வொரு தொழிலாளிகளிலும் முக்கியர்களாக இருப்பவர்களும், பட்டணத்து ஜனங்களும் வீதிகளில் ஒவ்வொரு இடத்திலும் கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து மங்களத் திரவியங்களை வைத்துக்கொண்டு பகவானைப் பூஜித்து சுத்தர்களானார்கள். அந்தப்புர ஜனங்கள் கண்கள் மலர்ந்து மிக்க பிரியத்துடன் எதிரில் வந்து அழைத்தார்கள். இப்படி எல்லோராலும் பூஜிக்கப்பட்டு கிருஷ்ணன் ராஜகிரகம் சென்றார். குந்திதேவி, சகோதரனுடைய புத்திரராகிய கிருஷ்ணனைக் கண்டவுடன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்தாள். அவளுடைய நாட்டுப்பெண்ணும் எழுந்திருந்தாள். பின்னும் குந்தி மூவுலகங்களுக்கும் அதிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மிக்க பிரியத்துடன் கட்டிக்கொண்டாள். தேவர்களுக்கும் தேவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வீட்டிற்கு அழைத்து வந்த தருமபுத்திரர் மிக்க ஆனந்தத்தால் பரவசராகி, அவரைப் பூஜிப்பதற்காக இன்னது செய்யவேண்டியதென்பதை அறியாமலிருந்தார்.

41—44. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிதாவின் சகோதரியான குந்தியையும், ஆசாரிய பத்தினிகளையும் நமஸ்கரித்தார். திரௌபதியும், சகோதரியான சுபத்திரையும்

கிருஷ்ணனை நமஸ்கரித்தார்கள். பின்பு குந்தியால் தூன்
டப்பட்டு திரௌபதி ருக்மிணியையும், சத்தியபாமையையும்,
பத்திரையையும், ஜம்பவதியையும், காளிந்தியையும், மிக்
திர வின்னையையும், நக்ஷத்ரத்தின் புத்திரியான சதியையும்,
மற்றும் கிருஷ்ண பத்தினிகளையும் வஸ்திரங்களாலும், புஷ்
பங்களாலும், ரத்தினங்களாலும், ஆபரணங்களாலும் பூஜித்
தார்கள். இப்படிக்கிருஷ்ணன் பத்தினிகளுடனும், மந்திரி
களுடனும், சைன்னியத்துடனும் புதிது புதிதாகத் தரும
புத்திரரால் உபசரிக்கப்பெற்றுச் சுகமாக வசித்தார்.

45—46. ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இங்கிரப்பிரஸ்தத்தில் சில
மாத காலம் வசித்து, அருச்சுனனுடன் ரதத்திலேறி விளை
யாடிக்கொண்டு தருமபுத்திரருக்குப் பிரியத்தைச் செய்தார்.
அப்பொழுது காண்டலமென்ற வனத்தை அக்னிக்குக்
கொடுத்து அக்னியைத் திருப்தி செய்தார். மயனென்ற
ஆசுரனைச் சம்ரட்சித்தார். அந்த மயன் தருமபுத்திரருக்குக்
தில்வியமான சபையை நிருமித்தான்.

அத்தியாயம் 72

டீமசேனர் ஜராசந்தனைக் கொன்றது

ஒரு நாள் தருமபுத்திரர் தம்முடைய சகோதரர்களு
டன் சிங்காதனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். அப்பொழுது
மகரிஷிகளும், பிராமணர்களும், கூத்திரியர்களும், வைசியர்
களும், ஆசாரியர்களும், குலத்தில் பெரியோர்களும்,
ஞாதிகளும், சம்பந்திகளும், பந்துக்களும் உட்கார்ந்
திருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் தருமபுத்திரர் ஸ்ரீ கிருஷ்
ணனை நோக்கி, “ஓ கோவிந்த! பிரபுவே! ராஜகுயமென்ற
யாகஞ்செய்து சுத்தமான உம்முடைய விபூதிகளைப் பூஜிக்க

வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். அதனை முடித்துவைக்க வேண்டும். ஓ ஈச! ஓ தாமரைமலரைத் தொப்புளிலுடைய வரே! உம்முடைய பாதுகைகளை எவர்கள் சேவிக்கிறார்கள், பாபத்தைப் போக்கக்கூடிய அந்தப் பாதங்களை எவர்கள் தியானஞ்செய்கிறார்களோ, எந்தப் புத்திமான்கள் அவைகளைப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்களோ அவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து முக்தியை அடைவார்கள்; மற்றவர்களால் அடைய முடியாது. ஓ தேவர்களுக்கும் தேவரே! உம்முடைய பாதசேவையின் மகிமையை ஜனங்கள் பார்க்கட்டும். எவர்கள் பக்தியின் மகிமையை யறிந்து உம்மைச் சேவிக்கிறார்களோ, எவர்கள் கர்மத்தையே பிரதானமென்று நினைத்து உம்மைச் சேவிக்கவில்லையோ, இந்த இரண்டு இனத்தாராகிய குருக்களுக்கும் ஸ்ருஞ்ஜயர்களுக்கும் கிடைக்கும் பயனைக் காண்பியுர். நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவரும், சமபுத்தியுள்ளவரும், தம்முடைய சகானுபவம் உள்ளவரும், பரப்பிரம்மமுக இருப்பதால் உமக்குத் தம்மைச் சார்ந்தவர், பிறர் என்ற பேதபுத்தியில்லை. கற்பக விருட்சம் போல் உம்மை ஆசிரயிப்பவர்களுக்கு அவர்களுடைய சேவைக்குத் தக்கபடி பயனைக் கொடுக்கிறீர். அதில் வித்தியாசமில்லை” என்று சொன்னார்.

7—11. அதனைக் கேட்ட பசுவான் தருமபுத்திரரை நோக்கி, “ஓ ராஜன்! சத்துருக்களைக் கொல்பவரே! நல்ல நிச்சயமுள்ளவராக இருக்கிறீர். சுபமான கீர்த்திலோகத்தில் பரவப்போகிறது. நீர் செய்யவேண்டுமென்று விரும்பிய இந்தச் சிறந்த யாகமானது மகரிஷிகள், பிதிருக்கள், தேவர்கள், மித்திரர்கள் ஆகிய இவர்களெல்லோருக்கும் இஷ்டமான தேயாம். சகல அரசர்களையும் ஐயித்துப் பூமியை வசப்படுத்திக்கொண்டு, அதற்கு வேண்டிய சாமக்கிரிகளைச் சம்பா

தித்து இந்த மகா யாகத்தைச் செய்யும்; உம்முடைய இந்தச் சகோதரர்கள் லோகபாலகர்களுடைய அம்சமுள்ளவர்கள். (அவர்களைக்கொண்டு அரசர்களை ஜயித்துவிடலாமென்று கருத்து.) இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவர்களால் ஜயிக்க முடியாத என்னை இந்திரியங்களை நிக்கிரகித்தவரான நீர் ஜயித்துவிட்டீர். என்னிடத்தில் பக்திசெய்து, என்னையே சுதியாகக்கொண்டவர்களைத் தேஜஸாலும், கீர்த்தியாலும், ஐசவரியத்தாலும், சைன்னியம் முதலியவைகளாலும், தேவர்களாலும் ஜயிக்கமுடியாது. அப்படியிருக்க, அரசர்களால் உம்மை எப்படி ஜயிக்கமுடியும்? ” என்றார்.

12-21. அதனைக் கேட்ட தருமபுத்திரர் முகம் மலர்ந்து மிக்க பிரியத்துடன் விஷ்ணுவின் தேஜஸ் உள்ளவர்களான சகோதரர்களைத் திக்குகளை ஜயிக்கும்படி அனுப்பினார். எப்படியெனில், தெற்குத் திக்கு விருஞ்சயர்களுடைய சுகதேவனையும், மேற்கில் நகுலனை மத்ஸ்யர்களுடனும், வடக்கில் அருச்சுனனைக் கேகயர்களுடனும், கிழக்கில் பீமசேனனை மத்ர தேசத்தரசர்களுடனும் அனுப்பினார். அவர்கள் அவ்விடம் சென்று சூரர்களான அரசர்களை ஜயித்து, ஏராளமான தனத்தைத் தருமபுத்திரரிடம் சமர்ப்பித்தார்கள். ஜராசந்தன் ஒருவன் மாத்திரம் ஜயிக்கப்படவில்லை. அதனைப் பற்றி அரசன் ஆலோசித்துக்கொண்டிருக்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனை ஜயிக்கும் விஷயத்தில் உத்தவர் சொன்ன உபாயத்தைச் சொன்னார். பின்பு பீமசேனர், அருச்சுனன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆகிய மூவர்களும், பிராம்மண வேஷங்கொண்டு ஜராசந்தன் வசிக்கும் கிரிவிரஜம் சென்றார்கள். அத்தி களுக்குப் பூஜை செய்யக்கூடிய சமயத்தில் கிரகஸ்தனாகிய ஜராசந்தனிடஞ் சென்று, பிராம்மண வேஷம் பூண்ட அந்த அரசர்கள், “ ஒ அரசனே! நாங்கள் வெகு தூரத்திலிருந்து

உம்மிடத்தில் யாசகர்களாக வந்திருக்கிறோம். ஆனதால் நாங்கள் எதனை விரும்புகிறோமோ, அதனைக் கொடும். உமக்குக் கேஷமமுண்டாகும். பொறுமையுள்ளவர்கள் எதைத் தான் சகிக்கமாட்டார்கள்? துஷ்டர்கள் எதைத்தான் செய்யமாட்டார்கள்? கொடையாளிகள் எதைத்தான் கொடுக்கமாட்டார்கள்? சத்தூரு, மித்திரன் என்ற பேதமில்லாமல் சமமாக நினைப்பவர்கள் யாரைப் பிறர் என்று நினைப்பார்கள்? [ஆனதால் இதைக் கொடுக்கவேண்டுமென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியதில்லை என்று கருத்து.] எவன் அறித்தியமான சரீரத்தைக்கொண்டு நித்தியமான கீர்த்தி சம்பாதிப்பதில் நோக்கமில்லாமலிருக்கிறானோ, அவனைப் பற்றிக் துக்கக்கவேண்டும். அரிச்சந்திரன், ரந்திகேதவன், முத்தலன், சிபி, பலி, வேடன், கபோதம் (புற) முகலிய அநேகர்கள் நிலையில்லாத சரீரத்தைக் கொடுத்து நிலையான கீர்த்தியை அடைந்தார்கள்” என்று சொன்னார்.

22—27. அதனைக் கேட்ட ஜராசந்தன் அவர்களுடைய பேச்சுக் குரல், ஆகருதி, நான்கயிற்றால் அடிக்கப்பட்ட மணிக்கட்டு ஆகிய இவைகளால் கூத்திரியர்கள் என்று தெரிந்துகொண்டு, “இவர்களை முந்தி பார்த்திருக்கிறோம்; இவர்கள் கூத்திரியர்கள். பிராம்மண வேஷம் தரித்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் இவர்கள் என்னுடைய ஆத்மாவைக் கேட்டாலும் அதனைக் கொடுத்துவிடுவேன். முன்னொருகால் மகாவிஷ்ணு இந்திரனுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்ய விரும்பி, பிராம்மணவேஷங்கொண்டு பலிச்சகரவர்த்தியை யாசித்தார். அவன் அதன் உண்மையை அறிந்திருந்தும், சகராசாரியரால் தடுக்கப்பட்டும் அவருடைய மனோரதத்தைப் பூர்த்தி செய்தான். அதனால் அவனுக்கு சகல திக்குகளிலும் சுத்தமான கீர்த்தியுண்டாயிற்று, கூத்திரியன் பிராமணர்களுக்கு

உபகாரஞ் செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்யாமல் நிலையில் லாத சரீரத்திற்காகக் கீர்த்தியைச் சம்பாதிக்காமல் ஜீவித் திருப்பதால் என்ன பிரயோஜனம்? ” என்று யோசித்துக் கம்பீர புத்தியுள்ளவனான ஜராசந்தன் அவர்களை நோக்கி, “ இஷ்டத்தைக் கேளுங்கள்; என்னுடைய தலையாலும் கொடுக்கிறேன் ” என்றான்.

28—33. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஜராசந்தனை நோக்கி, “ ஓ மகராஜரே ! யுத்தஞ்செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் ஸுப்திரியர்கள்; எங்களுக்கு யுத்தத்தையிட வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை. இவர் பீமசேனர். இவர் அருச்சுனர். நான் இவர்களுக்கு அம்மான்சேய் ஆகிய கிருஷ்ணன்; உமக்குச் சத்ரு ” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட ஜராசந்தன் மிகவும் கிரித்தான். மேலும் அவன் கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஓ மூடர்களை! அப்படியானால் உங்களுக்கு யுத்தங் கொடுக்கிறேன். நீ யுத்தத்தில் பயந்து மதுரையைவிட்டு சமுத்திரத்தைச் சரணமடைந்தவன் (துவாரகைக்குச் சென்றவன்). ஆனதால் உன்னுடன் யுத்தஞ் செய்யமாட்டேன். இந்த அருச்சுனன் வயதிலும், பலத்திலும் எனக்குச் சமனல்ல. பீமசேனன் எனக்குச் சமமான பலமுள்ளவனானதால் இவனுடன் யுத்தஞ் செய்கிறேன் ” என்று சொல்லிப் பருத்த கதாயுதத்தைப் பீமசேனைரிடங் கொடுத்தான். மற்றொரு கதாயுதத்தைத் தானெடுத்துக்கொண்டு பட்டணத்தை விட்டு வெளியில் வந்தான்.

34—16. பின்பு அவ்விரு வீரர்களும் மேடுபள்ள மில்லாத சமமான பூமியில் ஜெயம்போன்ற அந்த ஆயுதங்களால் அடித்துக்கொண்டார்கள். மேலுமவர்கள் இடமாகவும், வலமாகவும் சுற்றி யுத்தஞ் செய்வது நடர்கள் நாட்டிய

சாலையில் சுற்றுவதுபோலிருந்தது. அப்பொழுது இரண்டு யானைகள் முட்டிக்கொண்டால் அதன் தந்தங்கள் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி சப்தித்தாற்போல அவர்களுடைய கதாயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று அடிபட்டதனால் இடிபோலச் சடசடவென்று சப்தமுண்டாயிற்று. இப்படி அவ்விருவர்களும் தோள், இடுப்பு, கால்கள், கைகள், தொடைகள் இவைகளில் கதாயுதத்தால் அடித்துக்கொள்ளும்பொழுது அவ்விரு கதாயுதங்களும் எருக்கன் கழிகள்போல் பொடியாயின. இப்படி மிக்க கோபத்துடன் யானைகள்போல் யுத்தஞ்செய்தார்கள். இவ்விதம் கதைகள் பொடியானபின், இரும்புக்குச் சமமான முஷ்டிகளால் அடித்துக்கொண்டார்கள். முஷ்டிகளாலும் உள்ளங்கைகளாலும் அவர்கள் அடித்துக்கொள்ளும்பொழுது இடிபோலும், வஜ்ரம்போலும் கடுமையான சப்தமுண்டாயிற்று. அவ்விருவர்களும் சமமான பலம் உள்ளவர்கள்; சமமான தேஜசுள்ளவர்கள்; ஆனதால் ஒரு வருக்கொருவர் தோல்வியன்னியில் யுத்தஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஜராசந்தனுடைய பிறப்பையும் அவன் மரணத்தையும், பின்பு ஜரையால் பிழைக்கச்செய்ததையும் அறிந்தவராகையால் பீமசேனரைத் தம்முடைய தேஜஸால் பலமுள்ளவராகச் செய்து (கடாக்ஷத்தால் அவருக்குப் பலத்தைக் கொடுத்து) யோசித்தார். மேலுமவர் சத்துருவைக் கொல்லும் உபாயத்தை அறிந்து ஒரு மாத்கின் கிளையைப் பிளந்து, இதுபோல் சத்துருவைப் பிளக்கவேண்டுமென்று ஜாடை காண்பித்தார். அதனை யறிந்த மிக்க பலசாலியான பீமன் சத்துருவின் காலைப் பிடித்துப் பூமியில் தள்ளி ஒரு காலைத் தன் காலால் மிதித்துக்கொண்டு மற்றொரு காலைப் பிடித்து குத்சத்திலிருந்து கிழித்தான். இப்படி பீமசேனனால் ஜராசந்தனுடைய சரீரம் கிழிக்கப்

பட்டது. ஒவ்வொரு துண்டிலும் ஒரு கால், ஒரு தொடை, இடுப்பு, ஒரு ஸ்தனம், ஒரு தோள், ஒரு கண், ஒரு கை, ஒரு புருவம், ஒரு காது ஆகிய இவைகள் உள்ளதாக இருந்ததை ஜனங்கள் பார்த்தார்கள். ஜராசந்தன் கொல்லப் பட்டவுடன் ஹா ஹா என்ற சப்தமுண்டாயிற்று. அர்ச்சுனனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் பீமசேனரைத் தழுவிப் பூஜித்தார்கள். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஜராசந்தனுடைய புத்திரனாகிய சகதேவனுக்கு அந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, அந்த தேசத்தில் அபிஷேகஞ் செய்வித்தார். ஜராசந்தனால் நிக்கிரகிக்கப்பட்ட அரசர்களை விடுவித்தார்.

அத்தியாயம் 73

கிருஷ்ணன் அரசர்களை விடுவித்தது

ஜராசந்தன் யுத்தத்தில் ஜயித்து இரண்டு லக்ஷத்து எண்ணூறு அரசர்களை மலையின் குகையில் அடைத்து வைத்திருந்தானல்லவா? அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அனுகிரகத்தால் வெளியில் வந்தார்கள். அப்பொழுது எல்லாரும் அழுக்குள்ள வஸ்திரத்தைத் தரித்தவர்களும், பசியால் இளைத்த சரீரமுள்ளவர்களும், உலர்ந்த முகமுள்ளவர்களும், தடுக்கப்பட்டிருந்தால் கஷ்டப்பட்டவர்களுமாக இருந்தார்கள். மேலுமவர்கள் வெளியில் வந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மேகம்போன்ற கருத்த திருமேனியுள்ளவரும், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற அடையாளமுள்ளவரும், நான்கு கைகளுள்ளவரும், தாமரை மலரின் இதழ்போல நீண்ட கண்களுள்ளவரும், அழகு பொருந்திய புன்சிரிப்புள்ள முகம் உள்ளவரும், மகரகுண்டலங்களால் பிரகாசிப்பவரும், தாமரைமலர், ஈதாபுதம், சங்கம், சக்கரம் இவைகளைக் கை

களில் தரிப்பவரும், கிரீடம், ஹாரம், வளை, அரைநாண், தோள் வளை ஆகிய இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவரும், கௌஸ்துப ஹாரத்தால் பிரகாசிக்கும் கழுத்துள்ளவரும், வனமலைபுள்ளவருமாக இருந்தார். அவரைக் கண்ட அரசர்கள், கண்களால் பானஞ் செய்பவர்கள் போலவும், நாக்கினால் நக்குகிறவர்கள் போலவும், மூக்குகளால் முகநுகிறவர்கள் போலவும், கைகளால் கட்டிக்கொள்பவர்கள் போலவும் கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்தார்கள். அதனால் அவர்கள் பாபம் நீங்கி சுத்தர்களானார்கள். மேலும் அவர்களுக்குக் கிருஷ்ணனைத் தரிசித்தவுடன் இவ்வளவு காலம் அனுபவித்த சிரமம் நிவர்த்தியாயிற்று. பின்னும் அவர்கள் அஞ்சலிசெய்து, “ஓ தேவர்களுக்கும் தேவராகிய ஈச! சரணமடைந்தவர்களுடைய உபத்திரவத்தை நிவர்த்திப்பவரே! அறிவற்றவரே! கோரமான ஸம்ஸாரத்திலிருந்து நிர்வேதத்தை யடைந்த எங்களைக் காப்பாற்றும். ஓ! நாத! இந்த ஜராசந்தனிடத்தில் நாங்கள் அசூயையை அடையவில்லை. அரசர்களுக்கு ராஜ்யத்தை விட்டுவிடும்படி செய்வது அனுக்கிரகமேயாம். ஐசுவரிய மதமுள்ள அரசர்கள் சேஷமத்தை அடையமாட்டார்கள். உம்முடைய மாயையால் மோகித்து ஐசுவரியத்தையே நித்தியமென்று நினைக்கிறார்கள். மூடர்கள் கானலை ஜலமென்று நினைப்பதுபோல மாயா மயமான விகாரங்களை நித்திய வஸ்து என்று நினைக்கிறார்கள். நாங்கள் முந்தி ஐசுவரிய மதங்கொண்டு புத்தியில்லாமல் பிறரை ஜெயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக்கொண்டு சைன்னியங்களை நாசஞ் செய்துகொண்டிருந்தோம். மதத்தால் ‘சிட்சிப்பவர் நீர் இருக்கிறீர்’ என்பதை நினையாமல் இருந்தோம். ஆனதால் மிகுந்த வீரியமுள்ள காலசுருபியான நீர் எங்களை ராஜ்ஜியமில்லாமல் கஷ்டப்படும்படி செய்தீர். இப்

பொழுது உம்முடைய தையயால் மதமற்றுப் பாதங்களைத் தியானிக்கிறோம். இந்தச் சரீரமானது ஒவ்வொரு கூடினத்திலும் குறைகிறது. ரோகங்கள் உண்டாகுமிடமாக இருக்கிறது; அப்படிப்பட்ட சரீரத்தால் கானல்போன்ற ராஜ்ஜியத்தை அடையவேண்டுமென்று நாங்கள் இப்பொழுது விரும்பவில்லை. மரணமடைந்த பிறகு சுவர்க்கம் முதலிய போகங்களையும் நாங்கள் விரும்பவில்லை. [அது கேட்பதற்கு மாத்திரம் இனிமையாக இருக்கக்கூடியது.] ஆனதால் ஸம்சாரிகளான எங்களுடைய மனமானது உம்முடைய பாதங்களிலேயே எப்பொழுதும் இருக்கும்படியான உபாயத்தைச் சொல்லவேண்டும். வாசுதேவரும், பரமாத்மாவும், சகல பாபங்களையும் நிவர்த்திப்பவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு நமஸ்காரம்” என்றார்கள்.

17—23. இப்படித் தம்மால் விடுவிக்கப்பட்ட அரசர்களால் துதிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களிடத்தில் மிகுந்த தயை அடைந்து, “இன்றுமுதல் நீங்கள் கேட்டுக் கொண்டபடி என்னிடத்தில் உங்களுக்கு எப்பொழுதும் பக்தியுண்டாகும். நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாகவும் அகிபதியாகவு மிருக்கிறேன். நீங்கள் சொல்வது உண்மையே. ஐசுவரிய மதமானது மனிதர்களுடைய புத்தியை மாற்றித் தனதிஷ்டப்படி சஞ்சரிக்கச் செய்கிறது. மேலும் கார்த்தவீரியன், நகுஷன், வேனன் முதலிய அரசர்களும், ராவணன், நாகன் முதலியவர்களும் ஐசுவரிய மதங்கொண்டவர்களாக இருந்ததால் ராஜ்ஜியத்தை இழந்தார்கள். ஆனதால் சரீரம் முதலியவை ஜனன மரணங்களுள்ளவை [ஆத்மாவிற்கு ஜனனமாவது மரணமாவது இல்லை; ஆத்மா நித்தியனென்று கருத்து.] என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொண்டு என்னிடத்தில் பக்தியெய்து, யாகங்களைச் செய்துகொண்டு

பிரஜைகளைக் காப்பாற்றுங்கள். மேலும், நீங்கள் புத்திர பெளத்திர சந்ததிகளை உண்டுபண்ணிக்கொண்டு, சுக துக்கங் களையும், சேஷமத்தையும், கஷ்டத்தையும் சமமாக நினைத்து அனுபவித்துக்கொண்டு [சுகங் கிடைத்தபொழுது சந்தோ ஷிக்கவேண்டாம்; துக்கம் வந்தபொழுதும் துக்கிக்கவேண் டாமென்று கருத்து.] என்னிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு சுகமாகச் சஞ்சரியுங்கள். தேகம் முத லியவைகளில் உதாசினர்களாக, ஆத்மாவிடத்தில் ஆசை உள்ளவர்களாக என்னிடத்திலேயே சித்தத்தைச்செலுத்தி, முடிவில் பிரம்மமாகிய என்னை அடைவீர்கள் ” என்று அனுக்கிரகித்தார்.

24—30. சகல லோகங்களுக்கும் அகிபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த அரசர்களுக்கு எண்ணெய் தேய்த்து ஸ்நானம் செய்விக்கும்படி சில புருஷர்களுக்கும், ஸ்திரீ களுக்கும் உத்தரவு கொடுத்தார். பின்பு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் தூண்டப்பட்ட சுகதேவன் (ஐராசந்தனுடைய புத்திரன்) அந்த அரசர்களை ராஜாக்களுக்குரிய வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், மாலைகளாலும், சந்தனத்தாலும், தாம் பூலம் முதலிய பலவகையான போக்கிய வஸ்துக்களாலும் பூஜித்தார். இப்படி அந்த அரசர்கள் கிருஷ்ணனுடைய அனுக்கிரகத்தால் ஸ்நானஞ்செய்து, அவங்காரஞ் செய்து கொண்டு, உத்தமமான அன்னத்தைப் புஜித்துக் குண்டலம் முதலிய ஆபரணங்களைத்தரித்து கஷ்டத்திலிருந்து நிவர்த்தி அடைந்து, மழைக்காலம் சென்றபின் நவக்கிரகங்கள் போலப் பிரகாசித்தார்கள். பின்னுமவர்கள் நல்ல குதிரைகள் கட டிய ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு சுகதேவனுடைய பிரிய வார்த் தைகளால் பூஜிக்கப்பட்டு, கிருஷ்ணனுடைய சரிதங்களையே தியானஞ்செய்துகொண்டு தங்கள் தங்கள் தேசஞ் சென்றார்

கள். மேலும் அவர்கள், தங்கள் தங்கள் பந்துக்களுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைச் சொன்னதும்ல்லாமல் பகவானுடைய உத்தரவின்படி நடந்துவந்தார்கள்.

31—35. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பீமசேனனைக்கொண்டு ஜராசந்தனைக் கொன்று, சுகதேவனால் பூஜிக்கப்பட்டு பீமசேனன், அர்ச்சனன் இவர்களுடன் இந்திரப்ரஸ்தத் சென்றார். அவ்விடத்தில் கிருஷ்ணன் முதலிய மூவர்களும் சங்கத்தை ஊதினார்கள். அந்தச் சப்தமானது பந்துக்களுக்குச் சுகத்தைதும், சத்துருக்களுக்குத் துக்கத்தையும் கொடுக்கக்கூடியதாக இருந்தது. அதனைக் கேட்ட இந்திரப்ரஸ்தத்தில் வசிக்கும் ஜனங்களும், தர்மபுத்திரரும், ஜராசந்தன் அடிபட்டான் என்று தெரிந்துகொண்டார்கள். அதன்பின் பீமன், அர்ச்சனன், கிருஷ்ணன் ஆகிய மூவர்களும் தர்மபுத்திரரை நமஸ்கரித்து, தங்களால் செய்யப்பட்ட காரியங்களைத் தெரிவித்தார்கள். அதனைக் கேட்ட தர்மபுத்திரர் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு மிகுந்த பிரியத்தால் ஒன்றையுஞ் சொல்லாமலிருந்தார்.

அத்தியாயம் 74

தர்மபுத்திரர் ராஜகுய யாகம் செய்தது

தர்மபுத்திரர் ஜராசந்த வதம் முதலிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மகிமையைக் கேட்டு மிக்க பிரியத்துடன், “ஓ! தாமரைமலர் போன்ற கண்களுள்ளவரே! முவுலகங்களுக்கும் ஆசாரியர்களாக இருப்பவர்களும், சகல லோகங்களும் (லோகபாலர்களும், உம்முடைய ஆளுனருயைச் சிரசால் தரிக்கிறார்கள்.) அப்படிப்பட்ட நீர் அகங்காரிகளான எங்களுடைய இஷ்டப்படி நடக்கிறீர். இது மிகவும் உசிதமல்ல.

(மனிதபாவனையை அனுசரிக்கிறீர் என்று கருத்து). ஆனால் நீர் பரிபூர்ணரானதால் உத்தரவு செய்வது, பிறருடைய உத்தரவைத் தரிப்பது இவைகளால் உமக்குத் தேஜஸின் விருத்தியாவது, குறைவாவது நேருகிறதில்லை. ஏனென்றால் நீர் ஒருவர்; உமக்குச் சமமான வஸ்து வேறொன்றும் இல்லை; நீர் பிரும்மம். சகல ஜீவர்களுக்கும் நியந்தாவாகிய பரமாத்மா; ஆனதால் உமக்கு கர்மங்களால் தேஜசு விருத்தி அடைகிறதென்பதில்லை. (கர்மத்தால் விருத்தியடைகிறதில்லை; இளைக்கிறதில்லை என்ற சுருதியின்படி) சூரியனுடைய தேஜஸானது உதயத்தால் விருத்தியடைகிறதுமில்லை. அஸ்தமயத்தால் குறைகிறதுமில்லை யல்லவா? (ஆனதால் எல்லோருக்கும் மேற்பட்டவரான நீர் தாழ்ந்தவர்களான எங்களிஷ்டப்படி நடப்பது எங்களிடத்திலுள்ள தையயாலேயே ஒழிய வேறில்லை. அதனால் உமக்குக் குறைவில்லை என்று தாத்பரியம்.) ஓ! ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவரே! மூடர்கள் நான், என்னுடையது, நீ, உன்னுடையது என்று எப்படி பேதபுத்தியை அடைகிறார்களோ, அப்படி உம்முடைய பக்தர்களுக்குப் புத்தி உண்டாகிறதில்லை யென்று சொல்லி, யாகம் ஆரம்பிக்கவேண்டிய காலத்தில் (வசந்தம் முதலிய காலம்) வேதாத்தியயனஞ் செய்தவர்களான பிராம்மணர்களைக் கிருஷ்ணனுடைய அனுமதியால் ரித்விக்குகளாக வரித்தார். இப்படி தர்மபுத்திரரால் வியாஸர், பரத்வாஜர், சுமந்து, கௌதமர், அஸிதர், வசிஷ்டர், சியவனர், கண்வர், மைத்ரேயர், கவஷர், திருதர், விசுவாமித்திரர், வாமதேவர், சுமதி, ஜைமினி, க்ரது, பைலர், பராசரர், கார்க்கர், வைசம்பாயனர், தூர்வாஸர், கச்யபர், தெளம்யர், பரசுராமன், ஆசுரி, வீதிஹோத்திரர், மதுச்சந்தஸ், வீரசேனர், அகிருத விரணர் ஆகிய இவர்கள் ரித்விக்குகளாக வரிக்கப்பட்டார்கள். மேலும் மற்ற பிராம்மணர்களும், பிஷ்மர், துரோணர்,

கிருபர், திருதராஷ்டிரர், அவருடைய பிள்ளைகள், மிக்க புத்திசாலியான விதுரர், மற்ற க்ஷத்திரியர்கள், வைசியர்கள், சூத்திரர்கள் ஆகிய எல்லோரும் தர்மபுத்திரரால் அழைக்கப்பட்டு, யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக இந்திரப்பிரஸ்தத்திற்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது பிராம்மணர்கள் தங்கக் கலப்பையால் யாக பூமியை உழுது, விதிப்படி அரசனுக்குத் தீசைச் செய்வித்தார்கள். இந்த யாகத்தில் பாத்திரங்களெல்லாம் வருணனுடைய யாகத்தில்போல சுவர்ணமயங்களாக இருந்தன. இந்திரன் முதலிய லோகபாலர்களும், பிருமமதேவரும், பரமசிவனும், அவரவர்களுடைய கணங்களும், சித்தர்களும், உரகர்களும், மகரிஷிகளும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்களும், கருடர்களும், கின்னரர்களும், சாரணர்களும், அரசர்களும், ராஜபத்தினிகளும் தர்மபுத்திரரால் அழைக்கப்பட்டு, பாண்டுவின புத்திரராகிய தர்மபுத்திரருடைய யாகத்தைப் பார்ப்பதற்காக வந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் கிருஷ்ணபக்தராகிய தர்மபுத்திரருடைய யாகத்தை நல்லதென்று ஆச்சரியமில்லாமல் ஒப்புக்கொண்டார்கள்.

17--30. தேவர்கள் வருணனுக்கு யாகஞ் செய்வித்தது போல தேவர்கள்போன்ற மிக்க தேஜசுள்ள பிராம்மணர்கள் தர்மபுத்திரருக்கு ராஜகுய யாகஞ் செய்வித்தார்கள். சோம லைதையைப் பிழியும் தினத்தில் [சுத்தியாகஸ்] யாகம் செய்விக்கும் மிக்க யோக்கியர்களான ரித்விக்குகளையும், சதஸ்யர்களையும் தர்மபுத்திரர் மிகவும் பக்தியுடன் பூஜித்தார். அப்பொழுது சபையிலிருப்பவர்களில் யாரை முதலில் பூஜிக்கலாம் என்று யோசிக்கும்பொழுது அதற்குரியவர்கள் அநேகர்கள் இருந்தார்கள். இன்னாரைத்தான் முதலில் பூஜிக்கிறதென்ற நிச்சயமில்லாமல் சதஸ்யர்கள் சம்சயப்பட்டார்கள். அப்பொழுது சுகதேவர் “ஸாத்வதர்களுக்கு

அகிபதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை முதலில் பூஜிக்கவேண்டும்; அவரே அதற்குத் தகுதியானவர். இவர் சகல தேவாசுரபி. தேசம், காலம், தனம், யாகம், அக்னி, ஆகுதி, சாங்கியம், யோகம், ஜகத் ஆகிய இவைகளெல்லாம் இந்தக் கிருஷ்ணனேயாம். ஒ சதஸ்யர்களே! இவருக்குச் சமமானவர் ஒருவருமில்லை. இந்த ஜகத் முழுவதும் இவருடைய சுரூபமேயொழிய வேறில்லை. இவர் தம்முடைய மகிமையில் இருந்துகொண்டு (மற்றொன்றையும் அபேகஷி யாமல்) தாமே இந்த ஜகத்தைப் படைக்கிறார்! காப்பாற்றுகிறார்; ஸம்ஹரிக்கிறார். இவர் நித்தியர்; எல்லா ஜனங்களும் பலவகையான கர்மங்களைச் செய்து, தர்மம் முதலிய சேஷமத்தை அடைவதற்கு இவருடைய அனுகூலமாகக் காரணமாய் இருக்கிறது. (கர்மங்களும், அவைகளின் பயனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு சுவாதீனங்களென்று கருத்து.) அதனால் மிகுந்த மகிமை பொருந்தியவரும், சகல பிராணிகளுக்கும் ஆகமாவும், பேதபுத்தி இல்லாதவருமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு அச்சிர பூஜை செய்தால் குறைவற்ற பலன் கிடைக்கும்; சகல பிராணிகளையும், ஆத்மாவையும் பூஜித்ததாக ஆகும். ஆனதால் கிருஷ்ணனையே முதலில் பூசிக்கவேண்டும்” என்று கிருஷ்ணனுடைய மகிமையை அறிந்தவராகையால் சொன்னார். அகனைக் கேட்ட சதஸ்யர்கள் எல்லோரும் நல்லது, நல்லது என்று ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்ட தர்மபுத்திரர் சதஸ்யர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து மிக்க தைரியத்துடன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பூஜித்தார் மேலும் அவர் பகவானுடைய பாதங்களை அலம்பி, லோகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தக்கூடிய அந்தத் தீர்த்தத்தைத் தம்முடைய பத்தினிகள், சகோதரர்கள், மந்திரிகள், குடும்பம் இவர்களுடைய தலையில் புரோகசித்துத் தாமும் புரோகசித்துக்கொண்டார். பின்னும், பட்டு முதலிய வஸ்துக்களால்

லுர், விலை யுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் பகவானை அலங்கரித்து, ஆனந்தத்தால் கண்ணீரைப் பெருக்கிக்கொண்டு அவரைத் தரிசிக்க முடியாமல் நின்றார். [மிக்க பிரியத்துடன் தரிசித்தார் என்று கருத்து.] இப்படி தர்மபுத்திரரால் பூசிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்த எல்லா அரசர்களும் அஞ்சலி செய்து ஜய ! ஜய ! என்று சொல்லி நமஸ்கரித்தார்கள். புஷ்பங்கள் வருஷிக்கப்பட்டன.

31—39. அதனைப் பார்த்த சசபாலன் பகவானுடைய குணங்களை சபையில் சொல்லியதால் கோபங்கொண்டு தனது ஆசனத்தைவிட்டு எழுந்திருந்து பின்வருமாறு கிருஷ்ணனை உத்தேசித்துக் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லாணன். எப்படியெனில், “காலமானது எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி; அதனை ஜயிக்க ஒருவராலும் முடியாது என்று பெரியோர்கள் சொல்லுவது உண்மையே. இந்த ஸ்தலில் இருக்கும் பெரியோர்களுடைய புத்திகூட சிறுவனுடைய வார்த்தையால் மாறிவிட்டது. சதஸ்யர்களான ஓ பெரியோர்களே ! நீங்கள் பாத்திரத்தை [பூஜிக்கத்தக்கவன்] அறிந்தவர்களுக்குட் சிறந்தவர்களானதால் கிருஷ்ணனைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்று சிறுவன் சொல்லும் வார்த்தையை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டாம். மிகுந்த தபஸ்விகளும், வித்தையுள்ளவர்களும், விவாதங்களை அனுஷ்டித்தவர்களும், ஞானிகளும், பாபமற்றவர்களும், லோகபாலகர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டவர்களும் பிரம்மிஷ்டர்களுமான மகரிஷிகள் இதோ இருக்கின்றார்கள். இவர்களைப் பூசிக்காமல் தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த இந்த இடையனை எப்படிப் பூசிக்கலாம் ? காக்கைக்குப் புரோடாசத்தைக் (ஹவில) கொடுக்கலாமா ? இந்தக் கிருஷ்ணன் ஜாதி, ஆசிரமம், குலம் இவைகளில்லாதவன்; ஒரு தர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்காதவன்; தனது இஷ்டப்

படி நடப்பவன்; குணமற்றவன்; இவனை எப்படிப் பூஜிக்க
லாம்? இவர்களுடைய குலமானது யயாதி மகாராஜனால்
சபிக்கப்பட்டிருக்கிறது; சாதுக்களால் தள்ளப்பட்டது;
வீணாக மத்திய பானத்திலேயே ஆசையுள்ளது. அப்படிப்
பட்ட குலத்திற் பிறந்த இந்தக் கிருஷ்ணன் பூஜைக்குரிய
வனா? மேலும் இவர்கள் பிறும்மரிஷிகள் வசிக்கக்கூடிய
புண்ணியமான தேசங்களை விட்டு, அமங்களமான சமுத்திரத்
தின் நடுவிலிருந்துகொண்டு திருடர்களாக ஜனங்களை உபத்
திரவிக்கிறார்கள்” என்று பலவிதமான கடுஞ் சொற்களைச்
சொன்னான். மரணம் சம்பித்தவனாகிய சிசுபாலனுடைய
இம்மாதிரியான வார்த்தையைக் கேட்டும், பகவான் ஒன்றை
யும் சொல்லாமல் மௌனமாக இருந்தார். அது நிரியினு
டைய கத்தலைக் கேட்டுச் சிங்கம் மௌனமாக இருந்தாற்
போலிருந்தது.

40—47. இப்படி சிசுபாலனால் சொல்லப்பட்ட நிந்தா
வார்த்தைகளைக் கேட்டு, சதஸ்யர்கள் அதனைச் சகியாமல்
காதுகளை மூடிக்கொண்டு சிசுபாலனை நிந்தித்துக்கொண்டு
வெளியில் சென்றார்கள். பகவானையாவது, பக்தர்களுையா
வது யாராவது நிந்தித்தால் அதனைக் கேளாமல் அந்த
இடத்தைவிட்டு வெளியில் போகவேண்டும். அப்படியில்லா
மல் எவன் அவ்விடத்திலேயே இருந்து அதனைக் கேட்டுக்
கொண்டிருக்கிறானோ, அவன் புண்ணியத்தை இழந்துவிடு
கிறான். பின்பு பாண்டவர்களும், மதஸ்யர்களும், கேகயைகளும்,
சிருஞ்ஜயர்களும் ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு சிசுபால
னைக் கொல்ல முயற்சித்தார்கள். அதனைக் கண்ட சிசுபாலன்
பயப்படாமல் கத்தியையும் கேடகத்தையும் எடுத்துக்
கொண்டு கிருஷ்ணனைச் சார்ந்தவர்களை அதட்டினான். அப்
பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எழுந்திருந்து, சிம்மமே

சார்ந்தவர்களைத் தடுத்துச் சக்கரத்தை பிரயோகித்துச் சத்துருவாகிப் சிசுபாலனுடைய தலையை வெட்டினார். சிசுபாலன் கொல்லப்பட்டபொழுது மிகவும் கோலாகல சப்தம் உண்டாயிற்று. சிசுபாலனைச் சார்ந்த அரசர்கள் உயிர் பிழைக்க விருப்பிப் பயந்து ஓடினார்கள். அப்பொழுது சகல ஜனங்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க, ஆகாயத்திலிருந்து குறைக்கொள்ளி விழுந்தாற்போல சிசுபாலனுடைய சரீரத்திலிருந்து கிளம்பிய தேஜஸானது கிருஷ்ணனிடம் பிரவேசித்தது. அந்தச் சிசுபாலன் மூன்று ஜென்மமாகப் பகவானிடத்தில் விரோதம் வைத்து, அவரையே எப்பொழுதும் தியானித்திருந்தமையால் பகவத் சரூபத்தை அடைந்தான். எண்ணமே (பாவனை) க்ஷேமத்திற்குக் காரணமாகிறது.

48—54. பின்பு தர்மபுத்திரர் நிதிக்குகளுக்கும், சதஸ்யர்களுக்கும் விசேஷமான தட்சிணை கொடுத்து யாகத்தை முடித்தார். இப்படி கிருஷ்ணன் தர்மபுத்திரருக்கு யாகத்தை நடத்திவைத்து, பந்துக்களுடைய வேண்டு கோளின்படி சில மாத காலம் அவ்விடத்தில் வசித்தார். பின்பும் கிருஷ்ணனைத் துவாரகைக்கு அனுப்ப தர்மபுத்திரர் சம்மதியாமலிருக்கும்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவரிடம் விடைபெற்று, பக்தினிகளுடனும் மந்திரிகளுடனும் தன்னுடைய பட்டணஞ் சென்றார். ஒ பரீட்சித்து மகாராஜனே! வைகுண்டத்தில் வசித்த ஜய, விஜயர்களுக்கு பிராம்மண சாபம் நேர்ந்த விஷயத்தைப்பற்றி விஸ்தாரமாகச் சொல்லியிருக்கிறோம். இம்மாதிரி தர்மபுத்திரர் ராஜகூயத்தைச் செய்து முடித்து பிராம்மணர்கள், க்ஷத்திரியர்கள் இவர்களுடைய மத்தியில் மகேந்திரன்போலப் பிரகாசித்தார். அந்த யாகத்திற்காக வந்திருந்த தேவர்களும், மனிதர்களும் அரசனால் பூஜிக்கப்பட்டு, கிருஷ்ணனைப்பற்றியும் யாகத்தைப்பற்றி

றியும் சிலாகித்துக்கொண்டு தங்கனிருப்பிடஞ் சென்றார்கள். துரியோதனன் மிக்க பாபியானதாலும், குருகுலத்திற்கு வியாதி போன்றவனுனதாலும் அவன் ஒருவன்மாத்திரம் தர்மபுத்திரருடைய ஐசுவரியத்தைப் பார்த்துப் பொறுமை அடைந்தான்.

55. எவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் செய்யப்பட்ட சிசுபால வதம், அரசர்களைக் காப்பாற்றியது, தர்மபுத்திரருடைய யாகம் ஆகிய இவைகளைப் படிக்கிறானே, அவன் சகல பாபங்களற்றவனாகச் சுகந்தனாவான்.

நோட்டு

நீதிவீக்துகளாக:— ஹோதா, போதா, அத்வர்யு, நேஷ்டா, உத்காதா, பிரும்மா முதலியவர்கள். இந்த அத்தியாயத்தில் 32-வது சுலோகம் முதல் 7சுலோகங்களால் சிசுபாலன் பகவானை நிர்த்தித்தாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனாலும் அந்தக் சுலோகங்களுக்கு பகவானை துதித்ததாகவும் அர்த்தமேற்படுகிறது. எப்படியெனில், ஸ்ரீ பகவான் காலசூருபியாயிருப்பதனால் அந்தக் காலத்தை ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாது என்ற வார்த்தை உண்மையே. வித்வான்களானாலும் லோகத்தில் சில ஜனங்கள் மூடர்களுடைய வார்த்தையை அங்கீகரிக்கிறார்கள். [அதற்கு பகவானுடைய சங்கற்பமே காரணமென்று கருத்து.] இவனைப் பூஜிக்கலாம், இவன் தகுதியானவன் என்று தெரிந்துகொள்ள நீங்கள் சக்தியுள்ளவர்களானதால் சுகதேவன் சொன்ன வார்த்தையைச் சிறுவன் வார்த்தையென்று அலட்சியம் செய்யாதீர்கள் [கிருஷ்ணனையே பூஜிக்க வேண்டுமென்று கருத்து]. சபையிலிருப்பவர்கள் தபஸ்விகளானாலும், வித்வான்களானாலும், விரதத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களானாலும், ஞானத்தால் மோகமற்றவர்களானாலும், பிரம்மிஷ்டர்களானாலும், லோகபாலர்களால் பூஜிக்கப்பட்டவர்களானாலும் அவர்களைவிட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஏன் பூஜிக்கக்கூடாது? இவர் வேதங்களையும் பூமியையும் காப்பாற்றப்பவர் (கோபம் என்றதின் அர்த்தம்); வேதத்

திற்கு விரோதமான பாஷண்ட மதத்தை ஆசிரயித்தவர்களை ஸம்ஹரிப்பவர்; (குலபாம்ஸன என்பதின் அர்த்தம்) அகாக என்று பதம் பிரித்தால் சுகதுக்கமற்றவரென்று அர்த்தம் அப்படிப்பட்ட சமயத்தியுள்ளவன் (ஆப்தகாமன்) எப்படி எல்லாவற்றையும் அடைய தருந்தவனோ, அப்படி இந்தப் பகவான் ஏன் அக்ரபூஜையை அடையக்கூடாது? மேலும் இவருக்கு இன்ன ஜாதி, இன்ன ஆசிரமம், இன்ன குலமென்பதில்லை. (எல்லாவற்றையும் கடந்த பிரம்மம் என்று தாத்பர்யம்). சகல தர்மங்களையும் கடந்தவர்; சாமானிய ஜனங்கள் போல தர்மாதர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவரல்ல என்று தாத்பர்யம். [அதனால் தமதிஷ்டப்படி சஞ்சரிப்பவர்; பரமேசுவரனென்று கருத்து.] குணசம்பந்தமற்றவர்; யயாதி இவருடைய குலத்தைச் சபித்தும் சாதுக்கள் அதனைத் தள்ளிவிட்டார்களா? (அந்தக்குலத்தையே ஆசிரயிக்கிறார்களென்று கருத்து) நல்ல ஆசாரமுள்ளது. (வேதத்திற்கு விரோதமான அடையாளத்தைத் தரிக் கின்ற பாஷண்டர்களை யாதவர்கள் சிட்டுக்கிறார்கள். ஆனதால் யாதவர்களைக் காட்டிலும் தர்மசிந்தனையுள்ளவர் வேறு யார் இருக்கிறார்கள் என்று தாத்பரியம்.)

அத்தியாயம் 75

தர்மபுத்திரர் அவபிருதஞ் செய்தது

1-2. அதனைக்கேட்ட பரீக்ஷித்து மகாரஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண ! ஒருவரிடத்திலும் விரோத புத்தி இல்லாதவராகிய தர்மபுத்திரருடைய ராஜகுய யாகத்தைப் பார்த்து எல்லா அரசர்களும், மகரிஷிகளும், தேவர்களும் சந்தோஷித்தார்கள். ஆனால் துரியோதனன் மாத்திரம் சந்தோஷப்படாமல் பொறுமையை அடைந்தானென்று சொன்னீரல்லவா? அதற்கு என்ன காரணம்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

3—30. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, “மகாத்மாவும் உமக்குப் பிதாமகருமான (பிதாவின் பிதா) தர்மபுத்திரர் ராஜகுமரஞ் செய்தபொழுது பந்துக்கள் அவரிடத்திலுள்ள விசுவாசத்தால் யாகத்தில் வேலைசெய்தார்கள். பீமசேனன் சமையல்கட்டிற்கு அதிபதியாகவும், தூரியோதனன் பொக்கிஷத்திற்கு அதிபதியாகவு மிருந்தான். சுக தேவன் வந்தவர்களைப் பூஜித்து மரியாதை செய்துவந்தான். நகுலன் சாமக்ரிகளைச் சம்பாதித்துக்கொண்டிருந்தான். அர்ச்சுனன் சாதுக்களுக்குச் சிசுருஷை செய்துவந்தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சாதுக்களுடைய பாதங்களை அலம்புவதான காரியத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தார். துருபதருடைய புத்திரானுகூலிய திருஷ்டத்யும்னன் பரிவேஷணம் (பரிமாறுவது) செய்துவந்தான். மிக்க கம்பீர மனமுள்ளவனான கர்ணன் தானாதிகாரியாக இருந்தான். யுபுதானன், விகர்ணன், ஹார்திக்யர், விதூரர், பாஹ்லீக புத்திரன், பூரி, சந்தர்த்தன் முதலியவர்கள் மற்றும் பலவிதமான காரியங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். இப்படி தருமபுத்திரருடைய பந்துக்கள் அவருடைய பிரீதிக்காக ஜாக்கிரதையாக வேலையைச் செய்துவந்தார்கள். அப்பொழுது தருமபுத்திரர் ரித்விக்குகளையும், சதஸ்யர்களையும், பெரியோர்களையும், விசேஷ மித்திரர்களையும் பிரிய வார்த்தைகளாலும், தட்சிணைகளாலும், மரியாதையாலும் பூஜித்தார். சிசுபாலன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பாதத்தை அடைந்தான். அதன்பின் கங்கையில் அவபிரூத ஸ்நானம் நடந்தேறியது. அந்த அவபிரூத மகோற்சவத்தில் மிருகங்கம், சங்கம், பணவம், தூரி, ஆனகம், கோமுகம் முதலிய பலவகையான வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. தாசிகள் நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். பாடகர்கள் கூட்டங்கூட்டமாகப் பாடினார்கள். மேலும் வீணை, புல்லாங்குழல், கரதாளம் இவைகளுடைய சப்தம்

ஆகாயத்தில் பரளியது. பலவகையான துவஜங்கள், பதாகைகள், சிறந்த யானைகள், ரதங்கள், குதிரைகள், காலாட்கள் ஆகிய சைன்னியங்களுடன் அரசர்கள் அலங்கரித்துக்கொண்டு வெளிக்கிளம்பினார்கள். மேலும் யாதவர்கள், சிருஞ்சயர்கள், காம்போஜர்கள், குருக்கள், கேகயர்கள், கோசலர்கள் ஆகிய இவர்கள் சைன்னியங்களுடன் பூமிமை அசைத்துக்கொண்டு யஜமானனை முன்னிட்டுச் சென்றார்கள். சதஸ்யர்களும், ரித்துவிக்குளரும், மற்றும் பிராம்மண சிரேஷ்டர்களும் வேதத்தைக் கோஷித்தார்கள். தேவர்களும், மகரிஷிகளும், பிதருக்களும் கந்தர்வர்களும் புஷ்பங்களை வருஷித்துத் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். மேலும், புருஷர்களும் ஸ்திரீகளும் சந்தனத்தாலும், புஷ்பமாலையாலும், ஆபரணங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரித்துக்கொண்டு எண்ணெய், வெண்ணெய், நெய் முதலியவைகளை ஒவ்வொருவர் மீதும் இறைத்துக்கொண்டு விளையாடினார்கள். மேலும் மஞ்சள், குங்குமம், சந்தனம் முதலியவைகளைப் புருஷர்கள் தாசிகளின் மீது பூசினார்கள். இப்படி அலங்கரிக்கப்பெற்று அவர்கள் விளையாடினார்கள். மேலும் ராஜ பத்தினிகள் தேவஸ்திரிகள் போல யோதர்களால் காப்பாற்றப்பட்டு, சிருஷ்ணனுடைய பத்தினிகளால் நெய் முதலியவைகளால் நனைக்கப்பட்டு வெட்கச் சிரிப்புள்ள முகத்துடன் பிரகாசித்தார்கள். மேலுமவர்கள் ஸ்தனம் முதலிய அவயவங்களை முடிக்கொள்ளாமல், தங்கள் பர்த்தாவின் சகோதரர்களையும் மற்ற சிறகை தார்களையும் யந்திரங்களால் (ஜலத்தைப் பிறர் மீது வாரி இறைக்கும் யந்திரங்கள்) ஜலம் முதலியவைகளை இறைத்தும், அவர்களால் இறைக்கப்பட்டும் ஈரமான வஸ்திரமுள்ளவர்களாக விளங்கினார்கள். அதனைக் கண்ட காமிகள் மனங்கலங்கியது. அப்பொழுது சம்ராட்டாகிய தருமபுத்திரர் உத்தமமான குதிரைகள் கட்டியதும், சுவர்ணத்தால்

அலங்கரிக்கப்பட்டதுமான ரதத்தில் தம் பத்தினிகளுடன் விளங்கினார். அது ராஜகுய யாகமே, அதற்கு அங்கங்களான இஷ்டிகளுடன் பிரகாசிப்பதுபோலிருந்தது. அப்பொழுது ரித்துவிக்குகள் பத்னீசம்யாஜமென்ற யாக விசேஷங்களையும், அவபிரூத கர்மங்களையும் செய்து, அரசனை ஆசமனம் செய்யச் சொல்லி, கங்கையில் திரௌபதியுடன் ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். தேவர்கள் தூந்துபி வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். மனிதர்களும் தூந்துபிகளைக் கோஷித்தார்கள். தேவர்களும், மகரிஷிகளும், பிதுருக்களும், மனிதர்களும் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். அப்பொழுது எல்லா ஜாதி ஜனங்களும், எல்லா ஆச்ரமிகளும் ஸ்நானஞ்செய்தார்கள். அவபிரூத காலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தவன் மிக்க பாபியானாலும் உடனே சுத்தனாகிவிடுவான். பின்பு அரசன் புதிய பட்டு வஸ்திரங்களை உடுத்தி அலங்கரித்துக்கொண்டு ரித்துவிக்குகளையும், சதஸ்யர்களையும், பிராம்மணர்களையும் ஆபரணங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும் பூஜித்தார். இப்படி தருமபுத்திரர் அவபிரூத ஸ்நானஞ்செய்து ஸ்ரீமந் நாராயணனையே மனத்தில் தியானஞ் செய்துகொண்டு பந்துக்களுக்கும், மித்திரர்களுக்கும், ஞாதிகளுக்கும் மரியாதை செய்தார். அவ்விடத்திலிருந்த எல்லா ஜனங்களும் ரத்தின குண்டலங்களாலும், புஷ்பமாலைகளாலும், சட்டை, தலைப்பாகை, பட்டு, விலையுயர்ந்த ஹாரங்கள் இவைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பெற்று தேவர்கள்போலப் பிரகாசித்தார்கள். மாதர்கள் குண்டலங்கள், தங்க ஒட்டியாணம் முதலியவைகளால் விளங்கினார்கள். பின்பு மகாத்மாக்களான ரித்துவிக்குகள், பிரம்ம வித்துக்களான சதஸ்யர்கள், யாகத்திற்காக வந்திருந்த பிராம்மணர்கள், கூத்திரியர்கள், வைசியர்கள்,

சூத்திரர்கள், தேவர்கள், மகரிஷிகள், பிதருக்கள், பூதங்கள், லோகபாலர்கள், அவர்களைச் சார்ந்தவர்கள் ஆகிய எல்லாரும் அரசனால் பூஜிக்கப்பட்டு அரசனிடம் விடைபெற்றுத் தங்கள் தங்கள் இருப்பிடம் சென்றார்கள். அமிருதத்தைப் புசித்த மனிதன் போதுமென்ற திருப்தியை எப்படி அடைய மாட்டானே, அப்படி அவர்கள் கிருஷ்ண பக்தமாகிய தருமபுத்திரருடைய ராஜசூய மகோற்சவத்தை அனுபவித்து, அதனையே சிலாகித்துத் திருப்தியடையவில்லை. பின்பு அரசனாகிய தருமபுத்திரர் மித்திரர்கள், சம்பந்திகள், கிருஷ்ணன் முதலிய பந்துக்களாகிய இவர்களைச் சிலகாலம் இந்திரபிரஸ்தத்திலேயே வசிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அவர்கள் தங்களை விட்டுப் பிரிய மனமில்லாதவரான தருமபுத்திரர் கேட்டுக்கொண்டபடி அவ்விடம் வசித்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் சாம்பன் முதலியவர்களைத் துவரகைக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஒரு வருஷ காலம் அவ்விடத்தில் வசித்தார். இப்படி தருமபுத்திரர் மனோரதமாகிய மகாசுமுத்திரத்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சகாயத்தால் தாண்டி (ராஜசூயத்தைச் செய்து) கவலையற்றவராக இருந்தார்.

31—40. ஒரு தருணம் அந்தப்புரத்தில் தருமபுத்திரருடைய சம்பத்தைப் பார்த்த துரியோதனன் ராஜசூயத்தின் மகிமையை நினைத்துப் பொறுமை கொண்டான். மேலும், மயனால் உண்டுபண்ணப்பட்ட அந்தப்புரத்தில் சபையில் சிறந்த அரசர்களால் அடையக்கூடிய சம்பத்தும், அசுரகிரேஷ்டர்களுக்குக் கிடைக்கக்கூடியவைகளும், மகேந்திரனுடைய சம்பத்துக்களும் பொருந்தியிருந்தன. அப்படிப்பட்ட ஐசுவரியங்களுடன் திரௌபதி தன் பர்த்தாக்களுக்குச் சிசுருஷை செய்துகொண்டிருந்தாள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்திலேயே பக்திசெய்துகொண்டிருக்கும் தருமபுத்திரரு

டைய ஐசவரியத்தைப் பார்த்து துரியோதனன் பொருமை கொண்டான். (பக்தர்களுடைய ஐசவரியத்தில் அருயைப்படுகிறவர்கள் சேஷமத்தையடையமாட்டார்களென்று கருத்து.) மேலும், தருமபுத்திரர் ஒருகால் மயனல் நிருமிக்கப்பட்ட சபையில் சுவர்ண சிங்காதனத்தில் உட்கார்த்திருந்தார். அவருடைய சகோதரர்கள் அவரைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். தருமபுத்திரருக்குக் கண்ணாக இருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அவ்விடமிருந்தார். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அநேக ஸ்திரீகளும் இருந்தார்கள். அவர்கள் இப்பிலும் பாதங்களிலும் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்கள் சப்தித்தன. மேலுமவர்கள் அழகிய முகங்களுள்ளவர்களாகவும், அசைகின்ற குண்டலங்களுள்ளவர்களாகவும், ஹாரங்களுள்ளவர்களாகவும் இருந்தார்கள். பாரமேஷ்டிய சம்பத்துள்ள தருமபுத்திரரை வந்திகள் தோத்திரம் செய்தார்கள். அப்பொழுது மிக்க அகங்காரியான துரியோதனன் தன்னுடைய சகோதரர்களுடன் கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு கிரீடம், மாலை இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்று, காவலாட்களை அதட்டிக்கொண்டு அந்தச் சபையில் பிரவேசித்தான். அவன் தரையை ஜலமென்று பிரமித்து வஸ்திரத்தின் றுனியைத் தூக்கிக்கொண்டான். ஜலமுள்ள இடத்தைத் தரை என்று நினைத்து விழுந்தான். இப்படி மயனுடைய மாயையால் மோகித்த துரியோதனனைப் பார்த்துப் பீமசேனனும், ஸ்திரீகளும், மற்ற அரசர்களும் சிரித்தார்கள். அவர்களைச் சிரிக்கவேண்டாமென்று தருமபுத்திரர் தடுத்தார். அப்படியும் அவர்கள் கிருஷ்ணனால் அனுமதிக்கப்பெற்றுப் பரிகாசஞ்செய்தார்கள். சபையில் துரியோதனனைப் பார்த்து ஜனங்கள் சிரிக்கும்பொழுது ஹா ஹா என்ற சப்தமுண்டாயிற்று. தருமபுத்திரர் வருத்தமடைந்

தார். ஸ்ரீகிருஷ்ணன் பூமியின் சமையை நிவர்த்திப்பதற்காக துரியோதனனைச் சபையில் மோதிக்கச்செய்து பரிகாசம் செய்தவர்களையும் தடுக்காமலிருந்தார். அதன் பின்பு துரியோதனன் வெட்கமடைந்து, தலைகுனிந்து மௌனமாகச் சபையிலிருந்து வெளியில் வந்து அஸ்தினுபுரஞ் சென்றான். ஓ பரீக்ஷித்து மகாட ஜனே ! ராஜசூய மகா யாகத்தில் துரியோதனன் அசூயை அடைந்த காரணத்தைக் கேட்டால் எல்லவா ? அதனைச் சொன்னேன்” என்றார்.

அத்தியாயம் 76

பிரத்யும்னன் சால்வனுடன் யுத்தஞ் செய்தது

ஓ மகாராஜ ! விளையாட்டாக மனித வடிவங் கொண்ட வரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சால்வனைக் கொன்றார். அந்த அற்புதமான சரிதத்தையும் சொல்லுகிறேன், கேளும். ருக்மிணியின் விவாகத்திற்காக வந்தவர்களான யாதவர்களால் ஜராஸந்தன் முதலியவர்கள் ஜயிக்கப்பட்டார்களல்லவா ? அப்பொழுது சிசுபாலனுக்குத் தோழனாகிய சால்வன் என்பவன் எல்லா அரசர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, “பூமியில் யாதவர்கள் இல்லாமலிருக்கும்படி செய்கிறேன்; என்னுடைய பராக்கிரமத்தைப் பாருங்கள்” என்று பிரதிக்கொடுத்தான். மூடனாகிய சால்வன் மேற்சொன்னபடி உறுதிசெய்து ஒரு பிடி புழுகியைப் புசித்துக்கொண்டு ஒரு வருஷ காலம் பரமசிவனை ஆரதித்தான். இப்படி ஒரு வருஷஞ் சென்றபின் பரமசிவன் அவனிடத்தில் சந்தோஷத்தை அடைந்து, வரங்கொடுக்கிறேனென்று சொல்ல, அவரை நோக்கிச் சால்வன் “தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும், மனிதர்களாலும், கந்தர்வர்களாலும், உரகர்களாலும், ராக்ஷதர்களாலும் பேதிக்க

முடியாததும், இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியதும், விருஷ்ணிகளுக்குப் பயங்கரமுமான ஒரு விமானம் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டான். அதனைக் கேட்ட பரமசிவன் மயனுக்கு உத்தரவுகொடுக்க, அவன் இரும்பினால் ஒரு விமானத்தை நிருமித்து, செளபமென்ற அந்த விமானத்தைச் சால்வனுக்குக் கொடுத்தான். அம்மாதிரியான விமானம் பிறருக்குத் துல்லபம்; அநேக மாயைகளுக்கு இருப்பிடம்; இஷ்டப்படி செல்லக்கூடியது. அதனைப் பெற்றுக்கொண்டு சால்வன் கிருஷ்ணனால் செய்யப்பட்ட விரோதத்தை நினைத்துக் கொண்டு மிகுந்த சைனியங்களுடன் துவராகா நகரஞ்சென்று அந்த நகரத்தை முற்றுகை போட்டான்; தோட்டங்களை அழித்தான்; கோபுரங்களையும், மாடிகளையும், வாசற்படிகளையும் இடித்தான். மேலும் அவன் அந்த விமானத்திலிருந்தும் ஆயுதங்களை வர்ஷித்தான்; மரங்களையும், மணல்களையும் வர்ஷித்தான். மேலும் அவனுடைய மாயையால் இடிகளும், ஆலங்கட்டிகளும், சுழல்காற்றும் உண்டாயின. துளியால் திக்குகள் மறைக்கப்பட்டன. இவ்விதம் கிருஷ்ணனுடைய நகரமானது இந்தச் சால்வனால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, திரிபுரத்தால் பூமி கஷ்டப்பட்டதுபோலச் சிரமத்தையடைந்தது. துவாரகா நகரத்தில் வசிக்கும் ஜனங்கள் சால்வனால் உபத்திரவிக்கப்படுவதைப் பார்த்துப் பிரத்யும்னன் பயப்படவேண்டாமென்று ஜனங்களைச் சமாதானஞ்செய்து ரகத்துடன் வெளியில் வந்தான். ஸாத்யகி, சாருதேஷணன், ஸாம்பன், அக்ருரர், அவருடைய சகோதரர்கள், ஹார்த்திக்யர், பானுவிந்தர், சுதர், சுகர், ஸாரணர் முதலிய முக்கியமான யுத்த வீரர்களும் அவரவர்களுடைய சைனியங்களுடன் வெளியில் வந்தார்கள். பின்பு சால்வனைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் யாதவர்களுக்கும் யுத்தம் நிகழ்ந்தது. அது

மயிர்க்குச்சல் உண்டுபண்ணக்கூடியதாகவும், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களுக்கும் நேர்ந்த யுத்தம்போலவு மிருந்தது. அப்பொழுது சூரியன் இருட்டைப் போக்கடிப்பது போல ருக்மிணியின் புத்திரராகிய பிரத்யும்னர் சால்வனுடைய மாயைகளைத் திவ்யமான அஸ்திரங்களால் அடக்கினார். தங்கக் கட்டுள்ளதும், இரும்பு முனைகளுள்ளதுமான இரு பத்தைந்து பாணங்களால் சால்வனுடைய சேனாதிபதியை அடித்தார். சால்வனையும் மற்றுமுள்ள சைனியங்களையும் ஒவ்வொரு பாணங்களாலும், ஸாரதியைப் பத்து பாணங்களாலும், குதிரைகளை மும்முன்று பாணங்களாலும் அடித்தார். அதனைக் கண்ட இரண்டு சைனியங்களும் பிரத்யும்னனுடைய அம்புதமான செய்கைகளைச் சிலாகித்தன. அந்தச் சால்வனுடைய விமானமானது மாயாமயமானதாலும், மயனால் செய்யப்பட்டதானதாலும் சில சமயம் அநேகமாகவும், சில சமயம் ஒன்றாகவும், சில சமயம் ஆகாயத்தில் இருப்பதாகவும், ஒரு சமயம் மலையிலிருப்பதாகவும், மற்றொரு சமயம் ஜலத்திலிருப்பதாகவும் தோன்றியது. ஆனதால் கொள்ளிக்கட்டையைச் சுழற்றிநிற்போல நான்கு பக்கங்களிலும் சுழன்முகொண்டிருக்கும் அந்த விமானம் பிறரால் அறியமுடியாததாக இருந்தது. சால்வனும் அவனுடைய விமானமும், சைனியங்களும் எந்தெந்தவிடத்தில் காணப்படுகின்றனவோ, அந்தந்தவிடத்தில் யாதவ சேனாதிபதிகள் பாணங்களைப் பிரயோகித்தார்கள். இப்படியாதவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள் அக்னி போலவும், சூரியன்போலவும், சர்ப்பம்போலவும் இருந்தமையால் சால்வன் அவைகளால் அடிக்கப்பட்டு மூர்ச்சை அடைந்தான். சால்வனுடைய சேனாதிபதிகள் விருஷ்ணிகளை ஆயுதங்களாலும், அஸ்திரங்களாலும் அடித்தார்கள்.

அப்படியும் அவர்கள் யுத்தகளத்தை விட்டு ஓடவில்லை. இவ் வுலகத்தில் கீர்த்தியையும் பரலோக சுகத்தையும் விரும்பின வர்களாக இருந்தார்கள். அப்பொழுது சால்வனுடைய மந்திரியாகிய த்யுமானென்பவன் இரும்பினால் செய்யப்பட்ட கதாயுதத்தால் பிரத்யும்னனை யடித்துக் கர்ஜித்தான். அதனால் பிரத்யும்னனுடைய மார்பானது அடிபட்டுப் பிரத்யும்னன் மூர்ச்சை யடைந்தான். அப் பொழுது தாருகனுடைய குமாரனான ஸாரதி, யுத்தத்தின் தர்மத்தை அறிந்தவனாக லால் பிரத்யும்னரை யுத்தஸ்தலத்தை விட்டு வேறு இடத் திற்குக் கொண்டுபோனான். பின்பு ஒரு முகூர்த்தத்தில் பிரத்யும்னன் மூர்ச்சை தெளிந்து, பிரக்னை யடைந்து ஸாரதியை நோக்கி, “ஓ ஸாரதியே! யுத்தகளத்தை விட்டு என்னுடைய ரதத்தை இவ்விடம் கொண்டுவந்தது நல்ல காரியமில்லை. யதுகுலத்திற் பிறந்தவன் யுத்தத்திலிருந்து பயந்து ஓடுகிற வழக்கமில்லை, நான் ஒருவன்தான் உன்னால் அபகீர்த்தியை யடைந்தேன். கிருஷ்ணன், பலராமன் இவர்களைக் கண்டு நான் என்ன சொல்வேன்? என் சகோ தரனின் மனைவிகள் என்னுடைய அதைரியத்தைப் பார்த்து, ‘ஓ வீர! யுத்தத்தில் சத்துருக்கள் என்ன செய்தார்கள் என்று கேட்பார்களே’ என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்ட ஸாரதி, பிரத்யும்னனை நோக்கி, “ஓ பிரபுவே! ரதிகளாகவிருப்பவன் ஸாரதிக்கு ஆபத்து வந்தால் ஸாரதி யைக் காப்பாற்றவேண்டும்; ரதிகளுக்கு ஆபத்து நேர்ந்தால் அவனை ஸாரதி காப்பாற்றவேண்டும் என்பது யுத்தத்தின் தர்மம். அதனை நான் தெரிந்துகொண்டு உம்மை யுத்த களத்திலிருந்து இவ்விடம் கொண்டுவந்தேன். நீர் சத்துரு வினுடைய கதையால் அடிபட்டு மூர்ச்சை யடைந்திருந்தீர்” என்று சொன்னான்.

அத்தியாயம் 77

ஸால்வ வதம்

அதனைக் கேட்ட பிரத்யும்னன் ஜலத்தைத் தொட்டு சுத்தனாகி வில்லையெடுத்து முயற்சியுடன் ஸாரதியை நோக்கி, “த்யுமானுடைய சமீபத்திற்கு என்னுடைய ரதத்தை நடத்து” என்றார். பின்னுமவர் யுத்தஸ்தலம் வந்து, தன்னுடைய சைனியத்தை யடிக்கும் த்யுமானை எட்டு நாராச பாணங்களால் அடித்தார். அவனுடைய குதிரைகளை நான்கு பாணங்களாலும், ஒரு பாணத்தால் ஸாரதியையும், இரண்டு பாணங்களால் வில்லையும், துவஜத்தையும் அடித்ததுமன்றி, மற்றொரு பாணத்தால் த்யுமானுடைய தலையையும் வெட்டினார். பின்பு கதன், ஸாத்பகி, ஸாம்பன் முதலியவர்கள் ஸால்வனுடைய சைனியத்தை அடித்தார்கள். யாதவர்களால் அடிக்கப்பட்ட ஸால்வனுடைய சைனியங்கள் தலை வெட்டுண்டு சமுத்திரத்தில் விழுந்தன. இப்படி ஸால்வனுக்கும் யாதவர்களுக்கும் இருபத்தேழு நாட்கள் பயங்கரமான யுத்தம் நடந்தது. அந்தச் சமயத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் துவாரகையி லில்லை. தருமபுத்திரருடைய ராஜசூயத்திற்காக இந்திரப்ரஸ்தனு சென்றவர் அவ்விடத்திலேயே வசித்தார். அப்பொழுது பகவான் இந்திரப்ரஸ்தத்தில் சில கடுமையான அபசகுனங்களைப்பார்த்துப்பந்துக்களை நோக்கி, “பலராமன், மற்ற மித்திரர்கள் ஆகிய இவர்களுடன் நான் இவ்விடம் வந்துவிட்டேன். இந்தச் சமயத்தில் சிசுபாலனைச் சார்ந்தவர்கள் என்னுடைய பட்டணத்தை உபத்திரவிப்பார்கள். ராஜசூயம் முடிந்தது. சிசுபாலனைக் கொன்றேன். (வந்த காரியம் முடிந்ததென்று தா த் ப ர் ய ம்) அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. நான் துவாரகைக்குப் போகவேண்

டும்” என்று பாண்டவர்கள், குந்தி, மகரிஷிகள், மற்ற பெரியோர்கள் ஆகிய எல்லாருக்கும் சொல்லிக்கொண்டு துவாரகைக்கு வந்தார்.

9—18. ஸ்ரீகிருஷ்ணன் துவாரகை சென்று அவ்விடம் யுத்தம் நடப்பதைப் பார்த்து, பலராமனைப் பட்டணத்தைக் காப்பாற்றும்படி சொல்லி, தாருகனை நோக்கி, “ஓ ஸாரதியே! என்னுடைய ரதத்தை ஸால்வனிடம் நடத்து. அவன் மாயாவிபானதால் அவனைக் கண்டு பயப்படவேண்டாம்” என்றார். அதனைக் கேட்ட தாருகன் ரதத்தை நடத்தி யுத்தஸ்தலம் கொண்டு வந்தான். இப்படிப் பகவான் யுத்த களம் வந்ததைச் சத்துருக்களும் யாதவர்களும் பார்த்தார்கள். அப்பொழுது சால்வனுடைய சைனியங்கள் வெசுவாகக் கொல்லப்பட்டிருந்தன. சால்வன் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து, சக்தியென்ற ஆயுதத்தைப் பிரயோகித்தான். அந்தச் சக்தி பயங்கரமான சப்தத்துடன் குறைக்கொள்ளிப்போல ஜ்வலித் துக்கொண்டு வருவதைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சில பாணங்களைப் பிரயோகித்து நூறு துண்டாக வெட்டினார். ஸால்வனையும் பதினாறு பாணங்களால் அடித்து, ஆகாயத்தில் சஞ்சரிக்கும் ஸௌபமென்ற விமானத்தையும் அநேக பாணங்களால் அடித்தார். சூரியனுடைய கிரணங்கள் ஆகாயத்தில் பரவினாற்போல் பாணங்கள் அந்த விமானத்தின்மீது விழுந்தன. அதனைக் கண்ட ஸால்வன் சார்ங்கமென்ற வில்லைப் பிடித்திருக்கும் பகவானுடைய இடது கையைப் பாணத்தால் அடித்தான். அதனால் அடிக்கப்பட்டு அந்தச் சார்ங்கமென்ற வில் கீழே விழுந்தது. அது மிகவும் ஆச்சரியப்படக்கூடியதாக இருந்தது. அதனைக் கண்ட சகல பிராணிகளும் ஹா, ஹா என்று கதறினார்கள். ஸால்வன் அட்டகாசஞ்செய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, “நீ என்னு

டைய தோழனாகிய சிசபாலனுடைய பத்னியாகிய ருக்மிணியை அபகரித்தாயல்லவா? மேலும், சிசபாலனைச் சபையில் வதஞ்செய்தாயல்லவா? பின்னும், ஒருவராலும் ஜயிக்கப் படாதவன் என்று அகங்காரமடைந்திருக்கிறாய். ஓ மூட! ஆனதால் என் முன்பாக நில். உன்னை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன் ” என்று.

19—21. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன், “ ஓ மூட! வீணாகப் பிதற்றுகிறாய். சமீபத்தில் நேர்ந்திருக்கும் மாணத்தை நீ தெரிந்துகொள்ளவில்லை. ரூரர்கள் தங்கள் பராக்கிரமத்தைக் காண்பிப்பார்களேயொழிய அதிகமாகப் பேசமாட்டார்கள் ” என்று சொல்லிக் கதாயுதத்தை யெடுத்து மிக்க வேகமாகச் சுழற்றி ஸால்வனை அடித்தார். கதாயுதம் அவனை அடித்துத் திரும்பியவுடன் ஸால்வன் மாயையில் மறைந்துகொண்டான்.

22—28. பின்பு ஒரு முகூர்த்தத்தில் தேவகியால் அனுப்பப்பட்டு வந்த ஒரு புருஷன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் வந்து, தேவகியினால் அனுப்பப்பட்டு வந்த புருஷன் என்று சொல்லி, “ ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மிக்க பராக்கிரம முள்ளவரே! பிதாவிடத்தில் பிரியமுள்ளவரே! ஸௌனிகன் (கசாப்புக்காரன்) பசுவைக் கொண்டுபோனாற்போல் உம்முடைய பிதாவாகிய வசுதேவரை ஸால்வன் கட்டிக்கொண்டு போனான் ” என்று அழுதுகொண்டு சொன்னான். அந்த அப்ரியமான வார்த்தையைக் கேட்டுப் பகவான் மதுஷ்ய பாவனையை அநுசரித்து மிக்க வருத்தத்துடன் சாமானிய ஜனங்கள்போல, “ தேவர்களாலும், அசுரர்களாலும் ஜயிக்க முடியாதவரும், ஜாக்கிரதையுள்ளவருமான பலராமனை ஜயித்து, அற்பனாகிய ஸால்வன் என்னுடைய பிதாவை

அபகரித்துச் சென்றான். தெய்வச்செயலே மேலானது என்று சொல்லித் துக்கித்தார். இந்தச் சமயத்தில் ஸால்வன் வசுதேவரைப்போல மாயையால் ஒரு பிரதிகிருதியைச் செய்து, அதைக் கிருஷ்ணனுக்குக் காண்பித்த, “இதோ உன்னுடைய பிதாவாகிய வசுதேவர் இருக்கிறார். எவர் நிமித்தம் நீ ஜீவித்திருக்கிறாயோ அவரைக் கொல்லுகிறேன். உனக்குப் பலமிருக்குமானால் வசுதேவனைக் காப்பாற்று” என்று சொல்லிக் கத்தியால் அந்த மாயா வசுதேவருடைய தலையை வெட்டி, அந்தத் தலையை யெடுத்துக்கொண்டு ஆகாயத்திலிருக்கும் விமானத்திலேறினான்.

29—30. பின்பு பகவான் இயற்கையில் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரானாலும் மனித பாவனையால் பந்துக்களைப் போல் தாமும் சொற்ப காலம் துக்கித்தார். அதன்பின் ஸால்வனால் செய்யப்பட்டது மயனுடைய மாயையென்று தெரிந்துகொண்டார். அப்பொழுது அவ்விடத்தில் தேவகியால் அனுப்பப்பட்ட தூதனும், வசுதேவருடைய உடலும் காணப்படவில்லை. அதனால் இது ஸ்வப்னத்தில் பார்க்கப்படும் வஸ்து போன்றது; ஸால்வனுடைய மாயை உண்மையல்ல என்று பகவான் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு விமானத்திலிருக்கும் ஸால்வனைக் கண்டு அவனைக் கொல்ல முயற்சித்தார்.

31—33. இப்படிச் சில மகரிஷிகள் முன்பின் ஆலோசனையில்லாமல் சொல்லுகிறார்கள். தாங்கள் முன் சொல்லியதற்கு விரோதமாகச் சொல்லுகிறோமேயென்று நினைக்கிறதில்லை. சோகமாவது, மோகமாவது, சிநேகமாவது, அஞ்ஞானத்தாலுண்டாகும் பயமாவது பகவானுக்கு உண்டாகக்கூடுமா? அவருடைய ஞானமும் (ஸ்வரூப ஞானமும்), விஞ்ஞானமும் (பாஹ்யமான விஷய ஞானம்) ஆகிய இவைகள்.

ஒருவிடத்திலும் தடைப்படாதது ; அவர் தேவர்களால்
 குதிக்கப்பெற்றவர் ; மேலும், அஞ்ஞர்கள் அவருடைய
 பாதங்களைச் சேவித்து ஆக்மஞானத்தை அடைகிறார்கள்.
 அனுகியான வித்தியாசமான எண்ணத்தை (நான் இளைத்
 திருக்கிறேன் ; துக்கப்படுகிறேன் என்ற எண்ணம்) நிவர்த்
 தித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அதனால் இயற்கையான, அனந்த
 மான பதத்தை அடைகிறார்கள். ஸாதாக்களுக்குக் கதி
 யாகிய பரமபுருஷனுக்கு மோகமேது ? (6-வது சுலோகம்
 முதல் இதுவரையில் சொல்லியது பிறர் சொல்வதென்று
 தாட்பர்யம். தம்முடைய அபிப்பிராய மென்னவெனில்)
 அமோகமான பராக்கமேமுள்ளவரான பகவான் அநேக
 ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துத் தம்மை அடிப்பவனாகிய
 ஸால்வனை அடித்ததுமின்றி, கதாயுத்தால் அவனுடைய
 கவசத்தையும் விமானத்தையும் உடைத்தார். கிருஷ்ண
 னுடைய கதாயுத்தால் ஆயிரம் துண்டாக உடைக்கப்பட்டு
 கவசமும், விமானமும் ஜலத்தில் விழுந்தன. அதன்பின்
 ஸால்வன் அந்த விமானத்தை விட்டுப் பூமியில் வந்து கதா
 யுதத்தை பெடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி
 எதிர்த்து ஓடிவந்தான். அவனைக் கண்ணுற்ற பகவான்
 கதாயுதத்துடன் அவனுடைய கையைப் பல்லமென்ற
 பாணத்தால் வெட்டி, பிரளயகால சூரியன்போல் ஜொலிக்
 கும் அற்புதமான சக்கரத்தை ஸால்வனைக் கொல்வதற்காக
 எடுத்துக்கொண்டார். அதனால் அவர் சூரியனுடன் கூடிய
 உதய பர்வதம்போலப் பிரகாசித்தார். மேலுமவர் அந்தச்
 சக்கரத்தைப் பிரயோகித்து மிக்க மாயானியான ஸால்வ
 னுடைய கிரீடம், குண்டலம் இவைகளுள்ள தலையை வெட்
 டினார். அது மகேந்திரன் வஜ்ஜிரத்தால் விருத்திராசுர
 னுடைய தலையை வெட்டினாற்போலிருந்தது. அப்பொழுது

மனிதர்கள் ஹா ஹா என்றுங்கள். அந்த மிக்க பாபியான ஸால்வனையடித்தவுடன் ஆகாயத்தில் தேவர்கள் துந்துபி வாத்தியங்களை முழக்கினார்கள். பின்பு தந்தவத்திரன் தன் னுடைய தோழர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி, கோபத்துடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை எதிர்த்தான்.

[இந்த அத்தியாயத்தில் 6-வது சுலோகம் முதல் 30-வது சுலோகம் வரையில் ஸால்வன் துவாரகையில் யுத்தஞ்செய்த சமயத்தில் கிருஷ்ணன் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் லிருந்ததாகவும், அபசகுனங்களைப் பார்த்துப் பயந்து துவாரகைக்கு வந்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது பொருந்தாது. தருமபுத்திரர் துரியோதனனுடன் சொக்கட்டான் விளையாடும் சமயத்தில் ஸால்வனுடைய யுத்தமென்று சொல்வதுதான் பொருந்தும். ஏனென்றால், தருமபுத்திரர் முதலியவர்கள் காம்புக வனத்தில் வசிக்கும்பொழுது ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அவர்களைச் சமாதானஞ்செய்யும் சமயத்தில் தருமபுத்திரரை நோக்கி, “ஸால்வனுடைய யுத்தத்தில் நான் கவலை கொண்டிருந்தமையால் உங்களுடைய சொக்கட்டான் விளையாட்டை மறந்துவிட்டேன்” என்று சொன்னதாக வியாசர் சொல்லியிருக்கிறார். மேலும், முன் அத்தியாயத்தில் பலராமனைப் பகவான் துவாரகைக்கு அனுப்பியதாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியிருக்க அபசகுனங்களைக் கண்டு, “பலராமனுடன் நான் இவ்விடம் வந்துவிட்ட படியால் சிசுபாலனைச் சார்ந்தவர்கள் என்னுடைய பட்டணத்தை உபத்திரவிப்பார்கள்” என்று சொல்வது பொருந்துமா? ஆனதால் பகவான் இந்திரப்பிரஸ்தத்தில் வசிக்கும் பொழுது ஸால்வன் துவாரகைக்கு வந்தானென்பது உண்மையல்லவென்பது தாற்பரியம். இந்த விஷயமே 31-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.]

அத்தியாயம் 78

தந்தவக்திர வதம்

தந்தவக்திரன் என்பவன் தன்னுடைய தோழனாகிய சிசுபாலன், ஸில்வன், தூர்ப்புத்தியுள்ளவனான பெளண்டரகன் ஆகிய இவர்கள் பரலோகஞ் சென்றிருந்தாலும் அவர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி தான் ஒண்டியாக, பதாதி யாகப் பூமியை அசைத்துக்கொண்டு கதாயுதத்தைக் கையில் தாங்கி ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் ஓடிவந்தான். அவனைக் கண்ணுற்ற பகவான் கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்து ரத்தத்தை விட்டிறங்கிக் கரை சமுத்திரத்தைத் தடுப்பது போல அவனை மறித்தார். கருசு தேசத்திற் கதிபதியான தந்தவக்திரனும் கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனை நோக்கி, “தெய்வச்செயலால் உன்னைக் கண்டேன். ஓ கிருஷ்ண! எனக்கு பந்துவானாலும் எங்களுடைய மித்திரர்களை நாசஞ் செய்ததுமின்றி எங்களையும் கொல்ல விரும்புகிறாய். அதனால் உன்னை வஜ்ரம் போன்ற கதாயுதத்தால் கொல்லுகிறேன். சரீரத்தில் உண்டான வியாதியை நிவர்த்தித்துக்கொண்டாற் போல் பந்துகளுடியும் உண்மையில் சத்ருஷமான உன்னைக் கொன்று மித்திரர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்கிறேன்” என்று அங்குசத்தால் யானையை அடித்தாற்போல் கடுஞ் சொற்களால் கிருஷ்ணன் மனத்திற்கு வருத்தத்தையுண்டு பண்ணி, கதாயுதத்தால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தலையில் அடித்து அட்டகாசஞ் செய்தான். அதனால் அடிக்கப்பட் டும் கிருஷ்ணன் அசையாமல் பருத்த கௌமோதகியென்ற கதையால் தந்தவக்திரனுடைய மார்பில் அடித்தார். இப்படி அடிக்கப்பட்ட தந்தவக்திரன் முகத்திலிருந்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு கை, கால், தலைமயிர்களைப் பரப்பிக்கொண்டு

மரணமடைந்து பூமியில் விழுந்தான். முன் சிசுபாலனுடைய சரீரத்திலிருந்து தேஜஸ் கிருஷ்ணனை அடைந்ததுபோல தந்தவத்திரனுடைய சரீரத்திலிருந்து கிளம்பிய மிகவும் சூட்சுமமான தேஜஸ்ஸானது எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது கிருஷ்ணனை அடைந்தது.

11—16. அதன்பின்பு அவனுடைய சகோதரனாகிய விநோதன் என்பவன் பிராத்தருசோகமுள்ளவனாகிக் கத்தி, கேடகம் இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு சத்ருவைக் சொல்ல வேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் ஓடிவந்தான். ஓ அரசர் களுக்குட் சிதந்தவரே! கிருஷ்ணன் சக்கரத்தைப் பிரயோகித்து ஓடிவருகிற விநோதனுடைய குண்டலம், கிரீடம் இவைகளுள்ள தலையை வெட்டினார். இம்மாதிரி பகவான் ஸௌபமென்ற விமானத்தையும், ஸால்வீனையும், தந்தவத்திரனையும், விநோதனையும், மற்ற பரக்கிரமசாலிகளையும் கொன்று தேவர்களாலும், மனிதர்களாலும் துதிக்கப் பெற்றுத் துவாரகைக்குள் பிரவேசித்தார். முனிவர்களும், ஸித்தர்களும், சந்தர்வர்களும், வித்யாதரர்களும், மகோகாசர்களும், அப்ஸரஸ்ஸுகளும், பிதிருக்களும், யக்ஷர்களும், கின்னரர்களும் புஷ்பங்களை வர்ஷித்து ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய விஜயத்தைத் துதித்தார்கள். விருஷ்ணிகளுக்குட் சிதந்தவரும் கிருஷ்ணனைச்சுற்றிக்கொண்டு சென்றார்கள். துவாரகாநகரம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஜகதீசரும் யோகேசவரருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இம்மாதிரி பிறரால் ஜயிக்கப்பட்டாரென்றும், ஜயித்தாரென்றும் மூடர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

17—35. பின்பு கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் யுத்தஞ்செய்வதற்காக முயலுகிறார்கள் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பட்டுப் பலராமன் தீர்த்தயாத்திரைக்குப் போகிறேனென்ற வியாஜத்தால் ஒருவருடைய பகஷத்திலும் சேராமல் யாத்

திரைக்குக் கிளம்பினார். பிரபாஸ தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து தேவ தர்ப்பணம், ரிஷி தர்ப்பணம், பிதிரு தர்ப்பணம், மனித தர்ப்பணம் ஆகிய இவைகளைச் செய்து. அநேக பிராம்மணர்களுடன் மேற்கே போகின்ற ஸரஸ்வதீ நதிக்குச் சென்றார். பின்பு மதுரதகம், பிந்துஸரஸ், திருணாகுலம், சுதர்சனம், விமலமான பிரம்ம தீர்த்தம், சக்ர தீர்த்தம், கிழக்கு முகமாகச் செல்லுகிற ஸரஸ்வதீ, யமுனையின் கரையிலுள்ள தீர்த்தங்கள், கங்கையின் கரையிலுள்ள தீர்த்தங்கள் ஆகிய இவைகளை யடைந்து நைமிசமென்ற அரணியத்திற்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் எல்லா மகரிஷிகளும் ஸத்திரத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வெகுநாளாக ஸத்திரத்தை அதுஷ்டித்தவர்களான மகரிஷிகள் பலராமனை நமஸ்கரித்து, விதிப்படி பூஜித்து அவருடன் வந்தவர்களையும் பூஜித்தார்கள். இப்படி நைமிசாரண்யவாசிகளான மகரிஷிகளால் பூஜிக்கப்பட்டு பலராமன் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்தார். ஆனால் வியாஸருடைய சிஷ்யரான ரோமஹர்ஷணர் மாத்திரம் பலராமனைக் கண்டு எழுந்திருக்கவில்லை; வணங்கவுமில்லை; அஞ்சலி செய்யவுமில்லை. மற்ற மகரிஷிகளைவிட உயரமான ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தார். அவரைப் பார்த்துப் பலராமன் கோபங்கொண்டார். மேலுமவர், “தாழ்ந்த குலத்தில் பிறந்த இந்த ரோமஹர்ஷணன் எல்லா மகரிஷிகளுக்கும் மேலாக உட்கார்ந்திருக்கிறான். தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவவர்களான நம்மையும் லட்சியஞ்செய்யவில்லை. ஆனதால் இவனைக் கொல்வது யுக்தம். இவன் பகவானாகிய வியாஸ மகரிஷிக்குச் சிஷ்யனாகவிருந்து இதிகாசங்களையும், புராணங்களையும், தர்மசாஸ்திரங்களையும் அவரிடம் அத்தியயனஞ்செய்தும் வணக்கமில்லாதவனாகவும், வீணாகத்தன்னைப் பண்டிதனென்று நினைத்தவனாகவுமிருக்கிறான்.

வேஷதாரிபோல வித்வானென்ற வேஷத்தைத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிறானெயொழிய வித்தையால் நற்குணங்களை யடையவில்லை. 'தர்மிஷ்டர்கள்போல வேஷந்தரித்தவர்கள் மிக்க பாபிகள் ; ஆனதால் இவனைக் கொல்கிறேன். இதற்காகவே (துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்காக) நான் பூமியில் அவதரித்திருக்கிறேன்," என்று சொல்லிப் பலராமன் துஷ்டர்களைக் கொல்வதை நிறுத்திக்கொண்டவரானாலும் தமது கையிலிருந்த தர்ப்பத்தின் நுனியால் ரோமஹர்ஷணரை அடித்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற மகரிஷிகள் மனத்தில் துக்கத்தை அடைந்து ஹா ஹா என்று சொல்லிப்பலராமனை நோக்கி, " இந்த ரோமஹர்ஷணரைப் புராணஞ் சொல்லும் படி ஏற்படுத்தி இவருக்கு பிறும்மாசனத்தையும், தீர்க்கமான ஆயுளையும் கொடுத்துப் புராணஞ் சொல்வதால் இவருக்குச் சிரமமில்லாமலிருக்கும்படியும் அதுக்கிரகஞ் செய்திருந்தோம். இதை யறியாதவர்போல நீர் இவரைக் கொன்றீரே. இது அதர்மமேயாம். நீர் பிராம்மணனைக் கொன்றதால் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். நீர் யோகேசுவரரானதால் வேதத்திற்கும் நீர் கட்டுப்பட்டவரல்ல. ஆனாலும் நீர் அதுஷ்டியாத வரையில் மற்ற ஜனங்களும் தர்மத்தை அதுஷ்டிக்கமாட்டார்கள். ஆனதால் லோகத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகவாவது நீர் பிராயச்சித்தஞ் செய்துகொள்ள வேண்டும்" என்றார்கள். அதனைக் கேட்ட பலராமன், "இந்த பிரம்மஹத்யா தோஷ நிவர்த்திக்காக என்ன பிராயச்சித்தஞ் செய்யவேண்டும்? முக்கிய பக்ஷமான பிராயச்சித்தத்தை விதியுங்கள்; அதனை லோகத்தை யநுக்கிரகிப்பதற்காக அனுஷ்டிக்கிறேன். தீர்க்கமான ஆயுள், தேக பலம், இந்திரிய பலம் முதலியவைகள் இவருக்கு உண்டாகவேண்டு

மென்று நீங்கள் எப்படி விரும்புகிறீர்களோ, அப்படி யோக மாயையின் மகிமையால் செய்கிறேன்; அதனைச் சொல்லுங்கள்” என்றார். அதனைக் கேட்ட மகரிஷிகள் பலராமனை நோக்கி, “அஸ்திரம், உம்முடைய வீரியம், மிருத்யு, எங்க ளுடைய வார்த்தை ஆகிய இவைகள் வியர்த்தமாகாமலிருக் கும்படி செய்யும்” என்றார்கள்.

36—40. அதனைக் கேட்ட பலராமன் மகரிஷிகளை நோக்கி, “இவருடைய புத்திரரான உக்கிரசிரவஸ் என்பவர் உங்களுக்குப் புராணஞ் சொல்வார். அவருக்கு நீங்கள் விரும்பியபடி தீர்க்கமான ஆயுசும் தேக பலம் முதலியவை களும் உண்டாகும். பிதாவே புத்திரனாக ஜனிக்கிறான் என்று வேதத்தில் சொல்லியிருப்பதால் ரோமஹர்ஷணருக் கும் உக்கிரசிரவஸுக்கும் பேதமில்லை. இன்னும் என்னால் செய்யப்படவேண்டிய தென்ன? உங்களுடைய இஷ்டத் தைத் தெரிவியுங்கள். அறியாமல் செய்த பிரம்மஹத்தியா தோஷத்திற்கு பிராயசித்தத்தையும் யோசித்துச் சொல்லுங் கள். நீங்கள் வித்வான்களல்லவா?” என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட மகரிஷிகள் பலராமனை நோக்கி, “இவ்வலனு டைய புத்திரன் பல்வலன் என்று ஒரு அசுரன் இருக்கிறான். அவன் பர்வகாலத்தில் இவ்விடம் வந்து ரக்தம், அமேத்யம், மூத்திரம், மத்யம், மாமிசம், வப்பு ஜலம் ஆகிய இவைகளை வருஷித்து எங்களுடைய யாகத்திற்கு விக்கினஞ் செய் கிறான். அந்தப் பாபியான அசுரனைக் கொல்லும். அதுவே எங்களை ஆராதித்ததாகும். பின்பு நீர் இந்த பாரத வர்ஷம் முழுவதும் ஒரு வருஷ காலம் பிரதட்சிணமாகச் சஞ்சரித்து அங்குள்ள தீர்த்தங்களில் ஸ்நானம் செய்தால் இந்த பிரம்ம ஹத்தியா தோஷம் நிவர்த்தியாகும்” என்றார்கள்.

பலராமன் தீர்த்த யாத்திரை செய்தது

பின்பு பர்வகாலம் வந்தது. அப்பொழுது பயங்கரமான பெருங்காற்று வீசியது. அதனால் மணல்கள் வருஷிக் கப்பட்டன. நான்கு பக்கங்களிலும் தூர்வாசனை வீசியது ; பல்வலன் என்ற ராக்ஷசன் அமேத்யத்தை யாகசாலையில் வருஷித்தான். அவனும் சூலாயுதத்துடன் காணப்பட்டான். அவனுடைய சரீரமானது பருத்தும் உடைந்த மை மலை போலுமிருந்தது (மிக்க கருமை நிறமுள்ளது). அவனுடைய தலையிர்களும், மீசையும் காய்ச்சப்பட்ட தாமிர ஊசிகள் போலிருந்தன. அவனுடைய முகமானது சிங்கப் பற்களால் பயங்கரமாக இருந்தது. அவனைக் கண்ணுற்ற பலராமன் சத்தூரு சைன்யத்தைக் கொல்லக்கூடிய முசலத்தையும் அசுரர்களை வதஞ்செய்யக்கூடிய கலப்பையையும் நினைத்தார். நினைத்தவுடன் அவைகள் பலராமனுடைய சமீபம் வந்தன. அப்பொழுது பலராமன் மிக்க கோபங்கொண்டு பிராம்மணர்களுக்குத் துரோகம் செய்பவனும், ஆகாயத்தில் சுஞ்சரிப்பவனுமான பல்வலனைக் கலப்பையின் துனியால் இழுத்து முசலத்தால் அவனுடைய தலையில் அடித்தார். அதனால் அடிக்கப்பட்டு நெற்றி உடைந்தது; ரத்தம் பெருகியது; அவன் தினமாகக் கத்திக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். அது வஜ்ரத்தால் அடிக்கப்பட்டு மலை விழுந்தது போலிருந்தது. அப்பொழுது விருத்திராசுரனைக் கொன்ற மகேந்திரனைத் தேவர்கள் உபசரித்ததுபோல் மகரிஷிகள் பலராமனைத் தோத்திரஞ்செய்து ஆசீர்வதித்து அபிஷேகம் செய்தார்கள். மேலுமவர்கள் வாடாத தாமரை மலர்களுள்ளும், அழகு பொருந்தியதுமான வைஜயந்தியென்ற மாலையையும், திவ்யமான வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையும் கொடுத்தார்கள்.

8—25. பின்பு பலராமன் மகரிஷிகளிடம் வீடை பெற்று, பிராம்மணர்களுடன் கௌசிகி நதிக்குச் சென்று அதில் ஸ்நானஞ்செய்து ஒரு சிறந்த ஸரசுக்குச் சென்றார். அதிலிருந்து பெருகி வரும் நதிதான் சரயூவென்று சொல்லப்படுகிறது. அந்த சரயூ வழியாகப் பிரயாகை சென்றார். அவ்விடத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தேவ தர்ப்பணம் முதலியவைகளை முடித்து, புலகாச்ரமம் [ஹரிசுஷத்திரம்] சென்றார். பின்பு கோமதி, கண்டகி, விபாஸா, சோணா என்ற நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்தார். பிறகு கயா சுஷத்திரஞ் சென்று சிராத்தஞ்செய்து, கங்கை சமுத்திரம் இரண்டுஞ் சேருமிடம் சேர்ந்தார். அதில் ஸ்நானஞ்செய்து, மகேந்திர மலைக்குச் சென்று அவ்விடத்தில் பரசுராமனைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து ஸப்தகோதவரி, வேணி, பம்பா, பீம ரதி ஆகிய நதிகளை அடைந்து அவ்விடத்தில் சுப்பிரமண்யரைப் பூஜித்து, அங்கிருந்து பரமசிவனுக்கு இருப்பிடமான ஸ்ரீபர்வதஞ் சென்றார். அதன்பின் திராவிட தேசத்தில் மிக்க புண்ணியகரமான வேங்கடாசலத்தையும், அதில் வசிக்கும் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவையும் தரிசித்துக் காமகோடி என்ற காஞ்சி பட்டணஞ் சென்றார். அவ்விடத்திலிருந்து ஸ்ரீரங்கம் சென்றார். அது மிகவும் புண்ணியஸ்தலம்; அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு எப்பொழுதும் சாந்தியம் செய்துகொண்டிருக்கிறார். அவ்விடத்தில் காவேரி நதியும் ஓடுகிறது. அவ்விடத்திலிருந்து ரிஷபாத்ரி, ஹரிசுஷத்திரம், தென்மதுரை இவைகள் சென்று ராமேசுவரம் சென்றார். அவ்விடத்தில் சமுத்திரத்தில் ஸ்ரீ ராமனால் கட்டப்பட்டிருக்கும் அணையத் தரிசித்தார். அது மகாபாபங்களையும் போக்கடிக்கக் கூடியது. அவ்விடத்தில் பலராமன் பிராம்மணர்களுக்கு லட்சம் பசுக்களைத் தானம் செய்தார். பின்பு கிருதமாலா,

தாமிரபாணி இந்த நதிகளை யடைந்து மலயம் என்ற குல பர்வதம் சென்றார். அவ்விடத்தில் வசிக்கும் அகஸ்திய மக ரிஷியைத் தரிசித்து நமஸ்கரித்து, அவரால் ஆசீர்வதிக்கப் பெற்று அவரிடம் உத்தரவுபெற்று தெற்குசமுத்திரம் சென் றார். அவ்விடத்திலிருக்கும் கன்னியா என்ற தூர்க்கா தேவி யைத் தரிசித்தார். அவ்விடமிருந்து அனந்தபுரம் சென்று பஞ்சாப் ஸரஸ் என்ற தீர்த்தஞ் சென்றார். அதில் விஷ்ணு வின் ஸான்னித்யம் எப்பொழுதும் இருக்கிறது. அதில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சம் பசுக்களைத் தானஞ்செய்தார். பின்பு அவ்விடமிருந்து கேரளம், ஸோமகர்த்தகம் என்ற தேசங்களை அடைந்து, கோகர்ணமென்ற சிவக்ஷேத்திரம் சென்றார். அவ்விடத்தில் பார்வதியைத் தரிசனஞ்செய்து சூர்ப்பரகமென்ற க்ஷேத்திரஞ் சென்றார். அவ்விடமிருந்து தாமி, பயோஷ்ணி, நிர்விந்தியா என்ற நதிகளில் ஸ்நானஞ் செய்து தண்டகைக்குச் சென்று ரேவாநதியை அடைந்தார். அதன் கரையில் மாஹிஷ்மதி என்ற பட்டணமிருக்கிறது. அவ்விடமிருந்து மனுதீர்த்தஞ்சென்று திரும்பவும் பிரபாஸ க்ஷேத்திரம் வந்தார். அவ்விடத்திலுள்ள பிராம்மணர்கள் “கௌரவர்களும் பாண்டவர்களும் யுத்தம் செய்ததால் எல்லா அரசர்களும் மரணமடைந்தார்கள்” என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள். அதனைக் கேட்ட பலராமன் பூமியின் சுமை நிவர்த்தியாயிற்று என்று நினைத்தார். மேலுமவர் பீமன், துரியோதனன் ஆகிய இருவர்களும் கதாயுத்தஞ் செய்து கொண்டிருப்பதைத் தடுக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் குருக்ஷேத்திரஞ் சென்றார். தர்மபுத்திரர், அர்ச்சுனன், நகுல சகாதேவர்கள் ஆகிய இவர்கள் பலராமனைக் கண்டு நமஸ்கரித்து எதைச் சொல்வதற்கு வந்திருக்கிறாரோ என்று நினைத்து மௌனமாக இருந்தார்கள்.

26—29. அந்தச் சமயத்தில் துரியோதனனும் பீமசேனனும் கதாயுதத்தை யெடுத்துக்கொண்டு மிக்க கோபத்துடன் ஒருவரையொருவர் ஐயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்துடன் மண்டலம் முதலிய கதி விசேஷங்களைக் காட்டியுத்தஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். பலராமன் அவர்களைப் பார்த்து, “ஓ துரியோதன! ஓ பீமசேன! உங்களில் ஒருவர் மிக்க பலமுள்ளவர்; மற்றொருவர் கதாயுதத்தை நன்றாய் அப்பியுசித்தவர்; ஆனதால் நீங்களிருவர்களும் சமமான பராக்கிரமமுள்ளவர்கள். அதனால் ஐயமாவது அபஜயமாவது உண்டாகவில்லை. வீணில் சண்டை செய்வதில் என்ன பிரயோசனம்? யுத்தத்தை நிறுத்திவிடுங்கள்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்டும் அவ்விருவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் முன்னடந்த கெட்ட நடையையும், துஷ்டவார்த்தையையும் நினைத்துக்கொண்டு பலராமனுடைய வார்த்தையை அங்கீகரிக்கவில்லை. அப்பொழுது பலராமன், “இவர்களுடைய முன்ஜன்மத்திய கர்மவசத்தால் நம்முடைய வார்த்தையை இவர்கள் கேட்கவில்லை” என்று நினைத்து துவாரகா நகரஞ் சென்று உக்கிரசேனர் முதலிய பந்துக்களுடன் சேர்ந்தார்.

30—34. பின்பு பலராமன் நைமிசாரண்யத்திற்குத் திரும்பவும் வந்தார். அவ்விடத்திலுள்ள மகரிஷிகள் யக்ஞசூரியும் ஒருவரிடத்திலும் விரோத புத்தி இல்லாதவருமான அவருக்கு யாகஞ்செய்தீர்தார்கள். அந்த மகரிஷிகளுக்குப் பலராமன் சுத்தமான ஆத்மஞானத்தைக் கொடுத்தார் (உபதேசித்தார்). அந்த ஞானத்தால் சகல ஜகத்தையும் ஆத்மவிடத்திலும், ஆத்மாவை சகல ஜகத்திலும் இருப்பதாகப் பெரியோர்கள் பார்க்கிறார்கள். இப்படி பலராமன் தமது பத்னியுடனும், பந்துக்களுடனும், சிநே

கிதர்களுடனும் அவபிருத ஸ்நானஞ்செய்து வஸ்திரம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்றுச் சந்திரிகையுடன் சந்திரன் விளங்குவதுபோல் பிரகாசித்தார். மிக்க பலிஷ்டரும், நாசமற்றவரும், அளவற்ற மகிமையுள்ளவரும், மாயையால் மணித வடிவங் கொண்டவருமான பலராமனுடைய சரிதங்கள் இம்மாதிரி அளவற்றவையாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பலராமனுடைய சரிதங்களைக் காலையிலும் மாலையிலும் எவன் தியானஞ்செய்கிறானோ, அவனிடத்தில் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு பிரியப்படுவார்.

அத்தியாயம் 80

குசேல சரித்திரம்

பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, 'ஓ பகவன் ! மகாத்மாவாயும் அளவற்ற வீரியமுள்ளவருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் இன்னும் எவைகளைச் செய்தாரோ, அந்த அற்புதமான சரிதங்களைக் கேட்க விரும்புகிறேன். ஓ பிராம்மண ! ஆசையாகிய பாணத்தால் அடிக்கப்பட்டு துக்கத்தை யடைந்தவனும், பகவத் கதையின் சாரத்தை அறிந்தவனுமான எவன் உத்தம சலோகராகிய பகவானுடைய அற்புதமான சரிதங்களைக் கேட்டுப் போதுமென்ற திருப்தியை அடைவான்? எது பகவானுடைய குணங்களைச் சொல்லுகிறதோ அதுவே வாக்காகும். எவைகள் பகவானைப் பூஜிக்கின்றனவோ, அவைகளை கைகள். தாவரங்களிலும் ஜங்கமங்களிலும் வசிக்கும் பகவானை எது தியானஞ்செய்கிறதோ அதுவே மனம். அவருடைய புண்ணியமான கதைகளை எது கேட்கிறதோ, அதுவே காது. தாவரமாகவும் ஜங்கமமாகவுமிருக்கிற பகவானுடைய பிம்பத்தை எது

நமஸ்கரிக்கிறதோ அதுவே தலை. அந்தந்த பகவத் சுவ ரூபத்தை எது தர்சிக்கிறதோ, அதுவே கண். பகவா னுடையவும் பக்தர்களுடையவும் பாத தீர்த்தத்தை எவை அடைகின்றனவோ, அவைகளே அவயவங்கள். ஆனதால் கிருஷ்ணனுடைய சரிதத்தைச் சொல்லவேண்டும் ” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

5—11. அதனைக் கேட்ட சகர், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மனத்தில் தியானஞ்செய்து பின்வருமாறு சொல்லலானார். எப்படியெனில்— “ ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் குசேலரென்று ஒரு பிராம்மணர் தோழராக இருந்தார். அவர் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களுக்குட் சிறந்தவர் ; இந்திரியங்களின் விஷயங் களான ரூபம் முதலியவைகளில் ஆசையற்றவர் ; இந்திரியங் களை ஜயித்தவர் ; மனதை யடக்கியவர் ; தெய்வச்செயலால் கிடைத்ததைக்கொண்டு ஜீவிப்பவர் ; அவருடைய பத்னி யாகிய குசேலா என்பவரும் தெய்வச்செயலால் கிடைத்த அன்னத்தைப் பர்த்தாவாகிய குசேலருக்குக் கொடுத்துத் தான் போஜனஞ் செய்யாமல் பசியால் வருத்தப்பட்டவ ளாகவே இருந்தாள். அந்தப் பதிவிரதையான குசேலா என்பவள் ஒரு நாள் பர்த்தாவை நோக்கி பயத்தால் நடுக்க மடைந்து துக்கித்து, “ ஓ பிராம்மண ! உமக்கு லக்ஷ்மீபதி யாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தோழரல்லவா ? அவர் பிராம்மண பக்தியுள்ளவர் ; சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர் ; ஓ மிகுந்த அதிருஷ்டமுள்ளவரே ! சாதுக்களுக்குக் கதியா யுள்ள அந்தப் பகவானிடம் சென்றால் குடும்பியும், ஏழையு மான உமக்கு ஏராளமான பணத்தைக் கொடுப்பார். அந்தப் பகவான் இப்பொழுது போஜனங்களுக்கும் விருஷ்ணிகளுக் கும் அதிபதியாகத் துவாரகா நகரத்தில் வசிக்கிறார். அவர் தம்முடைய பாதாவிந்தத்தைத் தியானிப்பவர்களுக்குத்

தமது ஆத்மாவையும் கொடுக்கிறார். அப்படியிருக்க ஜகத்திற்கு அதிபதியாகிய அந்த பகவான் விஷயசுகத்தைக் கொடுப்பார் என்பதில் என்ன சந்தேகம் ? ” என்று சொன்னார்.

12—26. இப்படிப் பத்னியால் பலவாறுகப் பிரார்த்திக்கப்பட்டுக் குசேலர், “ உத்தம சுலோகராகிய பகவானைத் தரிசிப்பதே மேலான லாபம் ” என்று நினைத்து, துவாரகைக்குப் போக நிச்சயித்தார். பின்னுமவர் பத்தினியை நோக்கி, “ ஓ நல்ல சுபாவமுள்ளவளே ! நம்முடைய கிருகத்தில் பகவானுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய வஸ்து ஏதாவது இருக்கிறதா ? ” என்று கேட்டார். அதனைக் கேட்ட அவள் நாலு பிடி அவலரிசியைப் பிறரை யாசித்து வாங்கி, அதனைக் கந்தைத்துணியில் முடிந்து பர்த்தாவிடம் கொடுத்தாள். அந்தப் பிராம்மணசிரேஷ்டர் அதனை வாங்கிக்கொண்டு, “ ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தரிசனம் எனக்கு எப்படிக்கிடைக்கும் ? ” என்று யோசித்துக்கொண்டு துவாரகா நகரஞ் சென்றார். அந்த நகரத்தில் மூன்று குல்மங்கலையும் (சைனியங்களிருக்குமிடம்) மூன்று வீதிகளையும் தாண்டிச்சென்றார். அவ்விடத்தில் கிருஷ்ணபக்தர்களான அந்தகர்கள், கிருஷ்ணிகள் இவர்களுடைய கிருகங்கள் இருக்கின்றன. அவ்விடத்தில் சாமானிய ஜனங்கள் போகமுடியாது. அதற்கப்புறம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பதினாறு ஆயிரம் ஸ்திரீகளுடைய அந்தப்புரங்களிருக்கின்றன. அதற்குள் மிக்க அழகு பொருந்திய ஒரு கிருகத்தில் குசேலர் பிரவேசித்தார். அப்பொழுது பிரம்மானந்தத்தை அடைந்தவர்போல இருந்தார். அவ்விடத்தில் ருக்மிணியினுடைய கட்டிலில் உட்கார்ந்திருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வெகுதூரத்திலேயே குசேலரைக் கண்டு சீக்கிரமாய் எழுந்திருந்து எதிரில் வந்து இருகைகளாலும் கட்டிக்கொண்டார். இம்மாதிரி தாமரைக் கண்ணா

னாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தோழராகிய பிராம்மணனை ஆலிங்
கனஞ்செய்து அவருடைய சரீர ஸ்பரிசுத்தால் அதிக ஆனந்
தத்தை யடைந்து ஆனந்தக்கண்ணீரைப் பெருக்கினார்.
பின்பு குசேலரைத் தம்முடைய கட்டிலில் உட்காரவைத்து,
பூஜாத்திரவியங்களைக் கொண்டுவந்து குசேலருடைய பாதங்
களை அலம்பி, அந்த ஜலத்தைத் தம்முடைய சிரஸில்
புரோக்ஷித்துக்கொண்டார் (சகல லோகங்களையும் பரி
சுத்தப்படுத்துகிறவரானாலும்). பின்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்
கிவ்யமான வாசனையுள்ள குங்குமப்பூ சேர்ந்த சந்தனத்தைத்
தமது கையால் பூசி, வாசனையுள்ள தூபங்களாலும், தீபத்
தாலும் தோழராகிய குசேலரைப் பூஜித்தார். அதன்பின்
தாம்பூலங் கொடுத்து, நல்வரவாவென்று கேட்டார். அப்
பொழுது ருக்மிணிதேவி சாமரத்தை யெடுத்து அழுக்
கடைந்த வஸ்திரமுள்ளவரும், சரீரம் இளைத்திருப்பதால்
வெளியில் தெரிகின்ற நரம்புகள் உள்ளவருமான குசேலரை
விசிறினாள். இப்படி சுத்தமான கிரீத்தியுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ண
னால் பூஜிக்கப்பட்ட குசேலரைக் கண்டு அந்தப்புர ஜனங்கள்
மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, பிஷ்டுகனும், பணமில்லாதவ
னும், அழகில்லாதவனுமான இந்தப் பிராம்மணனால் என்ன
புண்ணியம் செய்யப்பட்டதோ? மூன்று லோகத்திற்கும்
அதிபதியாகிய லக்ஷ்மீபதியான கிருஷ்ணன் கட்டிலிலிருக்
கும் ருக்மிணிதேவியை விட்டுவிட்டுப் பலராமனைப்போல்
இந்தப் பிராம்மணரைக் கட்டிக்கொண்டார் ” என்று
சொல்லிக்கொண்டார்கள்.

27—43. பின்பு ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் குசேலரும் ஒருவர்
ருக்கொருவர் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு தாங்கள் குருகுல
வாசம் செய்யும்பொழுது நடந்த கதைகளைப்பற்றிப் பேசிக்
கொண்டார்கள். அப்பொழுது கிருஷ்ணன் குசேலரை

நோக்கி, “ஓ பிராம்மண ! ஆசிரியருடைய கிருகத்தில் வசித்து, அவரிடம் விடை பெற்றபின் ஸமாவர்த்தனஞ் செய்துகொண்டு உமக்குத் தகுதியான பெண்ணைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டீரா, இல்லையா ? பெரும்பாலும் உம்முடைய மனது விஷயங்களை விரும்புகிறதில்லை. ஓ வித்வானாகிய நானே ! பணத்திலும் உமக்கு ஆசை இல்லையென்பது எனக்குத் தெரியும். நான் எப்படி லோகங் களைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஒன்றையும் விரும்பாமல் சகல கர்மங்களையும் செய்கிறேனோ, அப்படி சிலர் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பார்கள். ஓ பிராம்மண ! நாமிருவரும் ஆசிரியருடைய கிருகத்தில் வசித்து வித்தியாப்பியாசஞ் செய்தோமல்லவா ? அந்த ஞாபகம் உமக்கு இருக்கிறதா ? பிராம்மணன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதை (ஆத்ம தத்வத்தை) அறிந்து, ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான். எவன் இந்தச் சரீரத்தை யுண்டுபண்ணுகிறானோ, அந்த பிதா முதலாவது குருவெனப்படுகிறார். எவர் உபநயனஞ் செய்வித்துக் கர்மங்களை யனுஷ்டிக்கும்படி செய்கிறாரோ, அவர் இரண்டாவது குருவாகிறார். அவ்விருவர்களையும் என்னைப்போல் பூஜிக்க வேண்டியதுதான். எல்லாருக்கும் ஞானத்தைக் கொடுப்பவர் மூன்றாவது குரு. (நானே அந்த குரு சுருபியாக இருக்கிறேன் என்று கருத்து.) இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் வர்ணம் (ஜாதி), ஆசிரமம் இவைகளுள்ள மனிதர்களுக்குள் எவர்கள் உண்மையை அறிந்தவர்களோ, அவர்கள் ஆசாரியசுருபியான என்னால் உபதேசிக்கப்பெற்று ஸம்ஸார சமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறார்கள். (ஞானோபதேசஞ் செய்யும் குருவை விட மேலானவர்களில்லையென்று தாத்பரியம்.) ஆசாரியனுக்குச் சிக்ஷாஷை செய்கிறவனிடத்தில் சகல பிராணிகளின் சுருபியாக இருக்கும் நான் எப்படி சந்தோஷத்தை அடை

கிறேனோ, அப்படி யாகஞ் செய்தவனிடத்திலும், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவனிடத்திலும், தபஸ்வியினிடத்திலும், மனத்தை அடக்கியவனிடத்திலும் சந்தோஷப்படுகிறதில்லை. ஓ பிராம்மண ! ஆசாரியனுடைய கிருகத்தில் நாமிருவர் களும் வசித்தபொழுது நடந்த விஷயங்கள் ரூபகமிருக்கிறதா ? ஆசாரியருடைய பத்னி ஒரு நாள் விறகு வெட்டி வரும்படி நம்மிருவர்களையும் ஆஞ்ஞாபித்தாள். நாமிருவர் சளும் விறகு கொண்டுவருவதற்காகக் காட்டிற்குச் சென்றோம். அப்பொழுது மழைக்காலமில்லாதிருந்தும் திடீரென்று மிக்க மழை பெய்தது; காற்றும் வீசியது; மேகங்கள் கடுமையாகச் சப்தித்தன ; கடுமையான இடிகள் விழுந்தன ; அப்பொழுது சூரியன் அஸ்தமயத்தை அடைந்தான். இருள் திக்குகளில் பரவியது; எங்கும் ஒரே ஜலமாக இருந்ததால் பள்ளம் மேடு இவை தெரியவில்லை. அந்தச் சமயத்தில் நாமிருவர்களும் காற்று மழையால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு ஒருவர்க்கொருவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு கிழக்கு முதலிய திக்குகளை அறியாமல் வனத்தில் சுற்றிக்கொண்டிருந்தோம். அதனையறிந்த சாந்திபிணி என்ற நம்முடைய ஆசாரியர் காலையில் சூரியன் உதயமானவுடன் வனம் வந்து கூஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் நம்மைப் பார்த்து, “ஓ குழந்தைகளை ! எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவிடத்தில் மிக்க பிரியமிருக்கும். அந்த ஆத்மாவையும் லட்சியஞ் செய்யாமல் நீங்கள் என் விஷயத்தில் மிகவும் துக்கத்தை அடைந்திருக்கிறீர்கள். சுத்தமான எண்ணத்துடன் சகல பிரயோசனத்தையும் உண்டுபண்ணக்கூடிய ஆத்மாவைச் சம்பிப்பதே ஆசாரியர்களுக்குச் சிஷ்யர்களால் செய்யக்கூடிய உபகாரம். ஓ பிராம்மண சிரேஷ்டர்களே ! உங்களிடத்தில் நான் சந்தோஷமடைந்தேன். உங்களுடைய எண்ணங்கள்

எல்லாம் பவிக்கட்டும். ஆயாதயாமென்ற வேதங்கள் (என்னிடம் அத்தயயனஞ் செய்யப்பட்ட சகல யஜுர்வேதம்) இவ்வுலகத்திற்கும் பரலோகத்திற்கும் உபயோகப்பட்டதும்” என்று அனுக்கிரகத்தார். இம்மாதிரி அநேக காரியங்கள் நாம் ஆசாரியருடைய கிருகத்தில் வசிக்கும்பொழுது நடந்தன. ஆசாரியருடைய அனுக்கிரகத்தால்தான் புருஷன் பூர்ணனாகிறான்” என்றார்.

44—45. அதனைக் கேட்ட குசேலர், “ஓ தேவர்களுக்கும் தேவ! ஜகத்திற்குக் குருவே! உம்முடன் சேர்ந்து நான் குருகுலவாசஞ் செய்ததனால் எதுதான் என்னால் அடையப்படவில்லை? [கிருதார்த்தனாக இருக்கிறேன் என்று கருத்து.] ஓ பிரபுவே! உம்முடைய சரீரமானது வேதசுருபமானது; சகல சேஷமங்களையும் கொடுக்கக்கூடியது. அப்படிப்பட்ட நீர் குருகுலவாசஞ் செய்து, வேதாத்தியயனஞ் செய்தது மிகவும் மனித பாவனையை அனுசரித்தேயாம்” என்று சொன்னார்.

அத்தியாயம் 81

பகவான் குசேலருக்கு ஐசுவரியத்தைக் கோடுத்தது

இப்படி குசேலருடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பேசிக்கொண்டு சகல பிராணிகளுடைய எண்ணத்தையும் அறிந்தவரானதால் [இவர் கொண்டுவந்திருக்கும் அவலைக் கொடுப்பதற்கு வெட்கப்படுகிறார் என்பதை அறிந்து] சிரித்தார். மேலும், பிராம்மண பக்தி உள்ளவரும், சாதுக்களுக்குக் கதியுமான அந்தப் பகவான் தோழராகிய குசேலரை அன்புடன் கட்டிச் சித்து, “ஓ பிராம்மண! உம்முடைய கிருகத்திலிருந்து

எனக்குக் கொடுப்பதற்காக எதனைக் கொண்டுவந்தீர்? பக்தர்கள் சொற்பத்தைக் கொடுத்தாலும் அது எனக்கு அதிகமாகவே யாகும். பக்தியில்லாதவர்கள் ஏராளமாக எனக்குக் கொடுத்தாலும் அதனால் எனக்கு சந்தோஷமில்லை. இலையையாவது, புஷ்பத்தையாவது, பழத்தையாவது, ஜலத்தையாவது, சுத்த சுபாவமுள்ள எவன் பக்தியுடன் எனக்கு சமர்ப்பிக்கிறானோ, அதனை நான் புசிப்பேன்” என்றார்.

6—12. அதனைக் கேட்டுக் குசேலர் மிகவும் வெட்கம் அடைந்து லக்ஷ்மீபதியாகிய பகவானிடத்தில் அந்த அவலைக் கொடுக்காமலேயே தலைகுனிந்திருந்ார். அப்பொழுது சகல பிராணிகளின் அந்தக்கரணத்திற்கு சாட்சியாகவிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குசேலர் தம்மிடம் வந்திருக்கும் காரியத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, “இவர் சம்பத்து வேண்டும் என்ற விருப்பத்துடன் என்னை ஆரதிக்கவில்லை. ஆனாலும் பதிவிரதையான பத்தினியால் பிரார்த்திக்கப்பட்டு, அவளுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி என்னிடம் வந்திருக்கிறார். அதனால் மனிதர்களுக்குக் கிடைக்காத சம்பத்துக்களை இவர்களுக்குக் கொடுக்கிறேன்” என்று யோசித்துக் கந்தைத் துணியில் முடிந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கும் அவலை இதென்னவென்று தாமாகப் பிடுங்கிக்கொண்டார். பின்னு லவர் அதை எடுத்து, “ஓ தோழ! அவலில் எனக்குப் பிரியமன்றோ? சகல ஜகத் சுருபியான எனக்கு இந்த அவலால் விசேஷ திருப்தியுண்டாகும்” என்று சொல்லி, ஒரு பிடி அவலை எடுத்துப் புசித்து இரண்டாவது பிடி எடுத்துப் புசிக்க யத்தனித்தார். அதனைக்கண்ணுற்ற ருக்மிணி தேவி, சீக்கிரமாகக் கிருஷ்ணனுடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டாள். மேலுமவள், “ஓ சகல ஜகத் சுருபியாயிருப்

கொடுத்தது

பவரே ! இந்த லோகத்திலும், பரலோகத்திலும், சகல சம்பத்தையும் கொடுப்பதற்கு இதுவே போதுமானது. இதுவே உம்மைச் சந்தோஷப்படுத்தக்கூடியது” என்று சொன்னான். [இரண்டாவது பிடி அவலையும் நீர் புசித்தால் லக்ஷ்மியாகிய நானும், பிராம்மணனுக்கு சுவாதீனப்பட வேண்டும். முதலில் புசித்த அவலாலேயே என்னுடைய கடாட்சத்தாலுண்டாகும் சம்பத்துக்கள் யாவும் உண்டாயின வென்று கருத்து.]

13—39. குசேலர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கிருகத்தில் அன்றைய ராத்திரி வசித்து, உத்தமமான அன்னத்தைப் புசித்து விசேஷ சுகத்தையடைந்து, தம்மை சுவர்க்கத்தில் இருப்பவராக நினைத்துக்கொண்டார். மறுநாள் காலையில் சகல ஜகத்தையும் காப்பாற்றுகிறவரும், தமது ஆனந்தத்தால் பரிபூர்ணருமான பகவான் குசேலரை நமஸ்கரித்து, கொஞ்ச தூரம் கூடச் சென்று விடை கொடுத்தனுப்பினார். இப்படி பணங்கொடாமல் குசேலரை ஊருக்கு அனுப்பியும், அவர் தோழராகிய கிருஷ்ணனை யாசிக்கவில்லை. மகானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்ததால் மிக்க சுகத்தை அடைந்து, வெட்கத்துடன் [தம்முடைய மனத்திற்குண்டான கார்ப்பண்யத்தால்] தம்முடைய வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டுப் பின்வருமாறு தமக்குள் யோசிக்கலானார். எப்படியெனில், “பிராம்மணர்களைத் தெய்வமாகக்கொண்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு பிராம்மணர்களிடத்திலிருக்கும் பக்தியைப் பார்த்தேன். லக்ஷ்மீதேவியை மார்பில் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் பகவான் என்னை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். தரித்திரனும் பாபியுமான எனக்கும், லக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தலமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கும் எவ்வளவு தாரதம்யம்

இருக்கிறது? பிராம்மணனென்ற காரணத்தால் என்னைப் பகவான் இருகைகளாலும் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார். மேலுமவர் தம்முடைய சகோதரர்களைப் போல, பத்தினியின் கட்டிலில் உட்காரவைத்தார். ருக்மிணி தேவி சாமரத்தை யெடுத்து விசிறிக் களைப்பை நிவர்த்தித்தாள். பின்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவர்களுக்கு அதிபதியானாலும், என்பாதங்களைப் பிடித்துவிடுவது முதலிய உபசாரங்களைத் தாமே செய்து தேவர்களைப் போல என்னைப் பூஜித்தார். [தேவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பூஜிப்பதுபோல என்னை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பூஜித்தாரென்றும் தாத்பர்யமுண்டு.] அந்தப் பகவானுடைய பாதத்தைப்பூஜித்தால், சுவர்க்கம், மோக்ஷம், பாநாளத்திலுள்ள சம்பத்து, பூமியிலுள்ள ஐசுவரியம், மற்ற எல்லா சித்திகள் ஆகிய இவை சித்திக்கும். ஆனால் பணத்தை பகவான் நமக்குக் கொடுக்கவில்லை. அதன் காரணமென்னவென்றால் 'தரித்திரனாக இருக்கும் இந்தப் பிராம்மணனுக்குத் தனத்தைக் கொடுத்தால் அதனால் இவர் மதத்தை அடைந்து, என்னை நினைக்கமாட்டார்' என்று என்னிடத்தில் தனையால் சொற்பமான தனத்தையும் கொடுக்கவில்லை" என்று யோசித்துக்கொண்டே தம்முடைய கிருகத்தின் சமீபம் வந்தார். அந்த வீடானது சூரியன் போலவும், அக்னி போலவும், சந்திரன் போலவும் பிரகாசிக்கும் விமானங்களுள்ளதாக இருந்தது. பலவகையான உத்தியானவனங்களும், விளையாடும் தோட்டங்களும், அவைகளில் சப்தித்துக்கொண்டு பல பறவைகளும் இருந்தன. குழுதம், தாமரை, செங்கழுநீர் முதலிய புஷ்பங்கள் மலர்ந்து, அவற்றின் வாசனையுள்ள ஜலத்தால் பூர்ணமான குளங்களும் இருந்தன. மேலும் புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் சிறந்த வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவைகளால் அலங்

கரிக்கப் பெற்றிருந்தார்கள். அந்தக் கிருகத்தைக் கண்ணுற்ற குசேலர், “இது யாருடைய கிருகம்? நம்முடைய கிருகம் எப்படி இம்மாதிரி ஆயிற்று?” என்று சந்தேகித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அந்தப் பிராம்மணனைத் தேவர்கள் போன்ற புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் வாத்தியங்களை முழக்கிக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும் எதிரில் சென்று அழைத்தார்கள். அப்பொழுது குசேலருடைய பத்தினி யானவள் பர்த்தா வருகிறார் என்பதைக் கேள்விப்பட்ட பத்தி விசேஷத்தால் மிக்க பரபரப்புள்ளவளாகி, மனித வடிவங்கொண்ட லக்ஷ்மீதேவி போல் கிருகத்திலிருந்து வெளியில் வந்தாள். பதிவிரதையான அந்தப் பெண்மணி யானவள் பர்த்தாவைப் பார்த்து மிக்க பிரியத்தால் பெருகிய ஆனந்தக் கண்ணீருள்ளவளாகிக் கண்களை மூடிக்கொண்டு நமஸ்கரித்தாள். மனத்தால் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டாள். சுவர்ண மாலைகளைத் தரித்த வேலைக்காரிகள் அவளைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய நடுவில் தேவ ஸ்திரீபோலப் பிரகாசிக்கும் பத்தினியைப் பார்த்துக் குசேலர் ஆச்சரியத்தை அடைந்து, பத்தினியுடன் தமது கிருகத் திற்குட் சென்றார். அந்த கிருகம் அநேக ரத்தின ஸ்தம்பங்களால் மகேந்திரனுடைய கிருகம்போல விளங்கிற்று. மேலும், அவ்விடத்தில் பாலின் நுரைபோன்ற படுக்கைகளும், சுவர்ணமயமான சாமக்ரிகளுள்ள தந்தக் கட்டில் களும், தங்கப் பிடியுள்ள சாமரங்களும், சுவர்ணமயமான ஆசனங்களும், மிருதுவான விரிப்புகளும், முத்துமாலைகளால் பிரகாசிக்கும் கொடுங்கைகளும் இருந்தன. சுவர்கள் சுத்தமான பழக மயங்களாகவும், மாகத ரத்ன மயங்

களாகவும் இருந்ததனால் ரத்ன தீபங்களும், ஸ்திரீகளும் அவைகளில் பிரதிபலித்தார்கள். இம்மாதிரி சகல சம்பத்துகளும் பூர்ணமாக இருப்பதைக் கண்டு குசேலர், 'தமக்கு உண்டான சம்பத்திற்குக் காரணமின்னது' என்று அறியாமல் ஸ்திரீ சித்தமுள்ளவராகப் பின்வருமாறு யோசிக்கலானார்: எப்படியெனில் அதிருஷ்டமில்லாதவனும், எப்பொழுதும் தரித்திரனுமாகிய எனக்கு சம்பத்து உண்டாவதற்கு மிகுந்த ஐசுவரியமுள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய தரிசனமே காரணமாக இருக்கவேண்டும். அதை விட வேறென்றும் காரணமாக இருக்க நியாயமில்லை. தாசார்ஹர்களுள் சிறந்தவரும், என்னுடைய தோழருமான ஸ்ரீகிருஷ்ணன் மிக்க ஐசுவரியமுள்ளவர். [ஆப்தகாமன், லக்ஷ்மீபதி] நேரில் சொல்லாமலேயே மேகம்போல பக்தர்களுக்கு [நேரில் யாசியாமலிருப்பவர்களுக்கு] சம்பத்தைக் கொடுக்கிறார். [சமுத்திரத்தைப் பூர்த்தி செய்யும்படி வருஷிக்கும் சுபாவமுள்ள மேகமானது, தான் மிக்க மழையைப் பெய்தாலும் அதனைச் சொற்பமென்று நினைத்து வெட்கத்தால் பகலில் வருஷியாமல் ராத்திரியில் ஜனங்கள் தூங்கும் பொழுது வர்ஷித்து எப்படி வயலை நனைக்கிறதோ, அப்படி பகவான் சகல கர்மங்களையும் அடைந்தவரானதால் தம்முடைய ஐசுவரியத்தை விட பக்தர்களுக்குக் கொடுக்கும் ஐசுவரியம் குறைந்ததென்றும், அவர்களுடைய பக்தி மேலானதென்றும் நினைத்து, நேரில் சொல்லாமலேயே கொடுக்கிறார் என்று கருத்து.] ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தாம் மிக்க ஐசுவரியத்தை பக்தர்களுக்குக் கொடுத்தாலும் அதனை சொற்பமென்று நினைக்கிறார். பக்தர்கள் அற்பமாகப் பூஜித்தாலும் அதனை அதிகமாக நினைக்கிறார். மிக்க மகிமை பொருந்தியவரான பகவான் மிக்க பிரீதியுடன் நான் கொண்டுபோன

அவலைப் பெற்றுக்கொண்டார். ஆனதால் ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் அந்தப் பகவானிடத்தில் எனக்குப் பிரேமையும், அனுக்ஷலத்தைச் செய்யவேண்டுமென்ற விருப்பமும், உபகாரஞ் செய்யவேண்டுமென்ற எண்ணமும் உண்டாகட்டும். மேலும், நான் அவரையே சேவித்துக்கொண்டும் இருக்கவேண்டும். மிக்க மகிமையுள்ளவரும், குணங்களுக்கிருப்பிடமாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய சங்கத்தால் பக்தர்களுடைய சேர்க்கை உண்டாகும். மேலும், பகவான் பணக்காரர்கள் தனகர்வத்தை அடைந்து கெட்டுப்போவார்கள் என்று நினைத்து, நல்ல ஞானமில்லாத பக்தனுக்கு ராஜ்யம் முதலிய பலவகையான சம்பத்துக்களைக் கொடுக்கிறதில்லை. [எனக்கு ஸ்திரமான பக்தியில்லாததால் இவ்வளவு சம்பத்துக்கள் உண்டாயின. ஆனதால் ஸ்திரமான பக்தி உண்டாக வேண்டுமென்று தாற்பர்யம்.] இம்மாதிரியான நிச்சயத்துடன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவராகி, விஷய ஆசையை விட்டுவிடுவதற்கு உபாயத்தைச் செய்து, சம்பத்தில் அதிக ஆசை வைக்காமலேயே பக்தினியுடன் போகங்களை அனுபவித்துவந்தார்.

40—42. தேவர்களுக்கும் தேவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு பிராம்மணர்களைவிட மேலான தெய்வம் வேண்டுமென்றுமில்லை. இப்படிப் பகவானுடைய சிறந்த கோழராகிய அந்தப் பிராம்மணர் ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாத பகவான் பக்தர்களுக்கு வசப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்து, அவரையே தியானஞ்செய்து, அதனால் அகங்காரத்தை நிவர்த்தித்துக் கொண்டு, பகவானிடத்தில் நிரந்தரமாகப் பக்திசெய்து, சாதுக்களால் அடையக்கூடிய மேலான பதத்தை அடைந்தார். பிராம்மணர்களையே தெய்வமாகக்கொண்ட பகவான்

பிராம்மணரிடத்தில் பக்தியுடன் அவலைப் புசித்த இந்த உபாக்கியானத்தை எவன் கேட்கிறானோ, அவனுக்குப் பகவானிடத்தில் பக்தியுண்டாகும். அவன் கர்ம பந்தத்தி விருந்து நிவர்த்தியடைவான்.

அத்தியாயம் 82

ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முதலியவர்கள் சூரியகிரகணத்திற்காக குருக்ஷேத்திரஞ் சென்றது

1—21. ராமகிருஷ்ணர்கள் துவாரகையில் வசிக்கும் பொழுது சூரியகிரகணம் நேர்ந்தது. பிரளய காலத்தில் சூரியனுடைய பிம்பம் முழுவதும் மறைக்கப்படுவதுபோல அந்த கிரகணம் ஸர்வக்ராஸமாக இருந்தது. இம்மாதிரி கிரகணம் வரப்போகிறதென்று ஜோதிஷ சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்கள் மூலமாகத் தெரிந்துகொண்டு தங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்துகொள்ள விரும்பி எல்லாரும் சியமந்த பஞ்சகமென்ற ஸ்தலஞ் சென்றார்கள். ஆயுதத்தைத் தரித்தவர்களுக்குத் சிறந்தவரான பரசுராமன் முன்னொரு கால் பூமியில் கூடித்திரிய வம்சமில்லாமல் செய்யவேண்டி, சகல அரசர்களையும் கொன்று, அந்தவிடத்தில் அவர்களுடைய ரத்தத்தால் ஐந்து மடுக்களை யுண்டுபண்ணினான். மேலும், அந்தப் பரசுராமன் வீரர்களைக் கொன்றதாலுண்டான பாபத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக அவிவேகிகள் போல் யாக்குஞ்செய்தார். உண்மையில் அவருக்குக் கர்ம பந்தமில்லை. ஆனாலும், தாம் பிராயசித்தஞ் செய்துகொள்ளாவிட்டால் மற்றவர்களும் அனுஷ்டிக்கமாட்டார்களென்று எண்ணி, வீரர்களைக் கொன்றவர்கள் இம்மாதிரி பிராயசித்தத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று ஜனங்களுக்குத் தெரிவித்துக்

கொண்டு யாகத்தைச் செய்தார். அந்த மிகுந்த புண்ய காலத்தில், மிக்க புண்ய ஸ்தலமான அந்த சேஷத்திரத்திற்கு பாரதவர்ஷத்திலுள்ள பிரஜைகள் எல்லாரும் வந்தார்கள். விருஷ்ணிகளும், அக்ரூர், வசுதேவர், ஆஹுகர் முதலியவர்களும் தங்கள் தங்கள் பாபத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்வதற்காக அவ்விடஞ் சென்றார்கள். ஆனால் கதன், பிரத்யும்னர், ஸாம்பன், ஸுசந்திரன், சுகன், ஸாரணன், சேனாதிபதியான கிருதவர்மா இவர்களுடன் அநிருத்தர் துவாரகா நகரத்தைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இருந்தார். (அவர்கள் போகவில்லையென்று கருத்து.) மற்ற யாதவர்கள் தேவ விமானம் போன்ற ரதங்களுடனும், பிலவ கதி முதலியவைகளைக் காட்டிக்கொண்டு செல்லுகின்ற குதிரைகளுடனும், மேகம் போன்றனவும், கர்ஜிப்பவையுமான யானைகளுடனும், வித்தியாதரர்கள் போலப் பிரகாசிக்கும் காலாட்படையுடனும், அவர்களுடைய மனைிகளுடனும் திவ்ய மாலை, வஸ்திரம்முதலிய ஸாமக்ரிகளுடனும் குருசேஷத்திரஞ் சென்று தேவர்கள் போலப் பிரகாசித்தார்கள். மிக்க அநிருஷ்டமுள்ளவர்களான அவர்கள் அந்தப் புண்ய காலத்தில் உபவாசமிருந்து ஸ்நானஞ்செய்து வஸ்திரங்களாலும், புஷ்ப மாலைகளாலும், சுவர்ண மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட பசுக்களை பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் கிரகணம் விட்டபின்பும் பரசுராமனுடைய மடுக்களில் ஸ்நானஞ் செய்து, “ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் எங்களுக்குப்பக்தியுண்டாகட்டும்” என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு சிறந்த பிராம்மணர்களுக்கு சுவர்ணத்தைக் கொடுத்தார்கள். இப்படி கிருஷ்ணனையே தெய்வமாகக்கொண்ட விருஷ்ணிகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உத்தரவின்பின்பு போஜனஞ்செய்து,

அடர்ந்த நிழலுள்ள மரங்களுடைய அடியில் உட்கார்ந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த யாத்திரைக்காக மதஸ்யர்கள், உசீனர்கள், கோசல தேசத்தார்கள், விதர்ப்பர்கள், கௌரவர்கள், சிருஞ்ஜயர்கள், காம்போஜர்கள், மத்திரர்கள், கேகயர்கள், குந்திகள், ஆரட்டர்கள், கேரளர்கள், முதலியவர்கள் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் விருஷ்ணிகளுக்கு மித்திரர்களும், சம்பந்திகளும், பந்துக்களுமாக இருந்ததினால் அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். மேலும், நந்தன் முதலிய மித்திரர்களையும் கண்டார்கள். யசோதை முதலிய கோபிகைகளையும் கண்டார்கள். இம்மாதிரி ஒருவருக்கொருவர் பார்த்துக்கொண்டதனால் விசேஷ சந்தோஷத்தை அடைந்து, முகம் மலர்ந்தவர்களாகி, மயிர்க்கூச்சலடைந்து, ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கிக் கண்களால் ஆவிங்கனஞ் செய்துகொண்டு ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள். ஸ்திரீகள் ஸ்திரீகளைக் கண்டு அன்புள்ள கடைக்கண் பார்வையால் கடாசூழித்து, ஸ்தனங்கள் ஸ்தனங்களில் படும்படி ஆவிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள். அவர்களில் பெரியோர்களைச் சிறியவர்கள் நமஸ்கரித்தார்கள். நல்வரவா? சேஷமமா? என்று விசாரித்து ஒருவருக்கொருவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதையைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். குந்திதேவியானவள் சகோதரர்களையும், சகோதரிகளையும், அவர்களுடைய பெண்பிள்ளைகளையும், தாய் தந்தைகளையும், சகோதர பத்தினிகளையும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் தரிசித்துத் துக்கத்தை விட்டாள். அப்பொழுது குந்தி வசுதேவரை நோக்கி, “அண்ண! என்னுடைய ஆபத்துக் காலங்களில் என்னை நினைக்காமலும், என் வார்த்தையைப் பேசாமலும் நீங்களிருப்பதால் நான் அகிருஷ்டமில்லாதவனென்று நினைக்கிறேன். எவனுக்குத் தெய்வம் அனுகூலமாக இருக்கவில்லையோ,

சூரிய கிரகணத்திற்காக குருக்ஷேத்திரஞ் சேன்றது

அவனை மித்திரர்களும், பந்துக்களும், புத்திரர்களும், தாய் தந்தைகளும் நினைக்கமாட்டார்கள்” என்றுள்.

22—23. அதனைக் கேட்ட வசுதேவர் குந்தியை நோக்கி, “ஓ அம்ம! எங்களிடத்தில் நீ கோபிக்கவேண்டாம். சகல ஜனங்களும் ஈசுவரனுக்கு வசப்பட்டு, எல்லாக் காரியங்களையும் செய்கிறார்கள். சாமானிய ஜனங்களுக்கு பொம்மை முதலியவை எப்படி விளையாட்டுச் சாமானாக இருக்கின்றனவோ, அப்படி ஜனங்கள் பசுவானுக்கு விளையாட்டுக் கருவிகளாக இருக்கிறார்கள். நாங்களெல்லாரும் கம்ஸனால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, ஒவ்வொரு திக்குகளிலும் பயந்து சென்றிருந்தோம். இப்பொழுதுதான் தெய்வச்செயலாக இருப்பிடம் வந்தோம்” என்றுர்.

24—25. இம்மாதிரி வசுதேவர், உக்ரசேனர் முதலிய யாதவர்களால் கௌரவர்கள் பூஜிக்கப்பெற்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தரிசித்து மிக்க ஆனந்தத்தை அடைந்தார்கள். பிஷ்மர், துரோணர், திருதராஷ்டிரர், காந்தாரி, அவளுடைய புத்திரர்கள், பாண்டவர்கள், அவர்சளுடைய ஸ்திரீகள், குந்திதேவி, சஞ்சயர், விதுரர், கிருபர், குந்திபோஜர், விராடர், பிஷ்மகர், மகானுகிய நக்னஜித், புருஜித், துருபதர், சைபயர், திருஷ்டகேது, காசிராஜன், அகலமான கண்களையுள்ள தமகோஷன், மைதிலன், மத்ரன், கேகயன், யுதாமன்யு, ஸுசர்மா, பாஹ்லிகன் முதலியவர்களும், அவர்களுடைய புத்திரர்களும், தர்ப்புத்திரரைச் சார்ந்த மற்ற அரசர்களும், எக்ஷமிக்கு வாசஸ்தமனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திவ்ய சரீரத்தைத் தரிசித்து ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். மேலும், அவர்கள் ராமகிருஷ்ணர்களால் பூஜிக்கப்பெற்று, கிருஷ்ணனுடைய அனுகரகம்பெற்ற விருஷ்ணிகளைப் பின்

வருமாறு சிலாகித்தார்கள். எப்டியெனில், “ஓ போஜதேசத் தரசனே! எல்லா மனிதர்களுக்குள் உங்களுடைய ஜன்மமே பயனுள்ளது. யோகிகளாலும் பார்க்க முடியாதவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நேரில் எப்பொழுதும் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். வேதங்களால் துதிக்கப்பெற்ற எந்தப் பகவானுடைய கீர்த்தியானது சகல லோகத்தையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதோ, எவருடைய பாதத்திலிருந்து உண்டான ஜலமானது (கங்கை, ஜகத்தைச் சுத்தப்படுத்துகிறதோ, எவருடைய வார்த்தையானது (வேதம்) எல்லா லோகங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதோ, காலத்தால் பூமியின் சக்தி கெடுக்கப்பட்டிருந்தாலும் எவருடைய பாதஸ்பரிசுத்தால் மிக்க சக்தியுள்ளவளாகிப் பூமி எங்களுக்கு எல்லா வஸ்துக்களையும் உண்டுபண்ணுகிறாளோ, அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீமந் நாராயணன், விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு ஸம்ஸாரிகளாக இருக்கும் உங்களுடைய கிரகத்தில் தாமாக அவதரித்திருக்கிறார், அதனால் அவருடைய தரிசனம் எப்பொழுதும் உங்களுக்குக் கிடைக்கிறது. அவரை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்கிறீர்கள்; அவர்பின் செல்லுகிறீர்கள்; அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்; அவருடன் படுக்கிறீர்கள்; அவருடன் சேர்ந்து உட்காருகிறீர்கள்; அவருக்கு ஞாதிகளாகவும் (ஸபிண்டர்கள்), மைத்துனன், மணப்பிள்ளை முதலிய சம்பந்தமுள்ளவர்களாகவு் இருக்கிறீர்கள்; அப்படிப்பட்ட உங்களுக்குப் பகவான் சுவர்க்க சுகம், மோக்ஷ சுகம் இவைகளுக்கும் அதிகமான ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதனால் உங்களுடைய பிறப்பே மேலானது” என்று சொன்னார்கள்.

33—40. கிருஷ்ணன் முதலிய யாதவர்கள் வந்திருப்பதை நந்தர் கேள்விப்பட்டு வண்டிகளில் ஸாமக்கிகளை ஏற்றி

சூரிய கிரகணத்திற்காக குருகேஷத்திரஞ் சென்றது

வைத்துக்கொண்டிருக்கும் கோபர்களுடன் அவர்களைப் பார்ப்பதற்காக யாதவர்களிருக்குமிடம் வந்தார். அவரைக் கண்டு விருஷ்ணிகள் மிக்க சந்தோஷத்துடன் எழுந்திருந்தார்கள். அது பிராணனைக் கண்டவுடன் இந்திரியங்கள் சந்தோஷத்தை அடைந்தாற்போலிருந்தது. பின்னுமவர்கள் நந்தரைப் பார்த்து வெகு நாளாகிவிட்டதனால் மிக்க ஆவலுடன் ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டார்கள். அப்போழுது வசுதேவர் நந்தரைத் தழுவி, கம்ஸன் செய்த உபத்திரவங்களையும், அதனால் கிருஷ்ணனைக் கோகுலத்தில் வைத்திருந்ததையும் நினைத்து, அப்படிப்பட்ட ஆபத்துக் காலத்தில் தமக்கு நந்தர் மிக்க உபகாரஞ் செய்தாரென்ற பிரியத்தால் ஒன்றுஞ் சொல்லமுடியாதவராக இருந்தார். ராமகிருஷ்ணர்களும் நந்தருக்கும், யசோதைக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்து, பிரியத்துடன் அவர்களைத் தழுவி, ஆனந்தத்தால் கண்டமடைத்து மௌனமாக இருந்தார்கள் நந்தரும் யசோதையும் அந்தக் குழந்தைகளை மடியில்வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு வெகு நாளாகப் பார்க்காமலிருந்ததாலுண்டான துக்கத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டார்கள். ரோஹிணியும், தேவகியும் யசோதையை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, அவளால் செய்யப்பட்ட உபகாரத்தை நினைத்து, “ஓ கோகுலத்திற்கு அதிபதியாக இருப்பவளே! எங்களிடத்தில் நீ வைத்திருந்த பிரியத்தை எவன் மறந்துவிடுவான்? மஹேந்திரனுடைய ஐசுவரியத்தைக் கொடுத்தாலும் அதற்குப் பதிலாகாது. தாய் தந்தைகள் இன்னாரென்று தெரிந்துகொள்ளக்கூடாத வயதிலேயே இந்த ராமகிருஷ்ணர்களை உன்றிடத்தில் அனுப்பினோம். அப்படிப்பட்ட குழந்தைகளைப் பிரியமாகக் கண்களை இமைபோலக் காப்பாற்றினாயல்லவா?”

சாதுக்களுக்குத் தங்களைச் சார்ந்தவர்கள், பிறர் என்ற பேத புத்தி இல்லை. ஆனதால் இந்தக் குழந்தைகள் உன்னுடைய கிருகத்தில் சுகமாக வசித்தார்கள். இப்படிப்பட்ட உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்யமுடியாது” என்று சொன்னார்கள்.

41—48. கோபிகைகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண்டு வெகு நாளாகவிட்டதனால் மிக்கப் பிரியத்துடன் தரிசித்துக் கண்ட கொட்டலை நிந்தித்தார்கள். மேலும் அவர்கள் மனத்தில் பகவானைத் தியானஞ்செய்து தன்மயமானார்கள். அது யோகிகளுக்கும் கிடைக்காதது. கிருஷ்ணனும் அப்படிப்பட்ட கோபிகைகளிடம், மற்றவர்கள் இல்லாதவிடத்தில் சென்று, அவர்களைத் தழுவி க்ஷேமம் விசாரித்து, சிரித்துக் கொண்டு “ஓ தோழிகளே! நாம் சத்துருக்களைக் கொன்று பந்துக்களுக்குக் க்ஷேமத்தைச் செய்வதற்காகக் கோகுலத்தை விட்டுச் சென்றோம். அவ்விடத்தில் தாமதித்தோம். அப்படிப்பட்ட எங்களுடைய ஞாபகம் உங்களுக்கு இருக்கிறதா? எங்களை நன்றி மறந்தவர்களென்று அலட்சியம் செய்யாமலிருக்கிறீர்களா? காற்று மேகங்களை எப்படி சில காலம் சேர்க்கிறதோ, சில காலம் பிரித்துவிடுகிறதோ, திருணங்களையும், பஞ்சுகளையும், தூளிகளையும் எப்படிக்காற்று சேர்த்துக்கொண்டும் பிரித்துக்கொண்டும் இருக்கிறதோ அப்படி பகவான் பிராணிகளைச் சில காலம் சேர்த்து வைக்கிறார்; சில காலம் பிரித்துவிடுகிறார்; திரும்பவும் சேர்த்து வைக்கிறார். பிராணிகள் என்னிடத்தில் பக்தி செய்தால் அது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும். நீங்கள் என்னிடத்தில் செய்த பக்தியானது என்னையே உங்களுக்குக் கொடுத்தது. [மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் மேலானதென்று தாத்பரியம்.] இது தெய்வச் செயலேயாம். ஆகாயம், ஜலம், வாயு, தேஜஸ், பூமி இவைகள் எப்படி பூதங்களாலுண்டாகும்

பேசிக்கொண்டது

வஸ்துக்களுக்கு ஆதியாகவும், அந்தமாகவும், உள்ளாகவும், வெளியாகவும் இருக்கின்றனவோ, அப்படி எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் நான் ஆதியாகவும், அந்தமாகவும், உள்ளாகவும், வெளியாகவும் இருக்கிறேன். இப்படி நான்கு வகையான பிராணிகள், நங்களுக்குக் காரணங்களான ஆகாயம் முதலிய பூதங்களில் இருக்கின்றன. ஆத்மாவானது அந்த பூதங்களில் போக்தாவாக [அனுபவிப்பவனாக] இருக்கிறது. அவைகள் இரண்டும் அக்ஷரனாகிய என்னிடத்தில் தோன்றுகிறதைப் பாருங்கள்” என்று சொன்னார்.

49—50. இம்மாதிரி கிருஷ்ணன் ஆத்ம வித்தையை கோபிகைகளுக்கு உபதேசிக்க, அதனைத் தியானஞ்செய்து அதனால் வீங்க சரீரத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு, பகவத்சரூபத்தை அடைந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை நோக்கி, “ஐகத்திற்குக் காரணமான தாமரை மலரைப் தொப்புளில் உடையவரே! உம்முடைய பாதாவிந்தமானது மிக்க ஞானிகளான யோகிகளால் தியானஞ் செய்யக்கூடியது. ஸம்ஸாரமாகிய பாழும் கிணற்றில் விழுந்தவர்களை மேலே தூக்கிவிடக்கூடியது; அப்படிப்பட்ட பாதமானது ஸம்ஸாரிகளான எங்களுடைய மனத்தில் எப்பொழுதும் இருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டும்” என்று கேட்டுக் கொண்டார்கள்.

அத்தியாயம் 83

திரேளபதியும் ருக்மிணி முதலியவர்களும் பேசிக்கொண்டது.

1—4. கோபிகைகளுக்கு குருவும், கதியுமான பகவான் அவர்களுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்துவிட்டு, தர்மபுத்திரர்

முதலிய எல்லா பந்துக்களையும் சேஷமம் விசாரித்தார். இப்படி லோகநாதனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் கேட்கப்பட்டும், பூஜிக்குப்பட்டவர்களுமான அவர்கள் பகவானுடைய பாதங்களைத் தரிசித்து, சுத்தர்களாகி மிக்க சந்தோஷத்துடன் “ஓ பிரபுவே! பெரியோர்கள் மனத்திலிருந்து அவர்கள் முகமாகப் பெருகுவரும் உம்முடைய பாதமாகிய தாமரை மலரின் மதுவை எவர்கள் பானஞ் செய்கிறார்களோ, [உம்முடைய சரித்திரத்தைப் பெரியோர்கள் முகமாகக்கேட்பவர்களென்று கருத்து.] அவர்களுக்கு சேஷமக் குறைவு உண்டாகுமா? தேகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், உம்மை மறக்கச்செய்யக்கூடியதுமான அவித்தையை அது [உம்முடைய சரித்திரத்தைக்கேட்பது] நாசஞ்செய்கிறது; புத்தியின் குணத்தால் ஏற்படும் மூன்று அவஸ்தைகளை நீர் கடந்தவர்; [ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம், சுஷுப்தி என்பது உமக்கில்லை என்று தாத்பர்யம்.] ஆனந்த சுருபி; காலத்தாலும், தேசத்தாலும் அளவிடக்கூடாதவர்; தடையற்ற ஞானமுள்ளவர்; ஆனால் கால மகிமையால் வேதங்களுக்குக் கெடுதி நேரும்பொழுது தம்முடைய மாயையால் பூமியில் சரீரத்துடன் அவதரிக்கிறீர். பரமஹம்ஸர்களுக்கு நீரே கதி. அப்படிப்பட்ட உம்மை நாங்கள் சரணமடைகிறோம். சரீரம், வீடு இவைகளில் ஆசையை விட்டுவிட்டோம்” என்றார்கள்.

5—14. ஓ பரீக்ஷித்து மகாராசனே! உத்தம சுவோகர்களுக்குட் சிறந்தவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஜனங்கள் இம்மாதிரி தோத்திரம் செய்யும்பொழுது, கௌரவர்களுடைய ஸ்திரீகள் ஒருவருக்கொருவர் சேர்ந்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதைகளைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். அது மூவுலகத்திய ஜனங்களாலும் கானஞ் செய்யப்பெற்றது. அதனைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். எப்படியெனில், அப்

பொழுது திரௌபதி கிருஷ்ணனுடைய பத்தினிகளை நோக்கி, “ஓ ருக்மிணியே ! ஓ பத்ரையே ! ஓ ஜாம்பவதியே ! ஓ கௌசலையே ! ஓ சத்தியபாமையே ! ஓ காளிந்தி ! ஓ மித்ரவிந்தையே ! ஓ லக்ஷ்மணியே ! ஓ ரோகிணி ! [ரோகிணி என்பவள் பட்டமகிஷி போன்றவள்] உங்களை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எப்படி விவாகஞ் செய்துகொண்டார் ? அதனைச் சொல்லுங்கள்” என்று கேட்டாள். அதனைக் கேட்ட ருக்மிணி, “என்னைச் சிசுபாலனுக்குக் கல்யாணஞ் செய்விப்பதற்காக அநேக அரசர்கள் வில்லைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு தயாராக இருக்கும்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய தலையில் காலை வைத்து [அவர்களை ஜயித்து] யுத்த ஸ்தலத்திலிருந்து என்னைக் கொண்டுவரானார். அது சிங்கம் தன்னுடைய பாகத்தை எடுத்துக்கொண்டாற்போல் இருந்தது. லக்ஷ்மிக்கு வாசஸ்தலமாகிய அந்தப் பகவானுடைய பாதத்தையே நான் பூஜிக்கவேண்டும்” என்றாள். பின்பு சத்தியபாமை, “என்னுடைய பிதாவான ஸத்ராஜித என்பவர் தம்முடைய சகோதரனாகிய பிரஸேனஜித்தை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் கொன்றாரென்று சொன்னார். அந்த அபவாதத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வதற்காக ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வனஞ்சென்று, ஜாம்பவானுடைய குகையில் ஜாம்பவானை ஜயித்து, சீயமந்தகமென்ற ரத்தினத்தை என்னுடைய பிதாவிடங் கொடுத்தார். அப்பொழுது என்னுடைய பிதா ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மீது வீணாக அபவாதத்தைச் சொன்னேமே, நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறது என்று அதனை எப்படி நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறது என்று அக்ரூர் முதலியவர்களுக்குக் கொடுப்பதாக யோசித்து, அக்ரூர் முதலியவர்களுக்குக் கொடுப்பதாக நிச்சயம்செய்யப்பட்டவளானாலும் என்னை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்தார்” என்றாள். அதன்பின் ஜாம்பவதி

என்பவள், “என்னுடைய பிதாவாகிய ஜாம்பவான் ‘இந்த கிருஷ்ணன் ஸீதையின் பர்த்தாவாகிய ஸ்ரீ ராமன், தமக்கு யஜமானன்’ என்பதை அறியாமல் இவருடன் இருபத்தேழு நாட்கள் யுத்தஞ்செய்தார். பின்பு இவருடைய பலத்தைப் பரீட்சித்து, பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, ரத்தினத்தையும் என்னையும் இவருக்குக் கொடுத்தார். அதனால் நான் இவருக்குத் தாசியாக இருக்கிறேன்” என்றாள். அதன்பிறகு காளிந்தியென்பவள், “ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பர்த்தாவாக அடையவேண்டுமென்று நான் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்தமையால் இவர் தோழனாகிய அர்ச்சுனருடன் அவ்விடம் வந்து என்னைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். அதனால் நான் அவருடைய வீட்டைப் பெருக்கிச் சத்தஞ்செய்யும் வேலைக்காரியாக இருக்கிறேன்” என்றாள். அதன்பின் பத்திராயென்பவள், “சிங்கமானது நாய்க்கூட்டங்களை ஜயித்து தன்னுடைய பலியை யெடுத்துக்கொண்டாற்போல் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் என்னுடைய சுயம்வரத்தில் வந்து, அரசர்களுடும் என் சகோதரர்களையும் ஜயித்து என்னைக் கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். லக்ஷ்மீதேவிக்கு வாசஸ்தலமாகிய அந்தப் பகவானுடைய காலே அலம்புவதாகிய காரியமே எனக்கு ஒவ்வொரு ஜன்மத்திலும் கிடைக்கவேண்டும்” என்றாள். அதன் பிறகு சத்தியா என்பவள், “என்னுடைய பிதாவின் கிருகத்தில் ஏழு எருதுகள் இருந்தன. அவைகள் மிக்க பலமுள்ளவை. சூரர்களுடைய மதத்தை அடக்குகிறவை; கூர்மையான கொம்புள்ளவை அவைகளை எவன் ஜயிக்கிறானோ, அவனுக்கு என்னைக் கல்யாணஞ்செய்விக்கிற தென்று அரசர்களுடைய பலத்தைப் பரீட்சிப்பதற்காக என் பிதா நிச்சயம் செய்துகொண்டிருந்தார். அந்த எருதுகளை இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பிடித்து ஆட்டுக்குட்டிகளைப்போல்

கட்டியிழுத்து நிக்கிரகித்தார். அதனால் சந்தோஷித்து என்
பிதா, என்னை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்குக் கொடுத்ததுமின்றி
ரதம், யாணை, குதிரை, காலாட்படை இவைகளடங்கிய சைனி
யத்தையும், வேலைக்காரிகளையும் கொடுத்தார். இப்படி என்னை
அழைத்துப் பகவான் துவாரகைக்குச் செல்லும்பொழுது
வழியில் அநேக அரசர்கள் புத்தத்திற்கு வந்தார்கள். அவர்
களை ஜயித்து என்னைத் துவாரகா நகரத்துக்குக் கொண்டு
வந்தார். அப்படிப்பட்ட பகவானுக்கு நான் எப்பொழுதும்
கைங்கரியஞ் செய்துகொண்டிருக்கவேண்டும்” என்றான்.

15—16. மித்திரவிந்தா என்பவன், “நான் கிருஷ்ண
னிடத்திலேயே மனமுள்ளவளாக இருந்தமையால் அம்மா
னுடைய புத்திரானாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை வரவழைத்து என்
னுடைய பிதா அசௌகரியினிக் கணக்கான சைனியத்தை
யும், தோழிகளையும், என்னையும் கொடுத்தார். அந்தப் பக
வானுடைய பாதத்தைத் தொடுவது ஒவ்வொரு ஜன்மத்தி
லும் எனக்குக் கிடைக்கவேண்டும். கர்மத்தால் ஸம்ஸாரத்
தில் சுழன்றுகொண்டிருப்பவர்களுக்கு அந்தப் பாத ஸ்பரிசு
[தொடுவது] த்தால் சேஷமமுண்டாகிறது.”

17—27. லக்ஷ்மண என்பவன், “ஓ திரௌபதி!
ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அவதாரம், சரிதம் ஆகிய இவைகளை
நாரத முகமாக அடிக்கடி நான் கேட்டதனால் என்னுடைய
மனமும் அவரிடத்திலேயே சென்றது. (அவரையே கல்யா
ணஞ் செய்துகொள்ளவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டேன்
என்று தாத்தாய்.) மேலும், லக்ஷ்மீதேவி கூட அவரையே
பர்த்தாவாக அடைந்திருப்பதால் மற்ற லோகபாலகர்களை
விட இவரே மேலானவர் என்று நினைத்து, மற்றவர்களிடத்
தில் ஆசைப்படாமல் கிருஷ்ணனையே விவாகஞ்செய்து

கொள்வதென்ற நிச்சயமுள்ளவளாக இருந்தேன். ஒபதி
 விரதையே ! பிருகத்சேனரென்ற என்னுடைய பிதா என்னு
 டைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்காகச்
 சுயம்வரம் ஏற்படுத்தினார். உன்னுடைய விவாகத்தில் அர்ச்
 சுனனை வெளிப்படுத்துவதற்காக மத்ஸிய யந்திரமேற்படுத்
 தப்பட்டது போல என்னுடைய சுயம்வரத்திலும் மத்ஸிய
 யந்திரம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆனால் உன்னுடைய சுயம்
 வரத்தில் ஏற்படுத்திய மத்ஸிய யந்திரம் வெளியில் மாத்திரம்
 மறைக்கப்பட்டிருந்தது. [ஸ்தம்பத்தை ஒட்டி உயரப் பார்த்
 தால் அந்த மத்ஸியம் தெரியுமென்று கருத்து.] என்னுடைய
 சுயம்வரத்தில் ஏற்படுத்தியதோ அப்படியல்ல; ஜலத்தில் மாத்
 திரந்தான் தெரியும். (ஸ்தம்பத்தையொட்டி மேலே பார்த்
 தாலும் தெரியாது. ஸ்தம்பத்தின் அடியில் வைக்கப்பட்
 டிருக்கும் ஜலத்தில் அதன் பிரதிபிம்பம் மாத்திரம் தெரியும்.
 அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு மேலிருக்கும் மத்ஸியத்தைப்
 பேதிக்கவேண்டுமென்று கருத்து.) அதனைக் கேட்டு, சகல
 அஸ்திர சஸ்திரங்களில் தேர்ந்த அரசர்கள் தங்கள் தங்கள்
 உபாத்தியாயர்களுடன் என்னுடைய பிதாவின் நகரம் வந்து
 சேர்ந்தார்கள். என்னுடைய தந்தை, வந்தவர்களான அரசர்
 களுக்கு அவரவர்களுடைய வயதிற்கும், பராக்கிரமத்திற்
 கும் தக்கவாறு மரியாதை செய்தார். பின்பு அவர்கள்
 என்னையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு அந்தச் சபையில்
 வைத்திருக்கும் வில்லையும், பாணத்தையும் எடுத்து லட்சி
 யத்தை (குறி) அடிக்க முயன்றார்கள். சிலர் வில்லைத்
 தூக்கிப் பூமியில் வைத்தார்கள். சிலர் நானேற்ற முடியா
 மல் சென்றார்கள். சிலர் நானேற்றி இழுத்து, அதனால்
 அடிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். மகத தேசத்து
 அரசர்களும், சேதி தேசத்து அரசர்களுமான சில வீரர்

களும், பீமன், துரியோதனன், கர்ணன் ஆகிய இவர்களும் வில்லையெடுத்து நானேற்றியும் மேலிருக்கும் லட்சியமிருக்கும் இடத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாதவர்கள் ஆனார்கள். அர்ச்சுனர் மத்ஸியத்தின் பிரதிபிம்பத்தை ஜலத்தில் பார்த்து உயர லட்சியத்தின் இருப்பிடத்தை நன்றாகத் தெரிந்துகொண்டு மிக்க முயற்சியுடன் பாணத்தைப் பிரயோகித்தார். அந்தப் பாணமானது லட்சியத்தைத் தொட்டதேயொழிய அதனைப் பேதிக்கவில்லை. இப்படி ராஜகுமாரர்கள் அதனைப் பேதிக்க முடியாமல் திரும்பிச் சென்றார்கள். 'நான் மிக்க வீரன்' என்ற அகங்காரமுள்ளவர்களுடைய அகங்காரம் அடங்கியது. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் விளையாட்டாக வில்லையெடுத்து நானேற்றி, பாணத்தைப் பூட்டி ஒரு தடவை ஜலத்தில் மத்ஸியத்தின் பிரதிபிம்பத்தைப் பார்த்து, பாணத்தைப் பிரயோகித்து லட்சியத்தைப் பேதித்துக் கீழே தள்ளினார். அப்பொழுது அபிஜித் என்ற முகூர்த்தம். ஆகாயத்தில் தேவ தூந்துபிகள் முழக்கப்பட்டன. பூமியில் 'ஐய' என்ற சப்தம் உண்டாயிற்று. தேவர்கள் மிக்க சுந்தோஷமுள்ளவர்களாகிப் புஷ்பங்களை வருஷித்தார்கள்.

28—39. அப்பொழுது நான் புதிதாகிய பட்டு வஸ்திரம் உடுத்திக்கொண்டும், தலையில் உயர்ந்த புஷ்பங்களை அலங்கரித்துக்கொண்டும், வெட்கச் சிரிப்பினால் அழகிய முகமுள்ளவளாகி, பாதத்தில் அணிந்திருக்கும் ஆபரணங்கள் சப்திக்க, சுவர்ணத்தால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற ரத்தின மாலையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அந்தச் சபைக்கு வந்தேன். மேலும், நான் தலை மயிர்களாலும், குண்டலங்

களாலும், அழகிய கன்னங்களுள்ளதும், சிரிப்பு, கடைக் கண் பார்வை இவைகளுள்ளதுமான முகத்தைக் கொஞ்சம் தூக்கி அரசர்களைப் பார்த்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் ஆசை உள்ளவளாகி அவருடைய கழுத்தில் அந்த ரத்தினமாலையைப் போட்டேன். அப்பொழுது மிருதங்கம், படகம், சங்கம், பேரி, ஆனகம் முதலிய வாத்தியங்கள் முழக்கப்பட்டன. நடர்களும், தாசிகளும், நர்த்தனஞ் செய்தார்கள். பாடகர்கள் பாடினார்கள். ஓ திரௌபதி ! பகவானே நான் விரித்ததைக் கண்ணுற்ற மற்ற அரசர்கள் பொருமை கொண்டார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உத்தமமான நான்கு குகிரைகள் கட்டிய ரதத்தில் என்னை ஏற்றிவைத்து யுத்தத்திற்குத் தயாராக இருந்தார். அப்பொழுது சிங்கம் மற்ற மிருகங்களையும் அலட்சியம் செய்தாற்போலத் தாருகன் எல்லா அரசர்களையும் அலட்சியம் செய்யாமல் ரதத்தை நடத்தினான். அதில் சில அரசர்கள் நாய்கள் சிங்கத்தை எதிர்த்தாற்போலப் பாணம், வில் இவைகளை எடுத்துக்கொண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தடுத்தார்கள். அதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சார்ங்கம் என்ற வில்லையெடுத்துப் பாணங்களைப் பூட்டி அடித்தார். அதனால் சிலர் கைகள் வெட்டுண்டும், சிலர் கால்கள் வெட்டப்பட்டும், சிலர் தலை வெட்டுண்டும் கீழே விழுந்தார்கள். சிலர் ஆயுதங்களைக் கீழே கிடத்திவிட்டுப் பயந்து ஓடினார்கள். இப்படிப் பகவான் அரசர்களை ஜயித்து என்னை அபகரித்து, துவாரகா நகரத்தில் பிரவேசித்தார். அப்பொழுது அந்த நகரம் துவஜங்களாலும், தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வெயிலில்லாமல் நிழலுள்ளதாக இருந்தது; ஆகாயத்திலுள்ளவர்களாலும், பூமியிலுள்ளவர்களாலும் துதிக்கப்பெற்றிருந்தது. அப்படிப்பட்ட நகரத்தில் கிருஷ்ணன் பிரவேசித்தது சூரியன் தமது கிருகத்தில்

பிரவேசித்தாற்போல் இருந்தது என்னுடைய பிதாவாகிய
பிருகத்சேனர் மித்திரர்களையும், கிருஷ்ணனுடைய பந்துக்
களையும் வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், சந்தனம்
முதலியவைகளாலும், படுக்கைகளாலும் உபசரித்து, யானை,
குதிரை, ரதம், காலாட்கள், வேலைக்காரிகள் மற்றும் சகல
சம்பத்துக்கள் ஆகிய இவைகளையும் ஸ்திரீதனமாகக் கொடுத்
தார். மேலுமவர் எல்லாவிதத்திலும் பரிபூரணராகிய பகவா
னுக்கு மேலான ஆயுதங்களையுங் கொடுத்தார். இப்படி
நாங்கள் மிக்க தவஞ்செய்து எல்லா ஆசைகளையும் ஒழித்து,
ஆத்மாராமராகிய [தம்முடைய ஆத்மலாபத்தால் சந்தோ
ஷிப்பவர்] ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வீட்டு வேலைக்காரிகளாக
ஆனோம்” என்றார்.

40—43. அதனைக் கேட்ட பதினாறுவிரம் ராஜகுமாரி
களும், “நரகாசுரன் திக்விஜயஞ் செய்யும்பொழுது அரசர்
களை ஜயித்து எங்களைப் பலாத்காரமாக அபகரித்து வைத்
திருந்தான். நாங்கள் சம்சாரத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய
ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தியானஞ் செய்து
கொண்டிருந்தமையால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எல்லாக் காமங்களை
யும் அடைந்தவரானாலும், நரகாசுரனைக் கொன்று எங்களைக்
கல்யாணஞ் செய்துகொண்டார். ஒ பதிவிரதையான திரௌ
பதி! எல்லாப் பூமிக்கும் அதிபதியாக இருப்பதாகிய சாம்
ராஜ்யத்தையும் நாங்கள் விரும்பவில்லை. இந்திரபதம் எங்க
ளுக்கு வேண்டாம். மேற்சொல்லிய இருவகையிலுமுள்ள
சுகத்தை அனுபவிக்க நாங்கள் இஷ்டப்படவில்லை. அணிமா
முதலிய சித்திகளில் எங்களுக்கு ஆசையில்லை. பிறும்ம
பதத்தை விரும்பவில்லை. மோக்ஷத்திலும் எங்களுக்கு
ஆசையில்லை. சாலோக்யம் முதலியவைகளிலும் விருப்பம்

இல்லை. ஆனால் லக்ஷ்மிதேவியின் ஸ்தனங்களிலுள்ள குங்குமத்தின் வாசனையுடன் கூடிய இந்தப் பகவானுடைய பாத தூளியைத் தரிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். கோபிகைகளும், வேட ஸ்திரீகளும், திருணங்களும், கொடிகளும், கோபர்களும் அந்தப் பகவானுடைய பாதஸ்பரிசத்தை (அவருடைய பாதம் தங்கள் மீது படவேண்டுமென்று) விரும்பவில்லையா? அதுபோல் நாங்களும் பாத தூளியை விரும்புகிறோம்” என்றார்கள். (அது மற்றவர்களுக்குக் கிடைக்காததாயினும் அவருடைய பக்தர்களுக்குச் சலபமென்று கருத்து.)

அத்தியாயம் 84

வசுதேவர் யாகஞ் செய்தது

அதனைக் கேட்டு குந்தி, காந்தாரி, திரௌபதி, சுபத்திரை, மற்ற ராஜ பத்தினிகள், கிருஷ்ணனிடத்தில் பக்தியுள்ள கோபிகைகள் ஆகிய எல்லாரும் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி ஆச்சரியமடைந்தார்கள். இப்படி ஸ்திரீகள் ஸ்திரீகளுடனும், புருஷர்கள் புருஷர்களுடனும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது ராமகிருஷ்ணர்களைத் தரிசிப்பதற்காக மகரிஷிகள் வந்தார்கள். எவர்களெனில் வியாஸர், நாரதர், சிவவனர், தேவலர், அஸிதர், விசுவமித்திரர், சதாநந்தர், பரத்வாஜர், கௌதமர், பரசுராமர், அவருடைய சிஷ்யர்கள், பகவானாகிய வசிஷ்டர், காலவர், பிருகு, புலஸ்தியர், புலஹர், அத்திரி, மார்க்கண்டேயர், பிருகஸ்பதி, துவிதர், திரிதர், ஏகதர், பிரம்மதேவருடைய புத்திரராகிய அங்கீரஸ், அகஸ்தியர், யாக்ஞவல்கியர், வாமதேவர் முதலிய மற்ற மகரிஷிகளும் வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு அவ்விடம் உட்

கார்த்திருந்த அரசர்களும், பாண்டு புத்திரர்களும், ராம கிருஷ்ணர்களும் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து, எல்லா ராலும் நமஸ்கரிக்கப்பெற்றவர்களான மகரிஷிகளுக்கு நமஸ் காரஞ் செய்தார்கள். விதிப்படி அவர்களைப் பூஜித்தார்கள். மேலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடன் நல்வரவா என்று கேட்பது, ஆசனங்கொடுப்பது, அர்க்கியம், பாத்தியம், புஷ்ப மாலை, தூபம், சந்தனம் முதலியவைகளால் அந்த மகரிஷி களை உபசரித்தார். இம்மாதிரி பூஜிக்கப்பெற்று மகரிஷிகள் ஆசனத்தில் சுகமாக உட்கார்ந்தார்கள். பின்னுமவர்கள் பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்பதில் ஆவலுள்ளவர்க ளாகி மௌனமாக இருந்தார்கள். அப்பொழுது தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பூமியில் அவதரித்திருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்தச் சபையை நோக்கி, “யோகிகளுக்குட் சிறந்தவர்களான உங்களுடைய தரிசனம் தேவர்களுக்கும் அரிது. அப்படிப்பட்ட தரிசனம் எங்களுக்குக் கிடைத்தது. இதுவே ஜன்மத்தின் பயன். ஆனதால் எங்களுடைய ஜன்மம் பயனுள்ளதாயிற்று. நாங்கள் புண்ணிய தீர்த்தங் களில் ஸ்நானஞ் செய்வது முதலியவைகளையே தவம் என்று நினைத்தவர்கள்; பிரதிமையையே தெய்வமென்று நினைத்த வர்கள்; அப்படிப்பட்ட அற்பர்களான எங்களுக்கு யோகே சர்களான உங்களைத் தொடுவது, கேட்பது, வணங்குவது, பாதங்களில் பூஜிப்பது ஆகிய இவைகள் கிடைப்பதற்கு நியாயமில்லை. ஜலங்களாகிய புண்ணிய தீர்த்தங்களையும், மண், கல் இவைகளால் செய்யப்பட்ட தேவதைகளையும் சேவித்தால் அவைகள் வெகுகாலஞ் சென்றபின் சேவித்தவ னுடைய பாபத்தைப் போக்கிப் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன. சாதுக்களைத்தரிசித்தவுடனேயே அவர்கள் பரிசுத்தப்படுத்து கிறார்கள். மேலும் அக்னி, சூரியன், சந்திரன், நட்சத்

திரங்கள், பூமி, ஜலம், ஆகாயம், வாடி, வாக்கு, மனம் ஆகிய இவைகள் பேதபுத்தியை உண்டுபண்ணுகிறவைகள். ஆனதால் அவைகளை உபாசித்தால் பேதபுத்தியாலுண்டான பாபம் நிவர்த்தியாகிறதில்லை. (அக்னி முதலியவைகளைப் பிரும்மம் என்று உபாசிக்கவேண்டுமென்ற சுருதியின்படி உபாசித்தாலும் பேதபுத்தி நிவர்த்தியாகிறதில்லை என்று தாத்தரியம்.) சாதுக்கள் பேதபுத்தியற்றவர்களானதால் அவர்களைச் சேவித்தால் அந்த முகூர்த்தத்திலேயே அவர்கள் அண்டினவர்களுடைய பேதபுத்தியை நிவர்த்திக்கிறார்கள். வாதம், பித்தம், கபம் ஆகிய மூன்று சுபாவமுள்ள சரீரத்தை நான் என்று எவன் நினைக்கிறானோ, களத்திரம், புத்திரன் முதலியவர்களைத் தன்னைச் சார்ந்தவர்களென்று எவன் நினைக்கிறானோ, எவன் மண்ணினாலும், மரத்தாலும் செய்யப்பட்டவைகளையே தேவதையென்று நினைக்கிறானோ, எவன் ஜலத்தைத் தீர்த்தமென்று (சுத்தப்படுத்தக்கூடியது) நினைக்கிறானோ, சாதுக்களை ஆத்மாவென்றும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களென்றும், தேவதைகளென்றும், தீர்த்தமென்றும் ஒருபொழுதும் நினைக்கவில்லையோ, அவன் கோவேறு கழுதைக்குச் (கழுதையென்றும் சொல்வதுண்டு) சமானன் என்று சொன்னார்.

14—27. அதனைக் கேட்ட மகரிஷிகள், “இதென்னதடையற்ற ஞானமுள்ளவராகிய பகவான் இப்படி நம்மைத் தோத்திரஞ் செய்கிறார்” என்று புத்தி மயக்கமடைந்து மௌனமாக இருந்தார்கள். மேலுமவர்கள் பகவான் கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவர்போல் இருப்பதைப்பற்றி வெகுநேரம் யோசித்து, கிருஷ்ணன் இப்படி கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவர்போல நடப்பது மூடர்களையும் கர்மத்தை யனுஷ்டிக்கும்படி செய்வதற்காகவேயொழிய வேறில்லை என்று ஜகத்குருவா

கிய பூநீகிருஷ்ணனைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டார்கள். பின்னும் அவர்கள், “நாங்கள் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்களுக்குள் சிறந்தவர்களானாலும், பிரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதிகளானாலும் எவருடைய மாயையால் மோகித்திருக்கிறோமோ, எவர் தம்முடைய சங்கல்பத்தால் மனிதவேடங்கொண்டு கர்மத்திற்கு வசப்பட்டவன் போல கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறாரோ, அப்படிப்பட்ட பகவானாகிய உம்முடைய நடை வியக்கத்தக்கது. பூமியானது குடம், மடக்கு என்ற பலவகையான பெயரையும் சுருபத்தையும் அடைந்தாலும் சுருபங்களும், பெயரும் எப்படி அறித்யங்களோ, அவைகளுடைய சம்பந்தம் எப்படிப் பூமிக்கு உண்மையில் இல்லையோ, அப்படியே உண்மையில் நீர் கர்ம சம்பந்தமில்லாதவரானாலும் தாமாகத் தமமைப் பலவகையாகப் படைக்கிறீர்; காப்பாற்றுகிறீர்; சங்கரிக்கிறீர்; ஆனாலும் உமக்குக் கர்மத்தின் சம்பந்தமில்லை. பரிபூர்ணராகிய நீர் அவதரித்துக் கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பது என்பது லோகத்தை அனுசரிப்பதேயாம் (உண்மையல்லவென்று கருத்து): ஆனாலும், பரமபுருஷனாகிய நீர் பக்தர்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், துஷ்டர்களைச் சிட்சிப்பதற்காகவும், சுத்த ஸத்வ சுருபத்தைத் தரிக்கிறீர். (அவதரிக்கிறீர்.) மேலும் ஜாதி, ஆச்சிரமம் இவைகளை அடைந்து தாம் அனுஷ்டித்து ஸநாதனமான வேதமார்க்கத்தையும் சம்ரட்சிக்கிறீர். தவம் வேதாத்தியயனம் ஆகிய இவைகளைச் செய்து காரியம், காரணம் இவைகளுக்கு மேற்பட்ட ஸத்தாமாத்திர பிரம்மம் ஆகிய இவைகளை வேதத்தைக்கொண்டு ஜனங்கள் அடைகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட வேதம் உமக்கு சுத்தமான ஹிருதயமாக இருக்கிறது. ஒ பரப்பிரம்மமே! சாஸ்திரத்தால் அறியக்கூடியவரும் சகல சாஸ்திரங்களை உண்டுபண்ணினவருமான உம்

மைப் பிராம்மணர்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள் (வேதம் உமக்கு ஹிருதயமாக இருப்பதால் வேதத்தைப் பரவச்செய்கிறவர்களான பிராம்மணர்களே உம்மைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்). அதனாலப்படிப்பட்ட பிராம்மணர்களை நீர் பூஜிக்கிறீர். பிராம்மணர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டவர்களில் நீர் சிறந்தவர். சகல சேஷமங்களையும் கொடுப்பவரும், சாதுக்களுக்குக் கதியுமான உம்முடைய சங்கம் கிடைத்ததால் இன்றையதினம் எங்களுடைய ஜன்மம் சபலமாயிற்று. எங்களுடைய வித்தையும், தவமும், கண்களும் பயனுள்ளவை ஆயின. அப்படிப்பட்ட பகவானும், தடையற்ற ஞானம் உள்ளவரும், கிருஷ்ணருமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். மேலும், உம்முடைய மகிமையைத் தம்முடைய யோகமாயையால் மறைத்துக்கொண்டு இருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவுமான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறோம். யோகமாயையான திரையால் சுருபத்தை மறைத்துக்கொண்டவரான உம்மை கிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரம் ஆகிய இவைகளுக்குக் காரணமாகிய ஈசுவரனென்று இந்த அரசர்களும் விருஷ்ணிகளும் அறியார்கள். படுத்துத் தூங்கும் புருஷன் ஸ்வப்னத்தை உண்மையென்று நினைத்து, மனத்தால் தோன்றிய சிங்கம் முதலியவைகளாகத் தம்மை எப்படி நினைத்துக்கொள்ளுகிறானோ, அவைகளுக்கு மேலானதாக அறியவில்லையோ, அப்படி உம்முடைய மாயையால் புத்திமயக்கத்தையடைந்து ஸ்வப்னம் போன்ற விஷயங்களில் ஆசைப்பட்டு, விவேகமற்று உம்முடைய சுருபத்தை அறியவில்லை. உம்முடைய இந்தப் பாதமானது சகல பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய கங்காதீர்த்தத்தை உண்டுபண்ணியது; வெகுகாலம் யோகாப் பிரயாசம் செய்தாலும் ஹிருதயத்தில் அது தியானிக்கப்படுகிறதே ஒழிய நேரில் பார்க்கப்படவில்லை. அப்படிப்பட்ட

பாதத்தை நேரில் தரிசித்தோம். எங்களுக்கு உம்முடைய பாதங்களில் பக்தியுண்டாகும்படி அனுக்கிரகிக்க வேண்டும். முன்னோர்களான பெரியோர்கள் உம்மிடத்தில் அதிக பக்தி செய்து அதனால் ஜீவகோசத்தை ஒழித்து (ஆசைகளை) உம்மை அடைந்தார்கள்” என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை சிலாகித்து, திருதராஷ்டிரர், தருமபுத்திரர் இவர்களிடமும் விடை பெற்று அந்த மகரிஷிகள் தங்கள் ஆச்சிரமத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

28—33. அதனைக் கண்ணுற்ற மிக்க கீர்த்தியுள்ள வசுதேவர் அவர்கள் பின்சென்று நமஸ்கரித்து மிக்க வணக்கமாக அவர்களை நோக்கி, “ஓ மகரிஷிகளே! சகல தேவசுரூபிகளாகிய உங்களுக்கு நமஸ்காரம். எந்தக் கர்மத்தை எப்படியனுஷ்டித்தால் கர்மபந்தம் நிவர்த்தியாகும்; அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார். அதனைக்கேட்டு மகரிஷிகள் ‘சமீபத்திலிருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை விட்டு நம்மை வசுதேவர் கேட்கிறாரே’ யென்று ஆச்சரியப்படுவதைப் பார்த்து, நாரதர், “ஓ மகரிஷிகளே! வசுதேவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைச் சிறுவனென்று நினைத்து நம்மைப் பார்த்துக் க்ஷேமத்தை அடையும் மார்க்கத்தைக் கேட்பது ஆச்சரியமல்ல. கங்கையின் கரையிலே வசிப்பவர்கள் தங்களுடைய பாபத்தைப் போக்கடித்துக் கொள்வதற்காக வேறு நதிக்குச் செல்லுகிறார்களல்லவா? சமீபத்திலிருப்பதே அலட்சியத்தை உணடுபண்ணும். ஆனதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வசுதேவருக்குப் புத்திரனாக எப்பொழுதும் சமீபத்திலிருப்பதால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் லட்சிய புத்தியில்லை. வெள்ளரிப்பழம் முதலியவைகள் காலத்தால் எப்படி நசிக் கின்றனவோ, அப்படி எவருடைய ஞானம் காலத்தாலும் ஜகத்தைப் படைப்பது முதலியவையாலும், தடுக்கப்படுகிற

தில்லையோ, மின்னல் முதலியவைகள் எப்படித் தானாக நசிக்கின்றனவோ, அப்படிப் போல எவருடைய ஞானம் தானாகவும் நாசமடைகிறதில்லையோ, குடம் முதலியவைகள் உலக்கை முதலியவைகளால் அடிக்கப்பட்டு நாசமடைகிறது போல எவருடைய ஞானம் வேறு வஸ்துவால் கெடுக்கப் படுகிறதில்லையோ, பதார்த்தங்களில் முன்னிருந்த நிறம் முதலிய குணங்கள் மாறி வேறு குணங்கள் உண்டாவதால் பதார்த்தம் எப்படி வேறாக ஆகிறதோ அப்படி குணங்களாலும் எவருடைய ஞானம் தடைப்படுகிறதில்லையோ, அப்படிப் பட்ட சடையற்ற ஞானமுள்ளவரும், அத்விதியருமான [தமக்குச் சமமான இரண்டாவது வஸ்து இல்லாதவர்] ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை மூடர்கள் ஆசை முதலியவைகளாலும், கர்மங்களாலும், சுகதுக்கங்களாலும், ஸத்வம் முதலிய குணங்களுடைய தொடர்ச்சியாலும் மறைக்கப்பட்டவர் என்று நினைக்கிறார்கள். மேற்காட்டிய ஆசை முதலியவைகள் பகவானுடைய விபூதிகளையொழிய வேறில்லை. தம்முடைய விபூதிகளால் தமக்கு மறைவு நேரிடுமா? இப்படி நினைப்பது மேகத்தாலும், பனியாலும், ராகுவாலும், சூரியன் மறைக்கப்பட்டிருப்பதாக ஜனங்கள் நினைப்பது போலிருக்கிறது” என்று சொன்னார்.

34—42. அதனைக் கேட்ட மற்ற மகரிஷிகள் வசுதேவரை அழைத்து, ராமகிருஷ்ணர்களும் மற்ற அரசர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க “எந்தக் கர்மத்தை அனுஷ்டித்தால் கர்மபந்தம் விலகுமென்று கேட்டாரல்லவா? சகல யாகங்களுக்கும் அதிபதியான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை சிரத்தையுடன் பூஜித்தால் கர்மபந்தம் நிவர்த்தியாகும். இது சித்தத்திற்குச் சாந்தியை உண்டுபண்ணக்கூடிய இலகுவான உபாயம் என்று பெரியோர்கள் சாஸ்திரங்களைக்கொண்டு கண்டு

பிடித்திருக்கிறார்கள். இந்த தர்மமானது மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகவும் இருக்கிறது. மேலும் இந்த தர்மம் தனக்கு சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. [கர்மத்தாலும், பிரஜையாலும், தனத்தாலும், மோக்ஷம் கிடைக்கிறதில்லை. சகல கர்மங்களையும்விடுவதால் அநேகர்கள் மோக்ஷத்தை அடைந்தார்கள் என்ற சுருதியின்படி கர்மத்தை விடுவது மோக்ஷத்திற்கு உபாயமேயொழிய கர்மத்தைச் செய்வதால் மோட்சம் கிடைக்குமாவென்றால் முதலிலேயே கர்மத்தை விடுவது முடியாத காரியம் என்று அடுத்த சுலோகங்களால் காண்பிக்கப்படுகிறது.] நல்ல மார்க்கமாகச் சம்பாதிக்கப்பட்ட சுத்தமான பணத்தைக்கொண்டு யாகஞ் செய்து, சிரத்தையுடன் பரம புருஷனைப் பூஜிப்பதே கிரகஸ்தர்களுக்குக் கேஷமத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய மார்க்கம். இப்படி வித்வானாக இருப்பவன் யாகங்களைச் செய்து தானங்களை அனுஷ்டித்து, அதனால் பணத்தைச் செலவிட்டு, பணத்தாசையை விலக்கிக் கொள்ளவும், கிருகத்திலுள்ள போகங்களை அனுபவித்து அதனால் களத்திரம், புத்திரன் இவர்களிடத்திலுள்ள ஆசையை நிவர்த்தித்துக் கொள்ள வேண்டும். சுவர்க்கம் முதலிய லோகங்களுடைய சுகமானது ஸ்திரமில்லாதது என்று யோசித்து, அவைகளில் ஆசையை விலக்கிக்கொள்ளவேண்டும். முன்னோர்களான பெரியோர்கள் கிராமவாசத்தில் ஆசையை ஒழித்து மிக்க நாதரிய முள்ளவர்களாகத் தவஞ் செய்வதற்காகக் காட்டிற்குச் சென்றும், பிதிருக்களுக்கும் கடன் கொடுக்கவேண்டியவனாக இருக்கிறான். யாகஞ் செய்வதால் தேவர்களுடைய கடன் நிவர்த்தியாகும். வேதத்தை அத்தியயனஞ் செய்வதால் ரிஷிகளுடைய கடன் நிவர்த்தியாகும். புத்திரனை உண்டு

பண்ணுவதால் பிதிருக்களுடைய கடன் நிவர்த்தியாகும். அவைகளைச் செய்து மூவகையான கடன்களை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளாமல் கர்மத்தை விட்டு மோகஷத்தை விரும்புகிறவன் நரகத்தையடைவான். ஆனதால் மிக்க புத்திசாலியான ஓ வசுதேவ ! உமக்கு இரண்டு கடன்கள் தீர்ந்துவிட்டன. யாகங்களைச் செய்து தேவர்களுடைய கடனை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு வீட்டை விட்டுக் காட்டிற்குப் போகலாம். ஆனால் சித்த சத்தி இல்லாதவர்கள் இப்பொழுது சொல்லப்பட்ட கிரமத்தை அனுபவிக்கவேண்டும். நீர் மிகவும் மேலானவர். ஏனென்றால், நீர் மிக்க பக்தியுடன் ஜகத்திற்கு அதிபதியான ஸ்ரீமந் நாராயணனை முன் ஜன்மத்தில் பூஜித்தீர். அதனால் உங்களுக்கு அவர் புத்திரனாக அவதரித்திருக்கிறார்” என்று சொன்னார்கள்.

43—60. அதனைக் கேட்ட கம்பீர மனமுள்ள வசுதேவர் அந்த மகரிஷிகளை நமஸ்கரித்து, சந்தோஷப்பட்டுத்தி, தமக்கு ரித்விக்குகளாக இருந்து யாகஞ் செய்விக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். இப்படி வசுதேவரால் வரிக் கப்பட்ட மகரிஷிகள் தர்மத்தில் ஆசையுள்ளவரான வசுதேவருக்கு விதிப்படி அந்த கேஷத்திரத்தில் யாகம்செய்வித்தார்கள். இப்படி வசுதேவர் யாகத்திற்காகத் தீகைஷ் செய்யும்பொழுது விருஷ்ணிகளும் மற்ற அரசர்களும் ஸ்நானஞ் செய்து நல்ல வஸ்திரங்களைத் தரித்துக்கொண்டு அலங்கரித்துக்கொண்டார்கள். அந்த வசுதேவருடைய பத்தினிகளும் நல்ல ஆபரணம் வஸ்திரம் இவைகளையணிந்து, குங்குமம் சேர்ந்த சந்தனம் பூசிக்கொண்டு, உத்தம வஸ்துக்களை எடுத்துக்கொண்டு தீக்ஷாசாலைக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது மிருதங்கம், படகம், சங்கம், பேரி, ஆனகம் முதலிய வாதியங்கள் கோஷிக்கப்பட்டன. நடர்களும் தாசிகளும் நர்த்

தனஞ் செய்தார்கள். சூதர்களும், மாகதர்களும் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். இனிமையான குரலுள்ள கந்தர்வ ஸ்திரீகளும் கந்தர்வர்களும் பாடினார்கள். அப்பொழுது ரித்விக்குகள் கண்களில் மையிடப்பட்டவரும் வெண்ணையால் பூசப்பட்டவருமான வசுதேவருக்கு, பதினெட்டு பத்னிகளுடன் தீக்ஷாபிஷேகம் செய்வித்தார்கள். அது நட்சத்திரங்களுடன் கூடிய சோமராஜனுக்கு அபிஷேகஞ்செய்தாற்போலிருந்தது. இப்படி யாகதீக்ஷை பெற்றவரான வசுதேவர் வளை, ஹாரம், பாதசரம், குண்டலம், பட்டு இவைகளால் அலங்கரிக்கப்பெற்ற பத்னிகளால் சூழப்பட்டு மற்ற ஜனங்களுடன் பிரகாசித்தார். அவருடைய ரித்துவிக்குகளும் ஸதஸ்யர்களும் மகேந்திரனுடைய யாகத்திற்போலப் பட்டு முதலியவைகளை அலங்கரித்துக்கொண்டு விளங்கினார்கள். சகல ஜீவர்களுக்கும் அதிபதியான ராமகிருஷ்ணர்களுட்களாகிய தம் முடைய விபூதிகளுடன் பிரகாசித்தார்கள். இப்படி வசுதேவர் பிரகிருதி யாகம், விகிருதி யாகம் இவைகளைச் செய்து ஒவ்வொரு யாகத்திலும் விதிப்படி திரவியம் (புரோடாசம் முதலியவை), மந்திரம், கிரியை ஆகிய இவைகளுக்கு அதிபதியாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பூஜித்தார். மேலும் அவர், சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி உசிதமான காலத்தில் ரித்துவிக்குகளை அலங்காரஞ் செய்து அவர்களுக்குப் பசுக்கள், பூமி, கன்னிகை முதலிய உத்தம வஸ்துக்களைத் தக்ஷிணையாகக் கொடுத்தார். பின்பு ரித்துவிக்குகள் பத்னிஸம்யாஜம், அவபிருதம் இவைகளை யனுஷ்டித்து யஜமானனை முன்னிட்டுப் பரசுராமனுடைய மடுவில் ஸ்நானஞ் செய்வித்தார்கள். இப்படி வசுதேவர் அவபிருத ஸ்நானம் செய்து, வந்திகளுக்கும் ஸ்திரீகளுக்கும் ஆபரணம், வஸ்திரம்

இவைகளைக் கொடுத்து, நாய் வரையிலுள்ள சகலப் பிராணி களுக்கும் அன்னமளித்தார். பின்னுமவர் தம் முடைய பந்துக்களையும், அவர்களுடைய ஸ்திரீகளையும், புத்திரர் களையும் விதர்ப்பம், கோஸலம், குரு, காசி, கேகயம் இந்த தேசத்திலிருந்து வந்தவர்களையும், ஸதஸ்யர்களையும், ரித்து விக்குகளையும், தேவகணங்களையும், பூதகணங்களையும், பித்ருக்களையும், சாரணர்களையும் அவரவர்களுக்கு இஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொடுத்துப் பூஜித்தார். அவர்களெல்லோரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் விடை பெற்று யாகத்தைப்பற்றிச் சிலா கித்துக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் இருப்பிடஞ் சென்றார்கள். திருதராஷ்டிரர், விதுரர், தர்மபுத்திரர், பீமன், அர்ச்சுனன், நகுல சகதேவர்கள், பீஷ்மர், துரோணர், குந்தி, நாரதர், வியாஸர் ஆகிய இவர்கள் பந்துக்களைத் தழுவி, அவர்களிடத் திலுள்ள பிரீதி விசேஷத்தால் அவர்களை விட்டுப் பிரிய மன மில்லாமல் சிரமப்பட்டுச் சென்றார்கள். கிருஷ்ணன், ராமன், வசுதேவர், உக்கிரசேனர் முதலியவர்கள் நந்தரையும், மற்ற கோபர்களையும் மிக்க அன்புடன் பூஜித்ததால் அவர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி அவர்கள் சில காலம் வசித்தார்கள்.

61—69. இப்படி வசுதேவர் மனோரதமாகிய சமுத் திரத்தை எளிதில் தாண்டி, மித்திரர்களால் சூழப்பட்டு மிக்க சந்தோஷத்துடன் நந்தருடைய கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “ஓ சகோதர! சிநேகமென்கிற பாசமானது ஒருவராலும் தள்ளமுடியாதது. வீரர்களாலும் பலத்தால் அதனைப் பேதிக்கமுடியாது. யோகிகளானாலும் ஞானத் தால் அதனை நிவர்த்திக்கமுடியாது. ஏனென்றால், மூடர்களான எங்களுக்கு விவேகிகளான நீங்கள் ஒப்பற்ற உபகா ரத்தைச் செய்தீர்கள். அதற்குப் பதிலுபகாரம் செய்ய முடியாவிடினும் சிநேகபாசம் அதிகமாக இருக்கிறது; முன்பு

நீங்கள் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதிலுபகாரம் செய்ய நங்கள் அசக்தர்களாக இருந்ததனால் அதனைச் செய்யாமல் இருந்தோம்; இப்பொழுது தனகர்வத்தால் குருடர்களாக இருப்பதால் எதிரில் நிற்பவர்களைக்கூடத் தெரிந்துகொள்ளாமலிருக்கிறோம். கேஷமத்தை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பமுள்ளவனுக்கு ஐசுவரியம் வேண்டாம். ஐசுவரியத்தால் குருடனாகி, சாதுக்களையும் பந்துக்களையும் லட்சியம் செய்கிறதில்லை” என்று சொல்லி, நந்தர் செய்த உபகாரத்தை நினைத்து, பிரீதியால் தழுதழுத்த மனமுள்ளவராகி, கண்ணிரைப் பெருக்கி அழுதார். இப்படி நந்தர் யதுக்களால் பூஜிக்கப்பட்டு ராமகிருஷ்ணர்களுக்குப் பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி, இன்றைய தினம் பிரயாணம், நாளைய தினம் பிரயாணம் என்று சொல்லிக்கொண்டு மூன்று மாதங்கள் அவ்விடத்திலேயே வசித்தார். பின்பு வசுதேவர், உக்கிரசேனர், கிருஷ்ணன், உத்தவர், பலராமன் முதலிய வர்கள் விலையுயர்ந்த ஆபரணம், பட்டு இவைகளைக் கொடுத்து நந்தரைப் பிரயாணப்படுத்தினார்கள். நந்தரும், மற்ற கோபர்களும், கோபிகைகளும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய மஹாபாதங்களில் அழுந்திய தங்கள் மனத்தை யெடுத்துக் கொள்ள முடியாதவர்களாகவே (பகவானுடைய பாதத்தைத் தியானஞ் செய்துகொண்டு) மதுரா நகரம் சென்றார்கள். பின்பு மிக்க மகிமை பொருந்திய பாண்டு புத்திரர்களும், குந்திதேவியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடம் விடைபெற்றுக் கண்ணிரால் கண்டமடைத்து, தழுதழுத்த பேச்சுள்ளவர்களாகித் தங்கள் பரிவாரங்களுடன் இந்திரப்பிரஸ்தஞ் சென்றார்கள். இப்படி பந்துக்கள் அவரவர்களுடைய இருப்பிடஞ் சென்ற பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே தெய்வமாகக்கொண்ட விருஷ்ணிகள் மழைக்காலம் வந்துவிட்டதால் துவாரகா நகரஞ் சென்

றார்கள். மேலும் அவர்கள் தீர்த்த யாத்திரையில் பந்துக்களைப் பார்த்ததையும், வசுதேவருடைய யாகத்தையும் பட்டணத்து ஜனங்களுக்குச் சொன்னார்கள்.

நோட்டு.

மேலும் அக்கினி— “எவன் வாக்கைப் பிறும்மென்று உபாசிக்கிறானோ, எவன் மனத்தைப் பிறும்மென்று உபாசிக்கிறானோ” சுருதி. பேதபுத்தியை— பேதகிருத: என்ற பதத்தை ஆறும் வேற்றுமையாக வைத்துக்கொண்டால் பேதபுத்தியுள்ள புருஷனுடைய பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதில்லையென்று அர்த்தம். கோவேறுகழுதை— ஸாதுக்களை ஆத்மாவாகவும், பந்துக்களாகவும், தெய்வமாகவும், பரிசுத்தப்படுத்துகிறவர்களாகவும் நினைக்கவேண்டும். எவன் ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்த ஸாதுக்களை மேற்காட்டியவண்ணம் நினைக்கவில்லையோ அவன் கோவேறு கழுதை போல் சுமை சுமப்பவனாகிறான். பசுக்களுக்காகப் புல் முதலியவைகளைச் சுமக்கும் கழுதையென்றும் சொல்லலாம். ஒருதுபோலும் கழுதைபோலும் என்றும் அர்த்தன் சொல்வதுமுண்டு. புத்திமயக்க மடைந்து— பகவானைச் சேவித்து மேலானவர்களாகியிருக்கும் நம்மைப் பகவான் தம்மைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களென்று சொல்லுகிறாரே, இதன் அபிப்பிராயமென்னவென்று பிரமித்தார்கள். முடர்களையும்— நாம் சாதுக்களைப் பூஜித்தால் மற்ற அக்ஷணங்களும், கிருஷ்ணனே சாதுக்களை உபாசிக்கிறார்; ஆனதால் நாமும் சாதுக்களைப் பூஜிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, சாதுக்களைப் பூஜிப்பார்களென்ற அபிப்பிராயத்தால் இப்படிச் சொல்லுகிறார் என்று கருத்து. பிரஜாபதிகளுக்கு— பிறும்மதேவர் முதலியவர்களுக்கும் அதிபதியான ஓ பகவன் நம்மைப் பார்த்து முடர்களும் ஸத்கர்மங்களை அறுவ்விக்கட்டும் என்ற எண்ணத்தால் கர்மங்களைச் செய்கிறீர் என்றதை அறியாமல் மோகிக்கிறோம். ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்களுக்குட் சிறந்தவர்களானாலும், நாங்கள் மோகத்தை அடைவதும், நீர் எல்லாவற்றிற்கும் ஈசுவரானாலும் கர்மத்தைச்

செய்வதும் ஆச்சரியமென்று கருத்து- வீரராகவியம், பூமியானது-
“மண் என்பதே ஸத்தியம். அதன் விகாரமும், பெயரும் உண்மை
யல்ல” என்ற சுருதியின்படி மண்ணால் குடம், மடக்கு முதலிய
பல வஸ்துக்கள் செய்யப்பட்டாலும் குடம், மடக்கு என்ற
பெயர்களும், அதன் உருவங்களும் அவை உண்டாவதற்கு முந்தியு
மில்லை; குடம் முதலியவைகளை உடைத்துவிட்டால் பிந்தியும்
அந்த நாம ரூபங்களில்லை. எப்பொழுதும் தொடர்ச்சியாகவிருப்பது
மண் என்ற காரணமொன்றேயாம். அப்படிப்போல் காரணமாகிய
நசுவரன் ஒருவரே ஸத்யவஸ்து. அதன் காரியமாகிய நாம ரூபங்கள்,
அஸத்யங்கள் என்று கருத்து. கர்ம சம்பந்த— ஜனங்களுடைய
நடை எப்படிச் கர்மாதீனமோ அப்படி பகவான் கர்மத்திற்கு வசப்
பட்டுச் சேஷ்டிப்பதில்லை. அவருடைய சேஷ்டைக்கு அவருடைய
இச்சையே காரணம். காரணமாகவிருக்கும்பொழுது ஒருவராகவும்,
காரியமாக இருக்கும்பொழுது அநேகராகவு இருக்கிறார். அநேக
ரென்றால் பல பெயருள்ளவரென்றும், பல உருவங்களுள்ளவ
ரென்றும் அர்த்தம். ஒருவரென்பதால் உபாதான காரணமென்றும்,
படைக்கிறாரென்பதால் நிமித்த காரணமென்றும் காட்டப்பட்டது,
ஆனாலும் காரியத்திலுள்ள தோஷங்கள் பகவானிடத்தில் சம்பந்
திக்கிததில்லை.— வீரராகவியம்.

அத்தியாயம் 85

கிருஷ்ணன் தாய் தந்தைகளுக்கு ஞானத்தை உபதேசித்தது
ஒருகால் ராமகிருஷ்ணர்கள் இருவர்களும் வசுதேவரி
டஞ் சென்று அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். அப்பொழுது
வசுதேவர் ராமகிருஷ்ணர்களுடைய மகிமையைப்பற்றி மக
ரிஷிகள் சொன்ன வார்த்தையை நினைத்து, அதில் மிக்க
சிரத்தையால் ராமகிருஷ்ணர்களைச் சிலாகித்து, அவர்களை

நோக்கி, “ஓ கிருஷ்ண! கிருஷ்ண! மகாயோகியே! ஓ சங்கர்ஷண! இந்த லோகத்திற்குக் காரணர்களாகிய பிரதானம், புருஷன் இவர்களைவிட நீங்கள் இருவர்களும் மேலானவர்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். [அநேக சாதனங்களால் உண்டாகும் ஜகத்திற்குப் பிரதான புருஷர்கள் எப்படிக்காரணமாவார்கள்? நாங்கள் அவர்களுக்கு எப்படிக்காரணர்களாக இருக்கக்கூடும் என்றால், அடுத்த சுலோகத்தால் சமாதானஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.] எந்த இடத்தில், எதனால், எதனிடமிருந்து, எதற்கு, எதன்பொருட்டு, எது, எப்படி உண்டாகிறதோ, அப்படிப்பட்ட இந்தப் பிரபஞ்சமானது உம்முடைய சுருபப்; நீர் பிரதானம் [போக்கியம்], புருஷன் [போக்தா] இவர்களுக்கும் அதிபதியாக இருக்கிறீர். [ஜகத்திற்குப் பகுவான் காரணரென்று காட்டப்பட்டது.] ஓ சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாக இருப்பவரே! தம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பலவகையான ஜகத்தில் தாமே பிரவேசித்துக் கிரியா சக்தியாகவும், ஞான சக்தியாகவும் இருந்து காப்பாற்றுகிறீர். ஜகத்திற்குக் காரணங்களான ஸூத்ராத்மா முதலியவைகளுடைய சக்திகளெல்லாம் பரம புருஷராகிய உம்முடையதேயாம். பாணத்திற்குப் பிறரை அடிக்கக்கூடிய சக்தி இயற்கையல்ல. அது புருஷனுடையதேயாம். அதுபோல் பரம புருஷனுடைய சக்தியால் ஸூத்ராத்மா முதலியவைகள் ஜகத்திற்குக் காரணங்களாகின்றனவே ஒழிய அவைகளுக்கு சுயமாகச் சக்தியில்லை. ஏனென்றால், அவைகள் அசேதனங்கள்; ஆத்மாவோ சேதனன். இவர்களுக்கு ஸாம்மியமில்லை. ஆனதால் பரம புருஷனுடைய சேஷ்டையால் அவை சேஷ்டிக்கின்றன. அதுவே அவைகளுக்குச் சேஷ்டையென்று சொல்லப்படுகிறது. (பிராணன் முதலியவை சுயமான சக்தியுள்ளவைகள் அல்ல

என்று அடுத்த மூன்று சுலோகங்களால் காட்டப்படுகிறது.)
மேலும், சந்திரனுடைய காந்தியும், அக்னியின் தேஜசும்,
சூரியனுடைய பிரபையும், நட்சத்திரங்கள், மின்னல் இவை
கள் பிரகாசிப்பதும், மலைகள் அசையாமல் இருப்பதும்,
பூமியின் வாசனையும் உண்மையில் பகவானாகிய உம்முடைய
சுருபமேயாம். [அந்தப் பிரகாசத்தில் சூரியன் பிரகாசிப்ப
தில்லை. சந்திரனும், நட்சத்திரங்களும், மின்னல்களும்
பிரகாசிக்கிறதில்லை. அப்படியிருக்க, அக்னி எப்படிப் பிரகா
சிக்கும்? அவர் பிரகாசத்தை அனுசரித்தே எல்லாம் பிர
காசிக்கின்றன. அவருடைய காந்தியால் எல்லாம் பிரகாசிக்
கிறது என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சூரிய
னிடத்திலிருக்கும் தேஜஸானது எப்படி சகல ஜகத்தையும்
பிரகாசிக்கச் செய்கிறதோ, அந்தத் தேஜசும், சந்திரனிடத்
திலும், அக்னியிடத்திலும் இருக்கும் தேஜசும் என்னு
டையதென்று தெரிந்துகொள். [பகவத்கீதா] ஓ தேவ !
ஜலமும், அவைகளின் ரசமும், பிறரைத் திருப்திசெய்யும்
குணமும், ஜீவிக்கச்செய்யும் குணமும் உம்முடைய சுருபம்.
பின்னும் வாயுவின் வேகம், பலம், சேஷ்டை, நடை ஆகிய
இவைகளும் உம்முடையதேயாம் மேலும், நீர் கிழக்கு
முதலிய திக்குகளாகவும், அதன் அவகாசங்களாகவும் (வெளி
கள்), ஆகாயமாகவும், அதனை ஆசிரயித்த சப்தமாகவும், நாட
மாகவும், ஓங்காரமாகவும், உருவங்களைத் தனித்தனியாகக்
காண்பிக்கும் நாமதேயங்களாகவும் இருக்கிறீர். இந்திரி
யங்கள் தங்கள் தங்கள் விஷயங்களைப் பிரகாசிக்கச் செய்யும்
சக்தியும் நீரே. அவைகளுக்கு அதிஷ்டான தேவதைகளும்
நீரே. பின்னும் புத்தியின் வியவசாய சக்தியும் (நிச்சயிப்பது),
முந்தி நடந்த விஷயங்களை நினைக்கும் சக்தியும் நீரே. பூதங்

களுக்குக் காரணமாகிய தாமஸ அகங்காரமும் நீரே. இந்திரியங்களுக்குக் காரணமாகிய ராஜஸமான அகங்காரமும் நீரே. அதிதெய்வம், அத்யாத்மம் என்று பலவகையாகக் கற்பிக்கப்படும் தேவர்களுக்குக் காரணமான ஸாத்விக அகங்காரமும் நீரே. ஸம்ஸாரிகளான ஜீவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கும் பிரதானமும் நீரே. மண்ணால் செய்யப்பட்ட குடம் முதலியவைகளும், சுவர்ணத்தால் செய்யப்பட்ட வளை முதலிய ஆபரணங்களும் நசித்தாலும், அவைகளுக்குக் காரணமாகிய மண், தங்கம் இவைகள் எப்படி நாசமடையாமல் இருக்கின்றனவோ, அப்படி அழியக்கூடிய ஜகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களில் நாசமற்றவராகிய பரம்புருஷன் சேர்ந்திருந்தாலும் அந்த வஸ்துக்கள் அழியும் பொழுது தாம் நாசமடையாமல் அவைகளுக்குக் காரணமாகவும், ஸத்தியமாகவும் இருக்கிறார். மேலும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களும், அவற்றின் விருத்திகளான மகத்தத்துவம் முதலியவைகளும், பரப்பிரம்மமாகிய உம்மிடத்தில் யோகமாயையால் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனதால், ஜகத்தில் காணப்படும் வஸ்துக்கள் யாவும் அநித்தியங்களேயாம். அவைகள் உம்மிடத்திலிருப்பதாக எப்பொழுது கற்பிக்கப்படுகின்றனவோ, அப்பொழுது அவைகள் உண்மை போல் தோற்றுகின்றன. நீரும், அவைகளில் பிரவேசித்தவர் போல் தோன்றுகிறீர். மற்ற காலங்களில், ஒருவராகவும், விகற்பமில்லாதவராகவும் இருக்கிறீர். இப்படிப்பட்ட சகல ஜகத் சுருபியான உம்முடைய உண்மையை அறியாமல் [பரமாத்மாவிற்குப் பிரபஞ்சத்தின் சம்பந்தமில்லை என்பதை] தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை அடைந்து, அதனால் கர்மங்களைத் தாங்கள் செய்வதாக அபிமானித்து, ஜீவர்கள் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறார்கள். சகல ஜகத்திற்

கும் அதிபதியான ஓ பகவான் ! இப்படி அஞ்ஞானத்தால் ஸம்ஸார சக்கரத்தில் சுழன்றுகொண்டிருக்கும் ஜீவர்களுக்கு மனித ஜன்மம் கிடைப்பது மிக்க அரிது. அதிலும் குருடு, ஊமை இவையிவ்லாமல் எல்லா இந்திரியங்களுடன் நல்ல சரீரத்தை அடைவது அரிதிலும் அரிது. அப்படிப்பட்ட ஜன்மத்தை அடைந்தும் நான் உம்முடைய மாயையால் மோகித்து உம்மைத் தியானிக்காமல் காலத்தை வீணில் கழித்தேன். கேதமத்தைக் கொடுக்கும் உபாயத்தைச் செய்யத் தவறினேன். மேலும், நீர் தேகத்தை நான் என்றும், புத்திரன், களத்திரம் முதலியவைகளைத் தன்னைச் சார்ந்தவைகளென்றும் நினைப்பதாகிய சிநேக பாசத்தால் இந்த ஜகத்தைக் கட்டுகிறீர். (நான் உம்மைச் சேவியாமல் ஸம்ஸாரியாய் இருப்பதற்கும் உம்முடைய மாயையே காரணமென்று தாத்தர்யம்.) ராமகிருஷ்ணர்களான நீங்கள் இருவரும் எங்களுடைய புத்திரர்களில்லை; பூமிக்குச் சுமையாக இருக்கும் அரசர்களைக் கால்வதற் காக அவதரித்த பிரதான புருஷர்கள். இந்த விஷயம் உம் மாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துக்கமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவவரான ஓ கிருஷ்ண ! இந்திரிய விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு, சரீரத்தை ஆத்மாவென்று நினைத்துப் பரமபுருஷராகிய உம்மைப் புத்திரன் என்று நினைத்துத் தவறிப்போனது போதும். உம்முடைய பாதத்தைச் சரண மடைகிறேன். அது பக்தர்களுடைய ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடியது. பெரியோர்களால் கானஞ்செய்யக் கூடியவரே ! “நான் ஒவ்வொரு யுகத்திலும் தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக அவதாரங்களைச் செய்கிறேன். இப்பொழுது உங்களுக்குப் புத்திரனாக அவதரித்திருக்கிறேன்”

என்று பிரசவ கிருகத்தில் சொன்னீரல்லவா? அப்படிப் பட்ட நீர் ஆகாயம்போல் ஒன்றிலும் சம்பந்திக்காதவரானாலும் உற்பத்தியற்றவரானாலும் அவதரிக்கிறீர். ஆனதால் உம்முடைய மகிமையை யாரால் அறியமுடியும்?" என்றார்.

21—25. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் மிக்க வணக்கத்துடன், “ஓ அண்ணா! உம்முடைய புத்திரனாகிய என்னை உத்தேசித்து இப்படிச் சொல்வது பொருந்துமா? ஆனாலும் என்னை நிமிததமாக வைத்துக்கொண்டு ஆத்மாவின் உண்மையை ஜகத்திற்குத் தெரியும்படி சொன்னீர். மேலும் நான், நீங்கள், இந்த பலராமன், இந்தத் துவாரகா வாசிகளான ஜனங்கள் ஆகிய சராசரங்களிடங்கிய ஜகத் முழுவதும் பரப்பிரம்ம சுரூபமென்று நீர் நினைக்கவேண்டும். ஆகாயம் முதலிய பூதங்கள், அதன் காரியமான சூடம் முதலியவைகளில் எப்படித் தோன்றுகின்றனவோ, மறைகின்றனவோ, அப்படி இந்த ஆத்மாவும் தம்மால் கிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தில் பலவகையாகத் தோன்றுகிறார். ஆனாலும் ஆத்மா ஒருவர்; பிரபஞ்சம் பலவகையானது. ஆத்மா தாமாகப் பிரகாசிப்பவர்; ஜகத் மற்ற பிரகாசத்தால் பிரகாசிக்கக் கூடியது. ஆத்மா நித்ய வஸ்து; ஜகத் அநித்யமானது. ஆத்மா குணசம்பந்தம் இல்லாதது; பிரபஞ்சம் குணமுள்ளது” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட வசுதேவர் பேதபுத்தி அற்றவராகி, மிக்க பிரியமடைந்து மௌனமாக இருந்தார்.

26—32. அப்பொழுது சகல தேவதா சுரூபியாகிய தேவகியானவள், “கிருஷ்ணன் ஆசாரியருடைய புத்திரனை யமலோகத்திலிருந்து திருப்பிக் கொண்டுவந்தார்” என்பதைக் கேள்விப்பட்டு, அவ்விடம் வந்து மிக்க ஆச்சரிய

மடைந்து, கம்ஸனால் கொல்லப்பட்ட தமது குழந்தைகளை நினைத்துக் கண்ணீரைப் பெருக்கி, ராமகிருஷ்ணர்களை அழைத்து, “ஓ பலராம! ராம! அளவற்ற மகிமைபுள்ளவரே! யோகேசர்களுக்கும் அதிபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ண! உங்களைப் பிரஜாபதிகளுக்கும் அதிபதிகளென்றும், ஆதிபுருஷர்களென்றும் அறிவேன். நீங்கள் காலத்தின் மகிமையால் சாஸ்திர விரோதமாக நடக்கும் அரசர்களைக் கொன்று, பூமியின் சுமையை நிவர்த்திப்பதற்காக அவதரித்தவர்கள். ஓ ஜகத் சுருபியே! உம்முடைய அம்சமாகிய புருஷனுடைய அம்சம் மாயை; அதன் சொற்ப பாகத்தால் ஜகத் படைக்கப் படுகிறது; காப்பாற்றப்படுகிறது; சங்கரிக்கப்படுகிறது; அப்படிப்பட்ட உம்மைச் சரணமடைகிறேன். வெகு காலத்திற்கு முன் மரணமடைந்து, யமலோகத்திலிருந்த குருவின் குழந்தையை ஆசாரியனுக்கு தட்சிணையாகக் கொடுத்தீர்களல்லவா? அதுபோல, கம்ஸனால் கொல்லப்பட்ட என்னுடைய குழந்தைகளைத் திருப்பிக் கொண்டுவரவேண்டும்” என்று கேட்டாள்.

33—46. இப்படி மாதாவினால் தூண்டப்பட்டு, ராம கிருஷ்ணர்கள் யோகமாயையின் மகிமையால் சுதல லோகஞ் சென்றார்கள். அவ்விடத்திலிருந்தச் பலி சக்கரவர்த்தி சகல ஜகத்திற்கும் தெய்வமும், தமக்கு முக்கிய தெய்வமுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கண்டவுடன் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்திருந்து, அதிக ஆனந்தத்தால் பூரணமான இருதயமுள்ளவராகி, தம்முடைய பந்துக்களுடன் பகவானை நமஸ்கரித்தார். மேலும் அவர் உத்தமமான ஆசனம் கொடுத்து அவர்களை உட்காரச் செய்தார். பின்னும் அவர் அவர்களுடைய பாதங்களை அலம்பி, அந்த ஜலத்தைத் தம்முடைய

தலையில் புரோட்சித்துக்கொண்டதுமின்றி, தம்முடைய பரி
வாங்களுக்கும் புரோட்சித்தார். அந்தப் பாதத் தீர்த்த
மானது பிரம்மதேவர் வரையிலுள்ள சகல ஜகத்தைப் பரி
சுத்தப்படுத்தக்கூடியது. இன்னும் அந்த பலிச் சக்ரவர்த்தி
உத்தமமான வஸ்திரம், ஆபரணம், சந்தனம், புஷ்பமாலை,
தூபம், தீபம், பட்சணங்கள் ஆகிய இவைகளையும், தம்மு
டைய பணம், பந்துக்கள், சரீரம் முதலியவைகளையும்
சமர்ப்பித்துப் பகவானைப் பூஜித்தார். அதன் பின் பலிச்
சக்ரவர்த்தி மிக்க பிரீதியுடன் பகவானுடைய பாதங்களைத்
தியானஞ்செய்து, மயிர்க்குச்சுலுள்ளவராகி ஆனந்தக்
கண்ணீரைப் பெருக்கி, தழுதழுத்த வார்த்தையுடன்,
“அனந்தரும் (ஆதிசேஷன்) “எல்லாவற்றிலும் பருத்தவரும்
[தம்முடைய படத்தின் ஒரு பக்கத்தில் சகல பூமியைத்
தாங்குவதால்), எப்பொழுதும் ஆனந்த சுருபியும், ஜகத்தைப்
படைப்பவரும், ஸாங்கியம், யோகம், யாகம் இவைகளின்
சுருபியும், பரமாத்மாவும், பரப்பிரம்மமுமான உம்மை நமஸ்
ரிக்கிறேன். உங்களுடைய தரிசனம் பிராணிகளுக்குக்
கிடைப்பது அரிதானாலும் ரஜஸ், தமஸ் இந்த சுபாவமுள்ள
வர்களான எங்களுக்கு உம்முடைய அனுக்கிரகத்தால்
கிடைத்தது. நீர் சுத்த சத்திய சுருபி; சாஸ்திரத்தாலறியக்
கூடியவர். அப்படிப்பட்ட உம்மிடத்தில் சில தைத்தியர்
களும், தானவர்களும், கந்தர்வர்களும், வித்தர்களும், வித்யா
தரர்களும், உரகர்களும், யக்ஷர்களும், ராட்சதர்களும், பிசா
சர்களும், பூதங்களும், பிரமத கணங்களும், நாங்களும்,
மற்றுஞ் சிலரும் விரோத புத்தியை வைத்து ஸாலோக்யம்,
ஸாமீப்யம், ஸாருப்யம், ஸாயுஜ்யம் என்ற உத்தமகதியை
அடைந்தார்கள். (பகவானிடத்தில் விரோதத்தால் எப்பொழு
தும் அவரையே தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்த மையால்

பக்தர்களைவிட மேலான கதியை அடைந்தார்கள் என்று கருத்து.) ஓ தாமரை மலர்போன்ற கண்களுள்ளவரே! எண்ணமே அவரவர்களுடைய கேஷமத்திற்குக் காரணமாகிறது. சிலர் (சிசுபாலன் முதலியவர்கள்) விரோத புத்தியால் உண்டான பக்தியால் உம்முடைய சுருபத்தை அடைந்தார்கள். சிலர் (கோபிகை முதலியவர்கள்) பகவானைப் பர்த்தாவென்று நினைத்து, பக்தியெய்து உத்தம கதியை அடைந்தார்கள். ஸத்வ குணமுள்ள தேவர்களும் அவர்களைப் போல் அந்தரங்க பக்தர்களாக இருக்கவில்லை. ஓ யோகேசர்களுக்கு அதிபதியே! யோகிகளாலும் உம்முடைய யோகமாயையின் சுருபம் இது, இம்மாதிரியென்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. அப்படியிருக்க, எங்களால் எப்படித் தெரிந்து கொள்ளமுடியும்? ஒன்றிலும் ஆசைப்படாதவர்களான யோகிகள் உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தைத் தேடுகிறார்கள். அதனை விட்டுக் கிருகமாகிய பாழும் கிணற்றில் நான் விழுந்திருக்கின்றேன். அப்படிப்பட்ட நான் அதிலிருந்து வெளியில் வந்து, மரங்களுடைய அடியில் தானாக விழுந்திருக்கும் பழங்களைப் புசித்துச் சாந்த மனமுள்ளவனாகி, ஒருவனாக சஞ்சரிக்கும்படியாவது, பெரியோர்களுடன் சஞ்சரிக்கும்படியாவது அனுக்கிரகிக்கவேண்டும். ஓ சகல ஜீவர்களுக்கும் அதிபதியாக இருப்பவரே! எதனைச் சிரத்தையுடன் அனுஷ்டித்தால், விதி நிஷேதங்களுக்குக் கட்டுப்படாமல் இருப்பானோ, அதனைச் சொல்லவேண்டும். என்னைப் பாபமற்றவனாகச் செய்யவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

47—52. அதனைக் கேட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலியை நோக்கி, “சுவாயம்புவ மந்வந்தரத்தில் மரீசியென்ற பிரஜாபதிக்கு ஊர்ண என்பவளிடத்தில் ஆறு புத்திரர்கள் பிறந்

தார்கள். பின்பு ஒரு சமயம் பிரம்மதேவர் தம்முடைய புத்திரியினிடம் ஆசைகொண்டு அவளைப் புணருவதற்கு முயற்சித்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற மரீசியின் புத்திரர்கள் பரிகாசஞ் செய்தார்கள். அந்தப் பாபத்தால் அவர்கள் அசுர ஜன்மத்தை யடைந்து, ஹிரண்யகசிபுவிற்குப் புத்திரர்களாக ஜனித்தார்கள். அவர்களே யோக மாயையால் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் ஜனித்து, கம்சனால் கொல்லப்பட்டார்கள். இப் பொழுது தேவகி அந்தக் குழந்தைகளை நினைத்துத் துக்கப் படுகிறாள். அவர்கள் உன்னுடைய சமீபத்தில் இருக்கிறார்கள். மாதாவான தேவகியின் துக்கத்தை நிவர்த்திப்பதற்காக இந்தக் குழந்தைகளை அழைத்துப்போகவேண்டும். ஸ்மரன், உத்கீதன், பரிஷ்வங்கன், பதங்கன், கூழூத்திரபூகிருணி என்ற ஆறு புத்திரர்களும் என்னுடைய அனுக்கிரகத்தால் சாப விடுதலையை அடைந்து, கலையற்றவர்களாகித் தங்களுடைய லோகத்தை அடைந்து, திரும்பவும் உத்தம கதியை அடைவார்கள்” என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட பரிச் சக்ரவர்த்தி அவ்விருவர்களையும் பூஜித்தார். அதன் பின் ராமகிருஷ்ணர்கள் அந்தக் குழந்தைகளை அழைத்துக் கொண்டு திரும்பவும் துவாரகா நகரம் வந்து, மாதாவிடம் சமர்ப்பித்தார்கள்.

53—56. தேவகி அந்தக் குழந்தைகளைக் கண்டு மிகவும் சந்தோஷத்தை அடைந்து, அடிக்கடி உச்சி முகர்ந்தாள். அவளுடைய ஸ்தனங்களில் பால் பெருகியது. மேலும், அவள் குழந்தைகளைத் தழுவி மடியில் வைத்து, ஸ்தனயபானஞ் செய்வித்தாள். எதனால் லோகம் சிருஷ்டிக் கப்படுகிறதோ, அப்படிப்பட்ட பகவானுடைய மாயையால் மோகித்து, தேவகி புத்திரர்களிடம் விசேஷ பிரியம் வைத்

அத்-85] கிருஷ்ணன் தாய் தந்தைகளுக்கு ஞானத்தை 123:
உபதேசித்தது

திருந்தாள் அந்தக் குழந்தைகள் தேவகியின் ஸ்தன்யத்
தைப் பானஞ் செய்தன. அது கிருஷ்ணன் புசித்து எஞ்சிய
தாகையால் அமிருதமல்லவா? அதனைப் புசித்ததாலும், ஸ்ரீ
கிருஷ்ணனுடைய திவ்ய சரீர ஸ்பரிசத்தாலும், “நாம் தேவர்
கள் சாபத்தால் பூமியில் ஜனித்தோம்” என்ற ஞானத்தை
அடைந்து, ஸ்ரீகிருஷ்ணன், பலராமன், தேவகி ஆகிய இவர்
களை நமஸ்கரித்து, சகல பிராணிகளும் பார்த்திருக்கும்
பொழுது ஆகாய மார்க்கமாய்த் தங்கள் உலகஞ் சென்றன.
இம்மாதிரியாக மரணம் அடைந்த புத்திரர்கள் திரும்பி
வந்தது, ஆகாயஞ்சென்றது இவைகளைக் கண்ணுற்றதேவகி
யானவள், ‘இது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் செய்யப்பட்ட மாயை
என்று நினைத்து ஆச்சரியம் அடைந்தாள். ஒபரத வம்சத்
திய மகாராஜ! அனந்தராகிய பகவான் இம்மாதிரி அற்புத
மான செய்கைகளைச் செய்திருக்கிறார். அவைகள் கணக்கிட
முடியாதவை’ என்று சுகர் சொன்னார்.

57—59. வியாஸ மகரிஷியின் புத்திரராகிய சுகரால்
பரீக்ஷித்துக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட இந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனு
டைய சரிதம் சகல ஜனங்களுடைய பாபத்தைப் போக்கக்
கூடியது; பக்தர்களால் பிரீதியுடன் கேட்கக்கூடியது. ‘அப்படி
ப்பட்ட அமிருத கீர்த்தியான பகவானுடைய சரித்திரத்தை
எவன் படிக்கிறானோ, எவன் பிறருக்குச் சொல்லுகிறானோ
அவன் பகவானிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தி,
கேஷமத்திற்கு இருப்பிடமான [பயமற்ற] பதத்தை அடை
வான்.

அத்தியாயம் 86

அர்ச்சனன் சுபத்திரையை அபகரித்தது

பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிராமண! ராமகிருஷ்ணர்களுக்குச் சகோதரியும், எனக்குப் பிதாமகியுமான சுபத்திரையை அர்ச்சனன் எப்படி அபகரித்தார்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

2—13. அதனைக்கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, “அர்ச்சனன் தீர்த்த யாத்திரை செய்துவரும்பொழுது பூமியில் சஞ்சரித்துப் பிரபாஸ தீர்த்தஞ் சென்றான். அவ்விடத்தில் ‘தமக்கு அம்மானுடைய புத்திரியாகிய சுபத்திரை என்பவளைப் பலராமன் துரியோதனனுக்கு விவாகஞ் செய்விக்க முயற்சிப்பதாகவும், மற்ற பந்துக்கள் அதற்குச் சம்மதிக்கவில்லை’ என்றும் கேள்விப்பட்டு அவளைத் தாம் கல்யாணம் செய்துகொள்ள விரும்பி, சந்நியாசி வேஷம் பூண்டு, திருதண்டத்தை [மூன்று கழிகளை ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கட்டி வைத்துக்கொள்ளும் தண்டம்] தரித்து, துவாரகா நகரஞ் சென்றான். அவ்விடத்தில் பட்டணத்து ஜனங்களும் பலராமனும் உண்மையான சந்நியாசியென்று நினைத்துப் பூஜித்தார்கள். இப்படி ஜனங்களால் பூஜிக்கப்பட்டுத் தமது காரியத்துக்காக வர்ஷா காலத்தை அவ்விடத்தில் கழித்து வந்தான். ஒரு நாள் பலராமன் சந்நியாசியைத் தம்முடைய கிருகத்திற்கு அழைத்து வந்து, கிரததையுடன் பிசைஷ செய்து வைத்தார். அதனை அர்ச்சனன் ஒப்புக்கொண்டு அவருடைய கிருகத்தில் போஜனஞ் செய்தான். அப்பொழுது அந்தச் சந்நியாசி பலராமனுடைய கிருகத்தில் சுபத்திரையென்ற அழகிய பெண்ணைக் கண்டார். அவளை ப்பார்த்த வுடன் அவளிடத்திலுள்ள பிரீதியால் கண்கள் மலர்ந்து,

மனங் கலங்கி அவளிடம் ஆசைப்பட்டார். அந்தப் பெண்ணும் ஸ்திரீகளுடைய மனத்தை அபகரிக்கக்கூடிய அந்தச் சந்நியாசியின் சரீரத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டு வெட்கத்துடன் கடாசுவித்து அவரையே மனதில் தியானஞ் செய்து, அவரையே பார்த்துக்கொண்டு அவர் மீது காதல் கொண்டாள். அர்ச்சுனன் மிகவும் காமவெறி கொண்டு மனங் கலங்கி, அவளையே நினைத்துத் துக்கப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததுமின்றி, அவளை அபகரிப்பதற்கும் சமயத்தை எதிர்பார்த்திருந்தான். இப்படியிருக்கும் சமயத்தில் ஒரு நாள் தேவதா தரிசனஞ் செய்வதற்காக எல்லோரும் வாகனத்தின் மீதேறி வெளியில் செல்ல, சுபத்திரையும் ரதத்தின் மீதேறி வெளியில் வந்தாள். அந்தச் சமயத்தில் வசுதேவர், தேவகி, கிருஷ்ணன் இவர்களுடைய அனுமதியால் அர்ச்சுனன் ரதத்தின்மீதேறி சுபத்திரையை அபகரித்து, அதற்குத் தடை செய்தவர்களைப் பாணங்களால் அடித்துத் தூத்தித் தனது நகரம் சென்றான். அது சிங்கம் மற்ற மிருகங்களை ஜயித்துத் தன்னுடைய பாகத்தை எடுத்துக்கொண்டாற்போலிருந்தது. பின்பு அதனைக் கேட்ட பலராமன் பருவகாலத்தில் சமுத்திரங் கலங்குவதுபோல மிக்க கோபங்கொண்டார். அதனைக் கண்ணுற்ற ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பலராமனுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு சமாதானஞ் செய்தார். மற்ற பந்துக்களும் பலராமனுக்கு நல்ல வார்த்தை சொன்னார்கள். அதனால் பலராமனுடைய கோபம் தணிந்தது. பின்பு பலராமன் சந்தோஷத்துடன் யானை, குதிரை, ரதம், வேலைக்காரிகள், ஏராளமான பணம் முதலியவைகளை ஸ்திரீ தனமாக அனுப்பினார். அதனால் யாதவர்களும் பாண்டவர்களும் விசேஷப் பிரீதியுள்ளவர்கள் ஆனார்கள்.

·14—38. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பக்தர்களிடத்தில் மிகவும் பிரியத்தைக் காண்பித்த மற்றொரு சரிதத்தைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். கிருஷ்ணனுக்கு சுருத்தேவரென்று ஒரு சிநேகிதர் உண்டு. அவர் கிருஷ்ணனிடத்தில் எப்பொழுதும் பக்திசெய்து, அதனால் விஷயங்களில் ஆசையில்லாமல் சாந்தியை அடைந்தவர்; மிக்க விவேகமுள்ளவர். தெய்வச்செயலாகக் கிடைத்த அன்னத்தைக்கொண்டு தம்முடைய காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு, சரீரம் நசிக்காமலிருப்பதற்கு எவ்வளவு அன்னம் வேண்டுமோ அவ்வளவைப் புசித்துக் கொண்டும், அதிகமாக ஆசைப்படாமல் வேதத்திற் சொல்லிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்துக்கொண்டும், மிதிலா நகரத்தில் கிருகஸ்தராக வசித்துவந்தார். அப்படியே அந்தத் தேசத்து அரசனாகிய 'பஹளாச்வர்' என்பவரும் அகங்காரமற்றவராகிக் கிருஷ்ணபக்தராக இருந்தார். அவ்விருவர்களையும் அனுக்கிரகிப்பதற்காக பகவான் தாருகனால்கொண்டு வரப்பட்ட ரதத்திலேறி மிதிலா நகரஞ் சென்றார். அப்பொழுது ஈரதர், வாமதேவர், அத்ரி, வியாசர், பரசுராமர், அஸிதர், அருணர், சுகராகிய நான், பிரகஸ்பதி, கண்வர், மைத்திரேயர், சியவனர் முதலிய மகரிஷிகளும் கிருஷ்ணன் பின் சென்றார்கள். சூரியன் உதயமாகும்பொழுது ஜனங்கள் அர்க்கியத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு எழுந்திருந்து பூஜிப்பதுபோல தேசத்து ஜனங்களும் பூஜிதிரவியங்களைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு பூஜித்தார்கள். மேலும் ஆனந்தம், குரு, ஜாங்கலம், வங்கம், மத்ஸ்யம், பாஞ்சாலம், குந்தி, மது, கேகயம், கோசலம், அர்ணம் ஆகிய தேசத்துப் புருஷர்களும், ஸ்திரீகளும் மற்றவர்களும் மேலான சிரிப்புள்ளதும், அழகான கண்களுள்ளதுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முகத்தை மிக்க ஆவலுடன் பார்த்தார்கள். அப்பொழுது

பகவான் தம்மைத் தரிசித்ததால் அஞ்ஞானமற்றவர்களான அந்த ஜனங்களுக்குத் தத்துவ ஞானத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டும், பாபத்தைப் போக்கக்கூடிய தமது கீர்த்தியைத் தேவர்களும் மனிதர்களும் கானஞ்செய்ய அதனைக் கேட்டுக் கொண்டு மெள்ள மெள்ள விதேகதேசம் சென்றார். இப்படி பகவான் வருகிறதைக் கேள்விப்பட்டு மிதிலா நகரத்தில்வசிக்கும் ஜனங்கள் பூஜைக்குரிய சாமான்களைக் கையில்எடுத்துக் கொண்டு எதிரில் வந்து அழைத்தார்கள். மேலும் அவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைத் தரிசித்து, தலையில் கைகளைக்கூப்பி நமஸ்கரித்ததுமின்றி முன்பு கேள்விப்பட்ட அந்த மகரிஷிகளுக்கும் நமஸ்காரஞ்செய்தார்கள். அப்பொழுது அந்தத் தேசத்து அரசனாகிய பஹுளாச்வரும், சுருததேவரும் தங்களை அனுக்ரகிப்பதற்காகவே பகவான் வந்திருக்கிறாரென்று நினைத்து அவருடைய பாதங்களில் விழுந்து நமஸ்கரித்தார்கள். மேலும் அவர்கள் அஞ்ஜலி செய்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் மற்ற மகரிஷிகளையும் தங்கள் கிருகத்திற்கு வந்து ஆதித்தியத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொண்டார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, அவர்களுக்குப்பிரியத்தைச் செய்ய விரும்பி அவ்விருவருடைய கிருகத்திலும இரண்டு சுருபத்துடன் பிரவேசித்தார். ஆனால் சுருததேவருடைய கிருகத்திற்குப் பகவான் சென்றது பஹுளாச்வருக்குத் தெரியாது; பஹுளாச்வருடைய கிருகத்திற்குச் சென்றது சுருததேவருக்குத் தெரியாது. அப்பொழுது பஹுளாச்வர் தம்முடைய கிருகத்திற்கு வந்த மகரிஷிகளை உத்தமமான ஆசனத்தில் உட்காரவைத்தார். அஸத்துக்களால் அந்த மகரிஷிகளுடைய பெயர்தள்கூடக் கேட்க முடியாதவை. மேலும் அந்த அரசன் மிக்க பக்தியுடன் மனத்தில் சந்தோஷத்தை

அடைந்து, ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கி, அவர்களை நமஸ்கரித்து, அவர்களுடைய பாதங்களை அலம்பி, லோகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தக் கூடிய அந்த ஜலத்தைத் தம் குடும்பத்தின்மீதும், தம் தலையிலும் புரோட்சித்துக்கொண்டார். பின்னும், சந்தனம், புஷ்பம், வஸ்திரம், ஆபரணம், தூபம், தீபம், அர்க்கியம், பசுக்கள், விருஷபம் ஆகிய இவைகளால் ஈசுவரனுக்கு ஒப்பான அந்த மகரிஷிகளைப் பூஜித்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதங்களை மடியில் வைத்துப் பிடித்துக்கொண்டு சந்தோஷத்துடன், “ஓ பிரபுவே! நீர் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆத்மாவாகவும், சாட்சியாகவும், தாமாகப் பிரகாசிப்பவராகவும் இருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட உம்முடைய பாதாஸிந்தத்தை ஸ்மரித்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்குத் தரிசனங் கொடுத்தீர். உமக்கு அனந்தன் பந்துவாயிருந்தும், லக்ஷ்மீதேவி பத்தினியாக இருந்தும், பிறும்மதேவர் புத்திரனாக இருந்தும் நீர் உம்முடைய வார்த்தையை மெய்ப்பிக்கச் செய்வதற்காக என் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டவர். ஒரு விஷயத்திலும் ஆசையில்லாமல் சாந்தர்களாக இருக்கும் முனிகளுக்கு நீர் ஆத்மான்ந்தத்தைக் கொடுப்பவர். அப்படிப்பட்ட உம்முடைய உண்மையை அறிந்த எவன் உம்முடைய பாதத்தைச் சேவிக்காமல் விடுவான்? [ஒருவனும் விடமாட்டனென்று கருத்து.] நீர் ஸம்ஸாரிகளான ஜனங்களை அதிலிருந்து காப்பாற்றுவதற்காக யது வம்சத்தில் அவதரித்து, சகல ஜனங்களுடைய பாபத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய அற்புதமான செய்கைகளைச் செய்து கீர்த்தியைப் பரவச்செய்தீர். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும், தடையற்ற ஞானமுள்ளவரும், நாராயண மகரிஷியாக அவதரித்துத், தவஞ் செய்பவருமான் உமக்கு நமஸ்காரம். ஓ மிக்க மகிமை பொருந்தியவரே! சில நாள் என்னுடைய

கிருகத்தில் இந்த மகரிஷிகளுடன் வசித்து உம்முடைய பாத தூளியால் இந்த நிமி வம்சத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்தும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார். இப்படி பஹுளாச்வரால் பிரார்த்திக்கப்பெற்றுப் பகவான் மித்ரையிலுள்ள மணிதர்களுக்கும் ஸ்கிரீசுளுக்கும் ஆனந்தத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டு அவ்விடம் வசித்தார்.

39—50. சுருததேவரும் தமது கிருகத்திற்கு வந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும், மகரிஷிகளையும் நமஸ்கரித்து மிக்க சந்தோஷத்துடன் வஸ்திரத்தை உயர எறிந்து பிடித்து நர்த்தனஞ் செய்தார். மேலும் அவர் பஹுளாச்வர்போலப் பலகை, தர்ப்பம், திருணம் முதலிய ஆசனங்களில் அவர்களை உட்காரவைத்து, நல் வரவாவென்று கேட்டு, பத்னியுடன் நமஸ்கரித்து அவர்களுடைய பாதங்களை அலம்பினார். அந்தத் தீர்த்தத்தால் தம்முடைய பந்துக்களுக்கு ஸ்நானஞ் செய்வித்ததுமன்றித் தாமும் ஸ்நானம் செய்தார். சகல மனோரதங்களையும் அடைந்தவர்போல் மிக்க ஆனந்தங்கொண்டார். பின்னுமவர் பழங்கள், பூஜா திரவியங்கள், விளா மிச்சம் வேர், வாசனையுள்ள தீர்த்தம், கஸ்தூரி முதலிய வாசனாதிரவியம், தூளாசி, தர்ப்பம், தாமரை மலர், ஸத்வ குணத்தை விருத்திசெய்யக்கூடிய அன்னம் ஆகிய இவைகளைக்கொண்டு பூஜித்தார். அவைகள் பிறரை உபத்திரவிக் காமல் சம்பாதிக்கப்பட்டவை. “ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய சுருப பூதர்களும், சகல தீர்த்தங்களையும் சுத்தப்படுத்தக்கூடிய பாத தூளியுள்ளவர்களுமான இவர்களின் சேர்க்கை, கிருகமாகிய பாழங்கிணற்றில் விழுந்து ஸம்ஸாரியாக இருக்கும் எனக்கு எப்படிக்கிடைக்கக்கூடும்” என்று தமக்குள் யோசித்து, சுகமாக உட்கார்ந்திருக்கும் அவர்களிடம் பத்னி,

புத்திரன், பந்துக்கள் இவர்களுடன் சென்று, அவர்களுடைய பாதங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு, “எப்பொழுது நீர் இந்த ஜகத்தை ஸத்வம் முதலிய உம்முடைய சக்திகளால் படைத்து அதில் பிரவேசித்தீரோ, அப்பொழுதே நம்முடைய கண்ணுக்குப் புலப்பட்டீர். அப்படிப்பட்ட பரம புருஷனாகிய நீர் இப்பொழுது தரிசனம் கொடுத்தீர். படுத்துத் தூங்கும் புருஷன் மனத்தாலும் தன்னுடைய அனியையாலும் ஸ்வப்பன லோகத்தைச் சிருஷ்டித்து அதில் பிரவேசித்தவன்போல் எப்படித் தோன்றுகிறானோ, அது போல் நீரும் மாயையால் ஜகத்தைப் படைத்து, அதில் பிரவேசித்தவர் போலத் தோன்றுகிறீர். எப்பொழுதும் உம்முடைய சரித்திரங்களைக் கேட்போர்களும், சொல்லுகிறவர்களும், உம்மைப் பூஜிப்பவர்களும், நமஸ்கரிப்பவர்களுமான பக்தர்களுடைய சுத்தமான ஹிருதயத்தில் நீர் பிரகாசிக்கிறீர்; [எப்பொழுதும் சிரவணம், கீர்த்தனம் முதலிய பக்தி செய்பவர்களுக்கு இருதயத்தில் பிரகாசிக்கிறீர்; நான் உம்மை நேரில் பார்க்கிறேன். என்னுடைய பாக்கியம் அதிகம் என்று தாத்திரியம்.] ஜனங்களுக்கு நீர் இருதயத்தில் இருப்பவரானாலும் கர்மங்களிலேயே நோக்கமுள்ளவர்களுக்குத் தூரத்திலிருப்பவராக ஆகிறீர்; அகங்காரம் முதலியவைகளால் கிரகிக்க முடியாதவரானாலும் பக்தி செய்பவர்களுக்குச் சமீபத்திலிருப்பவராக ஆகிறீர்; மேலும் தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை விட்டவர்களான பக்தர்களுக்குப் பரமாத்மாவாகப் பிரகாசிப்பவரும், தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானமுள்ள சம்ஸாரிகளுக்கு மிருத்யு போன்ற ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுப்பவரும், மகத் தத்துவம் முதலிய காரியத்தையும் பிரகிருதியையும் உபாகியாக உடையவரும், தம்முடைய மாயையால் மறைக்கப்படாதவரும், மஹவர்களுடைய ஞானத்தை மறைப்பவருமான உம்மை

நமஸ்கரிக்கிறேன். உம்மை நேரில் தரிசிக்கும் வரையில் மனிதர்களுக்குக் கஷ்டமே யொழிய அதற்குப் பிறகு கஷ்டமில்லை. ஆனதால் நான் என்ன செய்யவேண்டும்? வேலைக்காரனாகிய என்னை உத்தரவு செய்யும்” என்று கேட்டுக்கொண்டார்.

51-58. அதனைக் கேட்ட பகவான், அண்டினவர்களுடைய துக்கத்தை நிவர்த்திப்பவராகையால், சுருத்தேவருடைய கையைத் தமது கையால் பிடித்து, சிரித்துக்கொண்டு “ஓ பிராமண! இந்த மகரிஷிகள் உம்மை அனுக்கிரகிப்பதற்காக இவ்விடம் வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய பாத தூளிகளால் லோகங்களைப் பரிசுத்தப்படுத்திக்கொண்டும், என்னை இருதயத்தில் தியானித்துக்கொண்டும் சஞ்சரிக் கிறார்கள். தேவர்களும், புண்ணிய தீர்த்தங்களும், புண்ணிய கேஷத்திரங்களும் தரிசனம் கொடுப்பது, பூஜிப்பது இவை களால் மனிதனைத் தாமதித்துப் பரிசுத்தப்படுத்துகின்றன. அவைகளுக்கு அவ்விதமான யோக்கியதையும் ஸாதுக்களு டைய பார்வையாலேயே கிடைக்கின்றன. பிராம்மணன் ஜன்மத்தாலேயே சகலப் பிராணிகளில் சிறந்தவன்; அதிலும் தபஸ்வியாக இருப்பவன் சிறந்தவன். அதிலும் ஞானம் உள்ளவன் சிறந்தவன். அதிலும் கிடைத்ததைக்கொண்டு சந்தோஷிப்பவன் மிகச் சிறந்தவன். அதிலும் என்னை உபாசிப்பவன் சிறந்தவனென்பதில் என்ன ஆட்சேபம்? நான் சகல வேத சுருபியாக இருக்கிறேன். பிராம்மணன் சகல வேத சுருபியாயிருக்கிறான். ஆனதால் பிராமணனைக் காட்டிலும் நான்கு கைகளுள்ள இந்த சுருபம் எனக்கு இஷ்ட மானதல்ல. இதை அறியாத ஜனங்கள் பிரதிமையை தேவ னென்று நினைத்து, பிராம்மண சுருபியாக இருக்கும் என்னை அவமதிக்கிறார்கள். அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள்

இவைகளடங்கிய ஜகத்தும், அதற்குக் காரணமாகிய மகத் தத்துவம் முதலியவைகளும் பகவானுடைய சங்கற்பத்தால் உண்டானவை. ஆனதால் எல்லாம் பகவத் சுருபம் என்று பிராம்மணன் தெரிந்துகொள்கிறான். ஆனதால் இந்த மக ரிஷிகளைச் சிரத்தையுடன் எப்பொழுதும் நீர் பூஜிக்கவேண் டும். பிராம்மணர்களைப் பூஜித்தால் என்னை நேரில் பூஜித்த தாகும். பிராம்மணர்களை அவமானஞ் செய்து என்னைப் பலவகையான பூஜா திரவியங்களால் பூஜித்தாலும் அது பயனைக் கொடுக்கிறதில்லை” என்று சொன்னார்.

59—60. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் ஆஞ்ஞாபிக்கப்பட்டு, சுருததேவர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையும் இந்த மகரிஷிகளையும் ஒன்றாக நினைத்துப் பூஜித்து உத்தம கதியை அடைந்தார். பஹளாச்வரும் அப்படியே பிராம்மணர்களைப் பூஜித்து உயர்ந்த பதத்தை அடைந்தார். ஓ பரீக்ஷித்து மகாராஜனே! பக்தர்களிடத்தில் பிரீதியுள்ளவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவ் விடத்தில் சில காலம் வசித்து, சகல வேதங்களும் பரமாத் மாவையே நிரூபிக்கின்றன என்பதைச் சுருததேவருக்கும் பஹளாச்வருக்கும் உபதேசித்து, துவாரகா நகரஞ் சென்றார்.

அத்தியாயம் 87

சுருதிகீதை

பரீக்ஷித்து மகாராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண! சகல வேதங்களும் குணமுள்ள வஸ்துவைச் சொல்லக்கூடியவைகள். பிரம்மமோ இப்படிப்பட்டதென்று குறிப்பிட முடியாது; குணங்களற்றது; காரியம், காரணம் இவைகளை விட மேலானது. [ஒன்றிலும் சம்பந்தப்படாதது.] அப் படிப்பட்ட பிரம்மத்தை வேதங்கள் எப்படி நேராக நிரூபிக்குின்றன?” என்று கேட்டார்.

நோட்டு

முன் அத்தியாயக் கடைசியில் எல்லா வேதங்களும் பிரம்மத்தையே நிரூபிக்கின்றனவென்று பகவான் பக்தர்களுக்கு உபதேசித்து, துவாரகைக்குச் சென்றார் என்று சொன்னதைக் கேட்டு அரசர் சந்தேகித்துக் கேட்கிறார். வேதங்கள் பதக் கூட்டங்கள் அடங்கியவையல்லவா? பதங்கள் நான்கு வகையுள்ளன. 1. ஜாதி சப்தங்கள். 2. குண சப்தங்கள். 3. கிரியா சப்தங்கள். 4. பெயர்ச் சொற்கள். பிரம்மம் என்ற சப்தமானது அந்த ஜாதியுள்ளவர்கள் எல்லாரையும் சொல்வதால் அதுபோன்றவை ஜாதி பிரவர்த்தி நிமித்தங்கள் எனப்படுகின்றன. சுக்ல என்ற சப்தம் வெண்மை என்ற குணமுள்ள வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறது. அதனால் இதுபோன்றவை குணப்பிரவிருத்தி நிமித்தங்கள் எனப்படுகின்றன. பாசக என்ற சப்தமானது சமைக்கும் தொழிலுள்ளவர்களைச் சொல்வதால் இதுபோன்றவை கிரியாப் பிரவிருத்தி நிமித்தங்களெனப்படுகின்றன. அர்த்தத்தைக் காண்பதற்கு சப்தத்தில் விருத்தியென்ற ஒரு வியாபாரமிருக்கிறது. அது முக்கியம், லக்ஷணம், கௌணமென்று மூவகை உள்ளது. அவைகளில் முக்கிய விருத்தியென்பது யோகம், ரூடம், யோகரூடமென்று மூவகையுள்ளது. தாசரதி என்றால் தசரதருடைய குமாரனைக் காட்டுகிறது. இது காரணப் பெயராம். தேவதத்தனென்றால் ஒருவனுடைய பெயர். இது ரூடம் (இடுகுறி). பங்கஜம் என்றால் தாமரையைக் குறிக்கிறது. ஆனால் அந்தச்சப்தத்திற்குச் சேற்றில் முளைத்தது என்ற அர்த்தமிருந்தாலும், சேற்றில் முளைக்கும் அல்லி முதலியவைகளை அது குறிக்கிறதில்லை. ஆனால் தால் அது யோகாரூடம் எனப்படுகிறது (காரண இடுகுறி). லக்ஷணம் என்ற இரண்டாவது விருத்தியானது, முக்கிய

விருத்தியால் ஏற்படும் அர்த்தம் அன்வயிக்காத இடத்தில் உபயோகப்படும். 'கங்காயாம் கோஷ' என்ற வாக்கியத்திற்குக் கங்கையில் இடைச்சேரி என்று முக்கிய விருத்தியால் அர்த்தம் ஏற்படுகிறது. ஆனால் கங்கையின் ஜலத்தில் இடைச்சேரி இருக்க முடியாதானதால் அந்த அர்த்தம் பொருந்தவில்லை. இந்த இடத்தில் லக்ஷண விருத்தியை உபயோகித்து, கங்காயாம் என்பதற்கு கங்கையின் கரை அர்த்தமென்று கொள்ளவேண்டும். இது லக்ஷண விருத்தி எனப்படுகிறது. 'அக்னிர் மாணவக' என்ற இடத்தில் பிரம்மசாரி அக்னியாக இருக்கிறான் என்று அர்த்தமேற்பட்டாலும், அந்த அர்த்தம் பொருந்தாதானதால் அக்னியின் குணம் உள்ளவனென்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். இது கௌண விருத்தி எனப்படுகிறது. இவைகளில் அவாந்திர பேதங்கள் அதிகமிருக்கின்றன. 'அப்படிப்பட்ட சப்தங்களின் கூட்டமாகிய வேதம் பிரம்மத்தை எப்படி நிரூபிக்கும்? பிரம்மத்திற்கு ஜாதியில்லை. ஆனதால் இன்ன ஜாதியுள்ளதென்று குறிப்பிட முடியாது. குணமில்லாததால் குண சப்தங்களால் நிரூபிக்கமுடியாது. கிரியை இல்லாததால் கிரியா சப்தங்களாலும் காட்டமுடியாது. ஒரு வகையாலும் குறிப்பிட முடியாத வஸ்துவை வேதங்களால் எப்படிக் காட்டமுடியும்? முக்கிய விருத்தியால் சப்தங்கள் பிரம்மத்தைக் காட்ட முடியாவிடினும், லக்ஷண விருத்தியை உபயோகிக்கலாமோ என்றால் அதுவும் பொருந்தாது. அந்த பிரம்மம் காரிய காரண சம்பந்தமில்லாததானதால் முக்கிய விருத்தியால் ஏற்படும் காரிய காரணமாகிய அர்த்தத்தின் சம்பந்தமற்றதை லக்ஷண விருத்தியால் எப்படிக் காட்டக்கூடும்? குண சம்பந்தமற்றதால் கௌணவிருத்தியும் உபயோகப்படாது. அப்படி இருக்க,

சப்தராசியான வேதம் எந்த விருத்தியைக்கொண்டு பிரம்மமாகிய அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது என்று அரசருடைய கேள்விக்குத் தாத்பரியம்.

வீரராகவீயத்தில்:— பிராம்மணன் சகல வேத சுருபி; நான் சகல தேவ சுருபி என்று பகவான் 86-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லியிருப்பதால், வேதமாகிய பிரமாணத்தால் பிரம்மத்தை அறியவேண்டுமென்று தெரியவருகிறது. 85-வது அத்தியாயத்தில் பவிச் சக்கரவர்த்தி பகவானைத் தோத்திரம் செய்தவிடத்திலும், 84-வது அத்தியாயத்தில் மகரிஷிகளுடைய வார்த்தையாலும் மேற்காட்டிய விஷயம் நன்றாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. “எல்லா வேதங்களும் எந்தப் பதத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ, சகல தவங்களும் எதனைச் சொல்லுகின்றனவோ” என்ற சுருதியாலும், “சகல வேதங்களால் அறியக்கூடியவன் நானே” என்ற ஸ்மிருதியாலும், பிரம்மம் சித்தைக் காட்டிலும், அசித்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமென்று காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தை “ஸத்யம் ஞானமனந்தம்”, “எவன் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனோ” என்ற சுருதிகள் நிரூபித்தாலும், “இந்த ஆத்மா பிரம்மம்,” “நீ அதாகிருய்,” “இதெல்லாம் பிரம்மம்” என்ற சுருதிகளிலுள்ள பதங்கள் சித்தையும் அசித்தையும் சொல்பவைகளானதால் அவைகள் விலக்ஷணமான பிரம்மத்தைச் சொல்லுகின்றன என்பது எப்படிப் பொருந்துமென்று சந்தேகித்து அரசர் சுகரைக் கேட்கலானார். வேதங்கள் ஜாதி, குணம், கிரியை இவைகளுக்குள் ஒன்றை நிமித்தமாக வைத்துக்கொண்டு, அர்த்தத்தைக் காண்பிக்கும் சுபாவமுள்ளவைகள் எல்லவா? அப்படிப்பட்ட சப்தங்கள் அவைகளுள்ள சித், அசித் இவையாகிய அர்த்தங்களைச் சொல்லுமே யொழிய, அவைகளுக்கு விலக்ஷணமான வஸ்துவை எப்படிச் சொல்லும்?

பொருளை உணர்த்துவதற்குக் காரணமான ஜாதி முதலியவைகள் பிரம்மத்தினிடமில்லையே. லக்ஷண விருத்தியால் பிரம்மமாகிய பொருளை வேதங்கள் உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது சரியல்ல. மேற்காட்டிய சுருதிகளாலும், ஸ்மிருதிகளாலும் முக்கிய விருத்தியைக்கொண்டே வேதங்கள் பரமாத்மாவை உணர்த்துகின்றனவென்று தெரியவருகிறது. வேத வாக்கியங்களில் சில முக்கிய விருத்தியாலும், சில வாக்கியங்கள் லக்ஷண விருத்தியாலும் பிரம்மத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்று சொல்லுவதும் பொருந்தாது. எல்லா வேதங்களும் என்று சர்வ பதமிருக்கிறது என்பதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு, வேதங்கள் முக்கிய விருத்தியால் எப்படிப் பிரம்மத்தைச் சொல்லக்கூடுமென்று அரசர் கேட்டார். சேதனம் போன்றதென்றாவது, அசேதனம் போன்றதென்றாவது பிரம்மம் குறிப்பிட முடியாதது. ஏனென்றால், சேதனம், அசேதனம் இவைகளைவிட அது விலக்ஷணமானது. (வேறு)

விஜயத்வஜ்யத்தில் :— அளவற்ற வேதங்களால் வர்ணிக்கப்படும் குணங்களுள்ளது எந்தப் பிரம்மமோ அதுவே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனென்ற திவ்ய நாமத்துடன் அவதரித்திருக்கிறது. அதனால் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் எல்லா ஜனங்களும் பக்தி செய்யவேண்டும். மற்ற விஷயங்களில் வைராக்கியத்தை அடையவேண்டும் என்ற விஷயத்தை இந்த அத்தியாயத்தில் நாரதருக்கும் நாராயண மகரிஷிக்கும் நேர்ந்த சம்வாதமாகிய இதிலாஸத்தால் காட்டுவதற்காகப் பரீக்ஷித்து சுகரைக் கேட்டார். “சுகல வேதங்களும் எந்தப் பதத்தைச் சொல்லுகின்றனவோ,” என்று சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வேதங்கள் பிரம்மத்தை முக்கிய விருத்தியால் (நோக்க) சொல்லுகின்றனவா?

அல்லது லக்ஷண விருத்தியால் சொல்லுகின்றனவா? எப்படிச் சொல்லுகின்றன? ஏனென்றால், பிரம்மம் குறிப்பிடக் கூடியதல்லவே. [முக்கிய விருத்தியால் காட்ட முடியாதென்று தாற்பரியம்.] அதனால் எனக்கு உண்டாயிருக்கும் ஸம்சயத்தை நிவர்த்திக்கவேண்டுமென்று அரசர் கேட்கலானார்.

2. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, ஜீவர்கள் விஷயங்களை அனுபவிப்பதற்காகவும், கர்மங்களை அனுஷ்டிப்பதற்காகவும், லோகாந்திரத்தில் அந்தந்த போகத்தை அனுபவிப்பதற்காகவும், மோக்ஷத்தை அடைவதற்காகவும், ஈசுவரன் புத்தி, இந்திரியங்கள், மனம், பிராணன் ஆகிய இவைகளைச் சிருஷ்டித்தார்.

நோட்டு

மூலத்தில் பிரபுவென்ற பதத்தால் உபாதிகளுக்கு வசப்படாதவர் என்று அர்த்தம் ஏற்படுவதால் நித்தியமுக்தனென்று தெரியவருகிறது. ஜீவர்களுக்காக ஈசுவரன் ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கிறாரேயொழிய வேறில்லை. ஆனாலும் பகவானுடைய சுருபத்தை வேதங்கள் நிரூபிக்கவில்லை என்று சொல்லமுடியாது. ஆனதால் ஏதாவது ஒரு விருத்தியால் வேதங்கள் பிரம்மத்தைச் சொல்லுகின்றனவென்பது நிச்சயம். அந்த விருத்தி இன்னதென்று விசாரிக்கவேண்டும். “எவன் ஸர்வஞ்ஞனோ,” “எவன் எல்லாவற்றிற்கும் அகிபதியோ,” “அது பார்த்தது,” “அது தேஜஸைச் சிருஷ்டித்தது” என்ற அநேக சுருதிகள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரென்றும், எல்லாவற்றிற்கும் அகிபதியென்றும், எல்லாவற்றிற்கும் நியந்தாவென்றும், எல்லாராலும் உபாசிக்கக்கூடியவர் என்றும், எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடியவர் என்றும், ஸமஸ்த குணங்களுக்கும்

இருப்பிடமென்றும், ஸச்சிதானந்த சுருபியென்றும் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகின்றன. மேலும் “நீ அதாகிரும்” என்ற மகா வாக்கியம், ஜீவனே அப்படிப்பட்ட பரப் பிரம்மமென்று ஐக்கியத்தைச் சொல்லுகிறது. அந்த வாக்கியங்களில் “நீ அது” என்பதைச் சொல்லும் பதங்கள் இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகின்றன என்று தோற்றுகிறது. அவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் பிரம்மம் அர்த்தம் என்று சொன்னால்தான் பொருந்தும். ஜீவனே சிலவற்றை அறிந்தவன். பிரம்மமோ எல்லாவற்றையும் அறிந்தது. இருவர்களிடத்திலுமுள்ள விருத்தமான “சில எல்லாம்” என்பதைத் தள்ளிவிட்டால் இருவர்களிடத்திலும் ஞானம் என்பது தொடர்ந்திருக்கிறது. அப்பொழுது இரண்டு பதமும் ஒரே அர்த்தத்தை உணர்த்துகிறதென்று சொல்லக்கூடும். இதுவே ஜஹதஜஹல்லக்ஷணை எனப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்வதால் மேற்காட்டிய சுருதிகள் நிரக்குணமான பிரம்மத்தையே சொல்வதாயிற்று. “ஸ்தூலமல்ல, அணுவல்ல” என்றது முதலிய சுருதிகள் உபாதிகளில்லை என்று சொல்வதால், நிரக்குண பிரம்மத்தையே சொல்லுகின்றன. இந்த சுருதி கீதையின் ஆரம்பத்திலும், முடிவிலும் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தால் உபாதிகளைத் தடுத்து [நிஷேத முகமாக] வேதங்கள் பிரம்மத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று ஏற்படுகிறது. உபாஸனையைச் சொல்லும் சுருதி வாக்கியங்கள் பிரம்ம ஞானத்திற்கு சாதனங்களாக இருப்பதால் பிரம்மத்தைப் பரம்பரையாகச் சொல்லுகின்றன.

வீரராகவ்யத்தில்.— “ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்து அதில் பிரவேசித்தார். அதில் பிரவேசித்து ஸத்தாகவும், த்யத் தாகவும் [பஞ்சபூதங்கள்] ஆனார்.” இது போன்ற சுருதி

களால் பிர்ம்மம் சேதன சரீரமாகவும், அசேதன சரீரமாகவும் இருப்பதால் அந்தந்த சப்தங்கள் சேதனங்களையும், அசேதனங்களையும் சொன்னாலும் பிர்ம்மத்தையே நிரூபித்ததாக ஆகிறது என்ற பதிலை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு முதலில் சிருஷ்டியை மாத்திரம் சொல்லுகிறார். ஈசுவரன் புத்தி முதலியவைகளைச் சிருஷ்டித்தார் என்பதால் தாம் அந்தராத்மாவாகையால் புத்தி முதலிய சப்தங்களுக்கு அர்த்தமாகிய மகாபூதம் வரையிலுள்ள வஸ்துக்களாகத் தம்முடைய ஆத்மாவை மாற்றிக்கொண்டு சேதனம், அசேதனம் இவைகளடங்கிய ஜகத் சரூபியாகி, அந்தச் சப்தத்திற்கு அர்த்தமாக ஆனார் என்று தாத்பரியம். லோகத்திலுள்ள சேதனம், அசேதனம் ஆகிய பதார்த்தங்கள் எல்லாம் பரமாத்மாவை விட்டு வேறாக இல்லாததால் விசேஷணங்களாகிய அந்தந்தப் பதார்த்தங்களை அந்தந்தச் சப்தங்கள் சொல்வதானாலும், விசேஷ்யமாகிய பரமாத்மாவையும் முக்கிய விருத்தியாலேயே சொல்லுகின்றன. பரமாத்மாமிக்க கருணையுள்ளவரும், ஸமஸ்த காமங்களை அடைந்தவரும், பிரயோசனத்தை அபேக்ஷிக்காதவருமானதால் ஜகத்தை எதற்காகப் படைத்தார் என்றால், ஜீவர்களுக்கு இந்திரியங்களடங்கிய சரீரத்தைக் கொடுத்து, அதனால் தம்மை உபாஸிக்கும்படி செய்து, அவர்களை அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தாலேயே ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்தாரென்பது மூலத்திலுள்ள மூன்று பதங்களால் தெரிகிறது. இவை எல்லாவற்றையும் அந்தப் பரமாத்மாதம்முடைய சங்கற்பத்தாலேயே ஏன் செய்யக்கூடாது? இதற்காக ஜகத்தைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டுமா என்றால், பரமாத்மா ஜகத்தைச் சிருஷ்டித்தது விளையாட்டேயொழிய வேறில்லை. இது 'கல்பனாய' என்ற பதத்தால் காட்டப்படுகிறது.

விஜயத்வஜ்யத்தில்:— ஸத்வம் முதலிய குணங்கள் இல்லாததால் நிர்க்குணமும், ஞானம், ஆனந்தம் முதலிய குணங்களுள்ள துமான பரப்பிரம்மத்தை வேதங்கள் முக்கிய விருத்தியால் நிரூபிக்கின்றன என்று பதில் சொல்வதற்காக இந்த சுலோகம் ஆரம்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது. புத்தி முதலியவைகளை ஈசுவரன் சப்த பிரவர்த்திக்காகவும், புண்ணியத்திற்காகவும், [அத்தியயன பிரவசனத்தால்] ஆத்மசுரூப ஞானத்திற்காகவும், மோக்ஷத்திற்காகவும் சிருஷ்டித்தார். “முதலில் மனத்தால் நினைக்கிறான். பின்பு வாக்கியத்தினால் வியவகரிக்கிறான்” என்ற சுருதியின்படி சப்த பிரவர்த்திக்கு புத்தி முதலியவைகள் சாதனங்களாக இருக்கின்றன. “இந்த ஆத்மா சத்தியத்தாலும், தவத்தாலும், நல்ல ஞானத்தாலும், பிரம்மசரியத்தாலும் அடையக்கூடியவர்” என்ற சுருதியின்படி ஞானம் பிரம்மத்தை அடைவதற்குச் சாதனமென்று ஏற்படுகிறது. “அந்தப் பரமாத்மாவை இம்மாதிரியாகத் தெரிந்துகொண்டவன் மரண தர்ம மற்றவனாக ஆகிறான். ஞானத்தால் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்” என்ற சுருதியின்படி மோக்ஷத்திற்கு ஞானம் சாதனமென்று ஏற்படுகிறது. ஆனதால் புத்தி முதலியவைகள் இருந்தால் தான் மனத்தால் சங்கற்பித்து, வாக்கினால் சப்தங்களை உச்சரிக்க முடியும். அப்படி வைதிக சப்தங்களை உச்சரித்தால் புண்ணியம் உண்டாகிறது. அதனால் தத்துவ ஞானம் உண்டாகிறது. அதனால் பகவத் பிரசாதமும், அதனால் ஸாரூபியம் முதலிய மோட்சமும் கிடைக்கிறது. ஆகலால் சப்தங்கள் பிரம்மத்தை நேரில் சொல்லுகின்றன என்று ஏற்படுகிறது.

3. மேற்காட்டியபடி வேதங்கள் பிரம்மத்தை நிரூபிக்கும் வகையானது மிக்க பெரியோர்களால் ஒப்புக்கொள்

ளப்பட்டது. அதனை எவன் சிரத்தையுடன் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ, அவன் தேகம் முதலியவைகளில் அபிமானத்தை ஒழித்து மோக்ஷத்தை அடைவான்.

வீரராகவீயத்தில்:— மேற்காட்டியபடி வேதங்கள் பரமாத்மாவைச் சொல்லுகின்றன என்பது சாமானிய ஜனங்களுக்குத் தெரியாது. சாமானிய ஜனங்கள் அந்தந்த சப்தம் அந்தந்த அர்த்தத்தைத் தான் சொல்லுகிறதென்று தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க, சகல ஜனங்களாலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட அர்த்தத்தை விட்டு, எல்லா வேதங்களும் பிரம்மத்தையே முக்கியமாகச் சொல்லுகின்றன என்பது பொருந்துமாவென்றால், மேற்காட்டியபடி சகல வேதங்களுக்கும் பிரம்மமே முக்கியப் பொருளாகிறது என்ற விஷயமானது உபநிஷத்தின் அர்த்தத்தை விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதாக இருக்கிறது. வேதாந்த சாஸ்திரத்தைப் படிக்காதவர்கள் வேதத்திலுள்ள சப்தங்களுக்கு இயற்கையான அர்த்தத்தையே பொருளென்று நினைப்பார்கள். வேதாந்தத்தின் அர்த்தத்தையுணர்ந்தவர்கள் பிரம்மமே அந்தச் சப்தங்களுக்குப் பொருளென்று அறிவார்கள். அதனால் அதற்கு என்ன கெடுதி? கடம் என்ற சப்தத்திற்கு இன்னது அர்த்தமென்று ஒருவன் அறியாவிடில், அசனால் அந்தச் சப்தத்திலுள்ள பொருளை உணர்த்தும் வியாபாரம் கெடுக்கப்படுமா? இம்மாதிரி பிரம்மமே வேதத்தின் அர்த்தமென்பது வாமதேவர் முதலிய பெரியோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனைச் சிரத்தையுடன் எவன் தெரிந்துகொள்கிறானோ, அவன் மோக்ஷத்தை அடைவான். அவன் வேறொன்றையும் விரும்பமாட்டான். வாமதேவர், பிரகலாதர் முதலியவர்கள் பரப் பிரம்மம் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராத்மாவாக இருப்பதையும் எல்லாம்

பரமாத்மாவின் சரீரமாக இருப்பதையும் தெரிந்துகொண்டு, “நான் மனுவாக ஆனேன்; நான் சூரியனானேன்” என்ற வாக்கியத்திலுள்ள “நான்” என்ற பதத்திற்குத் தன்னைச் சரீரமாயுடைய பரமாத்மா பொருளென்றும், சூரியன் மனு என்ற பதத்திற்கு அவர்களைச் சரீரமாயுடைய பரமாத்மா பொருளென்றும் தெரிந்துகொண்டு, எல்லாச் சப்தங்களும் பரமாத்மாவையே நிரூபிக்கின்றன என்று நிச்சயித்திருக்கிறார்கள் என்று தாத்பரியம்.

விஜயத்வஜ்யத்தில்:— ஈசுவரனுடைய புத்தியில் இருந்த தான இந்த உபநிஷத்தானது பெரியோர்களுக்கும் பெரியோர்களான பிரம்மதேவர் முதலியவர்களால் அத்தியயனம் செய்யப்பட்டது. ஆனதால் பிரம்மத்தின் குணத்தை நிரூபிக்கின்ற இந்த வேதத்தை எவன் அத்தியயனம் செய்கிறானோ, அவன் வைராக்கியத்தை அடைந்து மோக்ஷத்தை அடைவான்.

4—12. இந்த விஷயத்தில் நாராயண மகரிஷியால் நாரதருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட ஒரு இதிறாஸத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். ஒருகால் பகவத் பக்தரான நாரதர் லோகங்களில் சஞ்சரித்து, நாராயண மகரிஷியைத் தரிசிப்பதற்காகப் பதரிகாசிரமஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் அந்த நாராயண மகரிஷி இந்த பாரத வர்ஷத்தில் ஜனங்களுக்கு ஸம்சாரத்தை நிவர்த்தித்து மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதற்காகத் தர்மம், ஞானம், சாந்தி இவைகளுடன் வெகு காலமாகத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தார். கலாப கிராமவாசிகளான மகரிஷிகளும் அவரைச் சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்தச் சமயத்தில் நாரதர் அந்த மகரிஷியை நமஸ்கரித்து, இப்பொழுது நீர் எதைக் கேட்டீரோ, அந்த விஷயத்தைப் பற்றியே அந்த மகரிஷியைக் கேட்டார். அதனைக் கேட்ட அந்த மகரிஷி மற்ற மகரிஷிகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்

பொழுது நாரதரை நோக்கி, “ஓ நாரதா ! நீர் பகவானைத் தரிசிப்பதற்காக சுவேத த்வீபஞ் சென்றபொழுது ஜனலோகத்திலுள்ள பிரம்மாவின் மானஸ புத்திரர்களும், இந்திரியங்களை ஜயித்தவர்களுமான ஸனகர் முதலிய மகரிஷிகள் பிரம்ம விசாரஞ் செய்தார்கள். அந்த பிரம்ம விசாரத்தால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே வஸ்துவைச் சொல்லுகின்றன என்று ஏற்படுகிறது. நீர் இப்பொழுது என்னைப் பார்த்து எதனைக்கேட்டீரோ, அதே கேள்வி அப்பொழுதும் ஏற்பட்டது. அந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் ஏற்பட்டதோ, அதனைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். அந்த மகரிஷிகள் எல்லோரும் படிப்பிலும், தவத்திலும், சபாவத்திலும் சமமானவர்கள். அவர்களுக்குத் தம்மைச் சார்ந்தவன், சத்ரு, உதாசினன் என்ற பேதபுத்தி இல்லை. அப்படிப்பட்ட மகரிஷிகள் ஸநந்தனர் என்பவரைச் சொல்லும்படி ஏற்படுத்தி, மற்றவர்கள் அவர் சொல்வதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

13—14. அப்பொழுது ஸநந்தனர் சொல்லுகிறார் :
எப்படியென்றால், வந்திகள் விடியற்காலத்தில் படுத்திருக்கும் சக்கரவர்த்தியை அவனுடைய பராக்கிரமத்தைக் காட்டும் சுலோகங்களைச் சொல்லி எப்படி எழுப்புவார்களோ, அதுபோலப் பிரளய காலத்தில் இந்த ஜகத் முழுவதையும் சக்திகளுடன் உபசம்ஹாரம்செய்துகொண்டு யோகநித்திரை செய்யும் பரமாத்மாவைச் சிருஷ்டிக்கவேண்டிய சமயத்தில் பரப் பிரம்மத்தின் அடையாளமுள்ள வாக் கி ய ங் க ளைக் கொண்டு வேதங்கள் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து எழுப்பின. எப்படியெனில்,

சுருதிகள் சொல்லுகின்றன : ஒருவராலும் ஜயிக்கப் படாதவரே ! ஜய ஜய, ! அசையும் பொருள், அசையாப் பொருள் இவைகளடங்கிய ஜகத்திற்குக் கெடுதியைச் செய்வதற்காகக் குணங்களைப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டிருக்கும் இந்த மாயையை நாசஞ்செய்யும். (விபபசாரியானவன் பிறரை வஞ்சிப்பதற்காக நற்குணங்களுள்ளவன் போல் எப்படி அபிநயம் செய்கிறானோ, அப்படி இந்த மாயையானது நற்குணங்களுள்ளது போலிருந்து, ஜீவர்களுக்குக் கெடுதியை உண்டுபண்ணுகிறதென்று தாத்பரியம்). நீர் சகல ஐசுவரியங்களையும் அடைந்தவரானதால் மாயையைச் சுவாதீனப்படுத்திக்கொண்டவர். மேலும், நீர் எல்லா ஜீவர்களுக்கும் அந்நர்யாமியாக இருந்து, சகல சக்திகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்கிறீர். [ஆனதால் ஜீவர்களுக்கு சுவாதந்தர்யம் இல்லாததால் ஞானம் முதலியவைகளைக்கொண்டு மாயையை நிவர்த்தித்துக்கொள்ள அவர்களால் முடியாதென்று தாத்பரியம்.] தடையற்ற ஞானம், ஐசுவரியம் இவைகளுள்ள நீர் ஜீவர்களுக்கு அவித்தையை நீவர்த்திக்கிறீர் என்ற விஷயத்தில் வேதங்களாகிய நாங்களை பிரமாணங்களாக இருக்கிறோம். சில காலம் [சிருஷ்டி முதலிய சமயம்] மாயையுடன் கிரீடிப்பவராகவும், சில சமயம் சத்திய ஞானானந்த சுருபத்துடன் இருப்பவருமான உம்மை வேதங்கள் சொல்லுகின்றன.

நோட்டு

வேதங்கள்:— “எதனிடமிருந்து இந்தப் பிராணிகள் உண்டாகின்றனவோ, உண்டான பிராணிகள் எதனால் ஜீவிக்கின்றனவோ, எதனிடத்தில் லயிக்கின்றனவோ”, “எவர் முதலில் பிரம்மதேவரைப் படைக்கிறாரோ, வேதங்களை அவருக்கு உபதேசிக்கிறாரோ,” “ஆத்மா, புத்தி இவைகளைப்

பிரகாசிக்கச் செய்பவரான அந்தத் தேவனை, மோக்ஷத்தை அடையவேண்டுமென்ற விருப்பத்தையுடைய நான் சரணம் அடைகிறேன்,” “எவர் ஆத்மாவில் இருக்கிறாரோ”—இது முதலிய சுருதி வாக்கியங்கள்.

வீரராகவியத்தில்:— “எல்லோரையும் ஜயித்ததான பிரகிருதியையும் ஜயித்தவரே, மேன்மையை அடையும் மேன்மையை யடையும்”. நீர் இயற்கையில் ஞானம், வைராக் கியம், பூர்ணமான ஐசுவரியம், விரியம், கீர்த்தி, காந்தி இவைகளால் நிறைந்தவராகையால் ஜீவர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்தை உண்டுபண்ணுகின்ற ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற குணங்களுள்ள பிரகிருதியை நாசஞ்செய்து [இயற்கையில் நீர் ஒப்புயர் இல்லாதவரானாலும், பிரகிருதியை நாசஞ் செய்து] ஜீவர்களுக்கு உபகரிப்பதால் அதிக மேன்மையுண்டாகும் என்று தாற்பரியம். ‘தோஷ கிருபீதகுண’ என்ற பாடத்தில், தோஷங்கள் அநேகம் இருந்தாலும் அவைகளைத் தள்ளி குணம் சொற்பமாக இருந்தாலும் அதனை எடுத்துக் கொள்ளும் சுபாவமுள்ள நீர் அபராதிகளான ஜீவர்களிடத்தில் உள்ள அபராதத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் குணத்தைக் கிரகித்து மாயையை நாசஞ்செய்து அவர்களை அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று அர்த்தம்கொள்ளவேண்டும். அசையும் பொருள்கள், அசையாப் பொருள்கள் இவைகளா லாகிய பிரகிருதியின் குணங்களுக்கும், பிரகிருதியை ஆசிர யிக்கிற ஜீவர்களுக்கும் தங்கள் தங்கள் காரியத்தைச் செய்யும் படியான சாமர்த்தியத்தை நீரே கொடுக்கிறீர். [உம்முடைய அனுக்கிரமில்லாவிடில் பிரகிருதி முதலியவைகள் தங்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்யச் சக்தி அற்றவைகளாக இருக்கின்றன.] அவைகளுக்கு அப்படிப்பட்ட சக்தியை நீர்

கொடுப்பதால் ஜீவர்களுக்கு ஸம்ஸாரசம்பந்தத்தை உண்டு பண்ணுகிறவரும் நீரே என்று ஏற்படுகிறது. ஆனதால் அந்த மாயையை நாசஞ்செய்யுமென்று கருத்து. நீர் பிரகிருதி, புருஷன் இவர்களுடன் ஜகத் சுருபமாக இருப்பதால் உம்மையே வேதஞ் சொல்லுகிறது. (எல்லாவற்றிற்கும் காரணமாகவும், காரிய சுருபியாகவும் பரமாத்மா இருப்பதால் சேதனம், அசேதனம் இவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்கள் யாவும் பரப்பிரம்மத்தையே சொல்லுகின்றன என்று சமாதானம் சொல்லப்பட்டது என்று கருத்து.)

விஜயத்வஜீயத்தில்:— “பிரகிருதியானது ஸ்ரீதேவி, ஸ்ரீதேவி என்ற சுருபங்களுடன் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவினிடம் தூங்குகிறது. வேதமானது பிரளயத்தில் பிரம்மத்தை தோத்திரஞ் செய்கிறது”. “ஆதியந்தம் இவைகளில்லாத ஸரஸ்வதியானது ஒன்றானாலும், வெவ்வேறு வாக்கியங்களால் பிரபுவாகிய நாராயணனைத் தோத்திரஞ் செய்கிறது” என்றபடி சுருதிகள் நாராயணனை தோத்திரஞ்செய்கின்றன. வேதங்கள் அநேகமானாலும், பகவானுடைய ஆக்ஞையால் துர்க்கையின் சுருபத்தை எடுத்துக்கொண்டு தோத்திரஞ் செய்கிறது. எப்பொழுதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பகவானை வேதங்கள் எழுப்புகின்றன என்பது பொருந்தும். என்னால், எழுப்புவதுபோல என்று அர்த்தங்கொள்ள வேண்டும். வேதங்கள் சொல்லுகின்றன என்பதால் ஸ்திரீ, சூத்திரன் இவர்கள் வேதத்தை அத்தியயனம் பண்ணக் கூடாதாகையால் அதன் அர்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளட்டும் என்ற அபிப்பிராயத்தால் வேதம் தன் பொருளை வெளியிட்டது என்று தாத்பரியம். ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாத ஸ்ரீமந் நாராயண! துக்கம், அஞ்ஞானம் முதலிய துர்க்குணங்களால் ஆனந்தம் ஞானம் முதலிய ஜீவகுணங்களை மறைக்

கும் மாயையை நிவர்த்தியும். அப்படிச் செய்வதால் பக்தர் களிதத்தில் உமக்கு இருக்கும் வாட்சல்யமானது வெளிப்படும். (லோகத்திலுள்ள அரசர்கள் சத்துருக்களை ஜயிப்பது போல ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பார்த்துப் பிறரை ஜயித்துவிடுமென்று சொல்வது பொருந்தாது. ஏனென்றால் அவர் எப்பொழுதும் ஜயமுள்ளவர்; எல்லாரையும் ஜயிக்கும் பிரகிருதியையும் ஜயித்தவர். ஆனதால் அவரைப் பார்த்துச் சொல்லும் ஜய என்ற சப்தத்திற்கு மாயையை விலக்கி, பக்தர்களை அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்று அர்த்தங்கொள்ளவேண்டும். நீர் இயற்கையில் பூர்ணமான ஐசுவரியம் முதலிய குணங்களுள்ளவர். (உம்முடைய பிரதிபிம்பமான ஜீவன் பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டுத் தன்னுடைய குணத்தை அறியாதவனாக இருக்கிறான்.) ஓ மகாவிஷ்ணுவே! ஜகத்திற்கு ஆசிரயமான பிர்ம்மா முதலியவர்களுடைய சகல சக்திகளும் உம்மிடமாகவே பிரகாசிக்கின்றன. வேதமானது சிருஷ்டி காலத்தில் ஜீவனுடனும் பிரகிருதியுடனும் சஞ்சரிக்கும் உம்முடைய மனத்தை அனுசரிக்கிறது. பிரளய காலத்தில் ஜீவர்களுக்குச் சரீரமில்லாததால் அவர்கள் விஷ காலத்தில் வேதம் உபயோகப்படுகிறதில்லை. அப்பொழுது நாராயணனுடைய ஸ்தோத்திரத்தில் உபயோகப்படுகிறது. பிரளயத்தின் 8-வது பாகமாகிய சிருஷ்டி காலத்தில் வேதமானது ஜீவர்களுக்கு உபயோகப்படுகிறது. ஆனதால் அப்பொழுது பரமாத்மாவையே வேதம் சொல்லுகிறது என்று தாற்பரியம்.

16. “தாவரங்களுக்கும் ஜங்கமங்களுக்கும் இந்திரன் அரசனாக இருக்கிறான்”, “அக்னியானவர் த்யுலோகத்திற்குட் சிறந்தவர்” என்ற சுருதிகளின்படி இந்திரன், அக்னி முதலியவர்களை வேதம் சொல்லுகிறது. அப்படியிருக்க,

பரமாத்மாவைச் சொல்லுகிறதென்று எப்படிச் சொல்லக் கூடும் என்றால் சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. இந்திரன் முதலிய எல்லாப் பதார்த்தங்களும் பிரம்மமென்றே பெரியோர்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். எல்லாப் பதார்த்தமும் பிரம்மத்தினிடமிருந்து உண்டாகின்றன; பிரம்மத்தினிடமே லயிக்கின்றன. பிரளய காலத்தில் பாக்கியாயிருக்கும் வஸ்து பிரம்மம் ஒன்றே. மண்ணினால் செய்யப்பட்ட குடம், மடக்கு முதலியவைகள் மண்ணிலிருந்து உண்டாகியும், கடைசியில் மண்ணிலேயே எப்படி லயிக்கின்றனவோ, அப்பொழுது குடம், மடக்கு என்ற பெயரும் உருவங்களும் நாசமடைந்து மண் என்ற காரணம் மாத்திரம் எப்படி பாக்கியாகயிருக்கிறதோ, அப்படியே இந்திரன், சந்திரன், அக்கினி முதலியவர்கள் விகாரமில்லாததான பிரம்மத்தினிடமிருந்து உண்டாகி, கடைசியில், அதனிடத்திலேயே லயிக்கிறார்கள். அப்பொழுது இந்திரன், சந்திரன், அக்னியென்ற பெயர்களும், உருவங்களும் நசிக்கின்றன. காரணமாகிய பிரம்மம் மாத்திரம் பாக்கியாக இருக்கிறது. ஆனதால் எதை மனத்தால் நினைத்தாலும், எதை வாக்கினால் உச்சரித்தாலும் பரமாத்மாவாகிய உம்மையே நினைத்ததாகவும், உச்சரித்ததாகவும் மகரிஷிகள் நினைக்கிறார்கள். (ஆனதால் வேதங்கள் இந்திரன், அக்னி முதலிய எந்தப் பதார்த்தங்களைச் சொன்னாலும் பரமாத்மாவையே சொல்லுகின்றன வென்பது தாற்பரியம்.) பூமியில் சஞ்சரிக்கும் ஜனங்கள் எவ்விடத்தில் காலை வைத்தாலும் அவைகள் பூமியில் வைத்ததாக ஆகுமெயொழிய வேறில்லை.

வீரராகவியத்தில்—“இந்த சகல பிரஜைகளும் பரமாத்மாவிடத்திலிருந்து உண்டாகின்றன” என்றது, முதலில் கருதிகளில் சொல்லியபடி சிருஷ்டி காலத்தில் பிரகாசித்த

ஆகத் முழுவதும் பிர்ம்மமென்றே வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. மண்ணுண்டையிலிருந்து உண்டான குடம் முதலியவைகள் அவைகளைவிட எப்படி வேறாக ஆகிறதில்லையோ, அப்படி காரணரூபியான பரப்பிர்ம்மத்தினிடமிருந்து உண்டான சகல ஜகத்தும் பரப்பிர்ம்மத்தைக்காட்டிலும் வேறல்ல. ஆனதால் வேதங்கள் தாத்பர்யத்தாலும், முக்கிய விருத்தியாலும் பரமாத்மாவையே சொல்லுகின்றன. மாடி முதலிய ஸ்தலங்களில் ஜனங்கள் நடந்தால் அது பூமியில் நடந்ததாக ஆகிறதில்லையா? அதுபோல இந்திரன், அக்னி முதலியவர்களைச் சொன்னால் அவர்களுக்கு ஆதாரமாகிய பிர்ம்மத்தையே நிரூபித்ததாக ஆகிறது.

விஜயத்வஜீயத்தில்—

இந்தப் பதினாறாவது சுலோகம் விஜயத்வஜீய வியாக்யானமுள்ள புத்தகத்தில் பின்வருமாறு காணப்படுகிறது.

ஹ்யஹஹி-வயஸ்யதேத ஓவஸௌஷதயாயத உஹாஸ்தேஸ்ய விசுப்தே விசுப்தஃ |

“விகாரமற்றவராகிய நீர் நித்ய தமஸ்ஸான காலத்தில் மேன்மையை அடைந்தீர். சிருஷ்டிக்குமுன் தமஸ்ஸால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது.” - (சுருதி, மூலப்பிரகிருதியைவிட மேலானவரென்று தாத்பர்யம்.) மேலும் “இதைவிட இது மேலானது; அதனைவிட இது மேலானது” என்று சொல்லினும், வேதத்தில் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானதென்று உம்மைச் சொல்லியிருப்பதாலும் உம்மைவிட மேலானது இருப்பதாகச் சொல்லாததாலும் நீரே மேலானவரென்று தெரிந்துகொள்ளப்பட்டது. ஆனதால் பிர்ம்மதேவர் முதலிய தேவர்கள் மனத்தால் நினைக்கப்பட்டாலும், வாக்கினால் சொல்லப்பட்டாலும் உம்மை நினைத்ததாகவும், சொன்னதாகவும் ஏன் ஆகமாட்டாது (பரமாத்மாவைச் சொன்ன

தாகவே ஆகும்.) என்று நினைக்கிறார்கள். பூமியில் காலை வைப்பதாக நினைத்து ஜனங்களால் வைக்கப்பட்ட காலடிகள் பூமியில் வைக்கப்படாமல் போகுமா?

17. மாயைக்கு அதிபதியாகிய ஓ பரப்பிரம்மமே! உம்முடைய கீர்த்தியர்னது சகல ஜனங்களுடைய பாபங்களை நிவர்த்திக்கிறதானதால் பெரியோர்களான ஞானிகள் அதனை அடைந்து சகல துக்கங்களையும், பாபங்களையும் நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படியிருக்க, தன்னுடைய உண்மையான சுருபத்தை அடைந்து, அதனால் ஆசை, துவேஷம் முதலிய அந்தக்கரண தர்மங்களையும், கிழத்தனம், மரணம் முதலிய காலத்தின் குணங்களையும் நிவர்த்தித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் அகண்டமான ஆனந்த சுருபத்தை சேவிப்பவர்கள் என்பதில் என்ன சந்தேகம்? “தாமரையிலையில் ஜலம் எப்படி சம்பந்தப்படுகிறதில்லையோ, அப்படி பாபமில்லாதவனுள் புருஷர்களிடத்தில் கர்மங்கள் சம்பந்திக்கிறதில்லை.” “புண்ணியம், பாபம் இரண்டையும் விடுகிறான்” சுருதிகள்.

வீரராகவியத்தில் :— ஜகத்தைப் படைத்து அதனைக் காப்பாற்றி அதனை ஸம்ஹரிப்பவராகிய ஓ பகவன்! உம்முடைய கதையைச் சொல்லுகிறவர்களுக்கு ஸகல பாபங்களும் நிவர்த்தியாகின்றனவாகையால் விவேகிகள் அந்தக் கதையாகிய அமிருத சமுத்திரத்தில் மூழ்கி ஆதிபௌதிகம், ஆதிதெய்விகம், ஆத்யாத்மிகம் என்ற தாபங்களை விட்டு விட்டார்கள். அப்படியிருக்க சுருப ஞானத்தையடைந்து ஆசை, துவேஷம், ஜரை, மரணம் ஆகிய இவைகளை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு நித்தியமான ஞானம், ஆனந்தம் இவைகளின் சுருபமான பதத்தை சேவிப்பவர்கள் ஆத்யாத்மிகம் முதலிய தாபங்களை அடைகிறதில்லையென்பதில் என்ன சந்தேகம்?

18. மகத் தத்வம் முதலியவைகள் பரமாத்மாவின் அனுக்கிரகத்தால் சமஷ்டி, வியஷ்டி சுருபத்தைப்படைத்தன. மேலும், அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்ற ஐந்து கோசங்களில் பரமாத்மா அனுப்பிரவேசித்து அவைகளைச் சேஷடிக்கச்செய்கிறார். மேலுமவர் புருஷனுடையவகைபோலொத்த வகையுள்ளவர்; அன்னமயாதி கோசங்களில் சம்பந்தித்தவர். பின்னுமவர் அன்னமயம் முதலிய கோசங்களுக்குக் கடைசியில் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவராகச் சொல்லப்பட்டவர்; ஸ்தூலம், சூक्ष்மம் இவைகளுக்குச் சாட்சியாக இருப்பவர். காலத்தாலும், தேசத்தாலும் பாதிக்கமுடியாத சத்திய சுருபி. அப்படிப்பட்ட பரமாத்மாவாகிய உம்மைச் சேவியாமலிருக்கும் மனிதர்களுடைய ஜீவனம் பிரயோஜனமற்றது. அவர்கள் துருத்திபோல் ஜீவிக்கிறார்கள் என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

நோட்டு

“எவர்கள் ஆத்மாவினுடைய உண்மையான சுருபத்தை யறியாமல் ஆத்மாவை கர்த்தாவென்றும், சுகதுக்கமுள்ளவனென்றும் நினைத்து உண்மையான சுருபத்தை மறைத்து விடுகிறார்களோ, அப்படிப்பட்ட சரீர அபிமானமுள்ளவர்கள் தேவ சரீரம், மனித சரீரம், பசு பட்சி சரீரம் முதலியவைகளை அவரவர்களுடைய கர்மத்திற்குத் தக்கபடி அடைந்து அஞ்ஞானமுள்ளவர்களாகி சம்சாரத்தை அடைகிறார்கள்” —சுருதி. “இந்த மனுஷ்ய ஜன்மத்தில் மனிதன் ஆத்மா வின் உண்மையை அறியாவிட்டால் மிக்க கெடுதியை விளைவிக்கும் சம்சாரத்தை அடைகிறான்” —சுருதி. இவைகள் பகவத் பக்தி இல்லாதவனை நிந்திக்கின்றன.

வீரராகவீயத்தில்:— ஓ பரப்பிரம்மமே ! எந்த ஜனங்கள் உம்மை சேவிக்கத் தகுதியான மனுவ்ய ஜன்மத்தையடைந்திருந்தும், பிராணன், இந்திரியம் இவைகளைத் திருப்தி செய்துகொண்டும், உம்மைச் சேவியாமலிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் துருத்திபோல் மூச்சுவிடுகிறவர்களேயாம். (அவர்களுடைய ஜீவனம் பிரயோசனமற்றது என்று தாத் பரியம்.) மகத் தத்வம், அகங்காரம் முதலியவைகள் உம்முடைய அனுக்கிரகத்தால் ஜகத்தைப் படைத்தன. மகத் தத்வம், பிரதானம் முதலியவைகள் ஜகத்திற்குக் காரணங்களானாலும், “அது அனேக வஸ்துக்களாக ஆவோம் என்று சங்கற்பித்தது” என்ற சுருதியின்படி அசேதனங்களாகிய பிரதானம் முதலியவைகளுக்கு மேற்சொல்லிய சங்கற்பம் பொருந்தாதாகையால் பரமாத்மாவே ஜகத்காரணம் என்று கொள்ளவேண்டும். அதனால்தான் பரமாத்மாவின் அனுக்கிரகத்தால் மகத் தத்வம் முதலியவைகள் ஜகத்தைப் படைத்தனவென்று சொல்லப்பட்டது. “சம்பாப் பயிர்கள் மழையை எதிர்பார்த்திருக்கின்றன” என்ற வாக்கியத்தில் மழை பயிர்களை அனுக்கிரகித்ததென்றால், அவ்விடத்தில் அனுக்கிரகம் என்ற சப்தத்திற்கு எப்படிக்கொண்டிருக்கிறார் அர்த்தம் வைத்துக்கொள்ளுகிறோமோ அப்படி இவ்விடத்திலும் கொண்டிருக்கிறார் அர்த்தம் வைத்துக்கொண்டு பிரதானம் முதலியவைகளை ஜகத்காரணங்களென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது என்று பூர்வபக்தம் ஏற்படலாம். ஆனாலும், “இது எல்லாம் அதுவே, அது சத்தியமானது; அதுவே ஆத்மா” என்ற சுருதியின்படி காரணமே ஆத்மாவென்று ஏற்படுவதால், மேற்சொல்லிய பூர்வபட்சம் பொருந்தாது. அசேதனங்களாகிய பிரதானம் முதலியவைகள் காரணங்களென்று சொல்லாவிடினும், சேதனமாகிய ஜீவனே காரணமென்று

சொல்லலாம் என்று பூர்வபட்சம் ஏற்படலாம். ஆனாலும், அன்னமயம் முதலிய ஐந்து கோசங்களைச் சொல்லி, கடைசியான ஆனந்தமயனுக்குத் தலை முதலியவைகளையும் சொல்லியிருப்பதால் ஜீவனென்று சொல்வதும் பொருந்தாது. புருஷனைப்போலச் சுருதியில் சொல்லப்பட்டவர் பரமாத்மாவாகிய நீரே. சேதனம், அசேதனம் இவைகளைவிட நீர் வேறானவர். அன்னமயம் முதலிய நான்கு கோசங்கள் அழியும்பொழுதும் பாக்கியாகவும் சத்தியமாகவும் இருப்பவர் நீர் ஒருவரே.

விஜயத்வஜ்யத்தில்—

ஐத்யஹ்வொஹ் ஸஞ்ஜஸுஹுஷொயஹிதே ஶஹடி
ஹோடியொஹ்ஸுஜநுஷநுமுஹதஃ | வுரூஷ
வியாஹ் யொசு வுரொஹ்ஸு ஜ்யோஹிஷு யஸுவ ஸடி
ஸதஃ வுரூப்யயெடிவிஸெஷஜிதஃ || ௧௮ ||

மகத் தத்வம், அகங்காரம் முதலியவைகள் உம்முடைய அனுப்பிரவேசமாகிய அனுக்கிரகத்தால் பிரம்மாண்டத்தைப் புடைத்தன. அப்படிப்பட்ட மிக்க உபகாரியான உம்மிடத்தில் பிரீதியில்லாமல் எல்லாவற்றையும் பொய்யென்று எவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, அவர்கள் துருத்திபோல் மூச்சுகள் சொல்லுகிறார்களோ, அவர்கள் துருத்திபோல் மூச்சுகள் விடுகின்றவர்களேயாம். மேலும் மனிதர்களில் சிறந்தவர்கள், இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், மகரிஷிகள், கந்தர்வர்கள், பிரம்மதேவர் ஆகிய இவர்களுக்குள் எவர்கள் நித்தியமும் அளவற்ற ஆனந்தமுள்ளதும், காரிய காரணங்களைவிட மேலானதுமான உம்முடைய சுருபத்தை யறிந்து சிஷ்யர் களுக்கு அம்மாதிரி உபதேசித்து, ஜகத்தில் உம்முடைய சுருபத்தைப் பரவச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் புருஷோத்தமமாகிய உம்மை அடைகிறார்கள்.

19. முன் சுலோகங்களில் சகல சுருதிகளும் சகல ஜகத் சுருபியான பரமாத்வாவைச் சொல்லுகின்றன ஆனதாலும், அவரிடம் பக்தி செய்யாதவர்களுக்குக் கெடுதியுண்டாவதாலும் ஈசுவரனை உபாசிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் பகவானுடைய உபாசனையைப் பற்றிச் சொல்லப்படுகிறது. மகரிஷிகளுடைய சம்பிரதாயத்தை அனுஷ்டித்திருக்கும் ஸ்தூல திருஷ்டிகள் மணிகூரகமென்ற ஸ்தானத்தில் பிரம்மத்தைத் தியானஞ்செய்கிறார்கள். மூலத்தில் கூர்ப்ப திருச என்று இருப்பதால் கூர்ப்ப என்றால் மணல் என்று அர்த்தம். அதனால் மறைக்கப்பட்ட கண்களுள்ளவர்கள். அதாவது ஸ்தூல திருஷ்டியுள்ளவர்கள் என்று ஏற்படுகிறது. அல்லது கூர்ப்பம் என்றால் சூட்சுமமென்று அர்த்தம். அதனால் சூட்சும திருஷ்டிகள் என்றும் அர்த்தம் சொல்லாம். இப்படி அர்த்தம் கொண்டால் சூட்சும திருஷ்டியுள்ள மகரிஷிகள் இருதயத்திலிருக்கும் பரப்பிரம்மத்தைப் பார்த்து அதில் பிரவேசித்தற்காக மணிகூரகத்திலிருப்பதாக உபாசிக்கிறார்கள் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ஆருணிகளோ வென்றால் நாடிகளுடைய பிரிவுக்கு மார்க்கமான இருதயத்தில் சூட்சுமமாகவிருக்கும் பரப்பிரம்மத்தை உபாசிக்கிறார்கள். ஓ அனந்தரே! அந்த இருதயத்திலிருந்து சஷும்னாவென்ற நாடியானது தலைவரையில் போகின்றது. அதில் உம்முடைய ஸான்னித்தியமிருக்கிறது. அது நாடிகளுக்குட் சிறந்தது. அதனையடைந்தவன் தரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை யடைகிறதில்லை.

நோட்டு.

“புருஷனுடைய இருதயத்திலிருந்து நூற்றொரு நாடிகள் போகின்றன. அவைகளுக்குள் ஒரு நாடி மூர்த்

தாவைப் பிளந்துகொண்டு போகிறது. மாண காலத்தில் அந்த வழியாக வெளியில் போகிறவன் மோக்ஷத்தை யடைகிறான். பலவகையான கதியுள்ள மற்ற நாடிகள் வெளியில் போவதற்குக் காரணங்களாக ஆகின்றன.”— சுருதி.

வீரராகவீயத்தில்—பரமாத்மா ஜகத் காரணமானதால் அவர் உபாஸிக்கப்படவேண்டியவரானாலும், அநேகர் பலவகையாகப் பலவிடங்களில் அவரை உபாஸிக்கிறார்களென்பதும், எல்லா உபாஸனைகளுக்கும் மோட்சமே பலன் என்பதும் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

வேதாந்தத்தில் சொல்லிய உபாஸனா மார்க்கத்தை அறிந்த சூட்சும புத்தியுள்ள அருண வமசத்தில் பிறந்த சில மகரிஷிகள் இருதயத்திலிருக்கும் சூட்சும சுருபியான உம்மை உபாஸிக்கிறார்கள். மற்றும் சில மகரிஷிகள் வயிற்றில் இருக்கும் ஜாடராக்கி சுருபியான உம்மை உபாஸிக்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் சுஷும்னா என்ற நாடிமார்க்கத்திலிருக்கும் உம்மை உபாஸிக்கிறார்கள். ஓ அனந்தரே! உம்முடைய ஸான்னித்தியத்திற்கு முக்கிய ஸ்தலமாகிய புருவங்களின் மத்தியம் வரையில அந்த சுஷும்னா நாடி செல்லுகிறது. அந்த நாடியை அடைந்த எல்லா உபாஸகர்களும் திரும்பவும் ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லை.

20. அக்கினி இயற்கையில் தாரதம்மியமில்லாதவரானாலுங் கட்டைக்குத் தக்கபடி தாரதம்மியமுள்ளவராகத் தோன்றுவதுபோல நீர் உண்டையில் ஒரே வகையுள்ளவரானாலும் தம்மாற் செய்யப்பட்ட பலவகையான சரீரங்களில் பிரவேசித்தவர் போலிருந்து, உயர்ந்தவர்போலும் தாழ்ந்தவர்போலும் பிரகாசிக்கிறீர். எப்பொழுதும் ஜகத்திற்குக் காரணராக இருப்பதால் இப்பொழுது ஜகத்தில் பிரவேசித்தீர்.

ரேன்பதில்லை. (மிக்க பிரகாசமுள்ள சூரியன் ஆகாசம் முழுவதையும் ஒரே வகையாகப் பிரகாசிக்கச் செய்வவரானாலும், மழைக்காலத்தில் பிரகாசக்குறைவுள்ளவர்போலும், சரத்தாலத்தில் அதிகப் பிரகாசமுள்ளவர்போலும் தோன்றுவதுபோல, பரமாத்மா சரீரம் முதலிய உபாதிகளின் சம்பந்தத்தால் தாழ்ந்தவர்போலவும் மேலானவர்போலவும் தோன்றுகிறாரெயொழிய, உண்மையில் தாரதம்மியமில்லையென்பது கருத்து.) ஆனதால் கர்மங்களின் பயனில் ஆசையில்லாதவர்கள் பொய்யாகிய இந்தச் சரீரங்களில் சத்தியமாகிய உம்முடைய சுருபத்தைத் தாரதம்மியமில்லாமலிருப்பதாகவே தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள். (ஈசுவரனை வயிறு, இருதயம் முதலிய ஸ்தானங்களில் உபாஸிக்கிறார்கள் என்று சொன்னதால், ஜீவனைப்போல் பரமாத்மாவுக்கும் தாரதம்மியம் ஏற்படுகிறது. அவர் எல்லாராலும் எப்படி உபாஸிக்கக்கூடியவராவார்? என்ற பூர்வபட்சம் இந்த சுலோகத்தால் நிவர்த்திக்கப்பட்டது). “ஒரு தேவனை சகலப் பிராணிகளிடத்திலும் மறைந்திருக்கிறார். மேலுமவர் எங்குமிருப்பவர்; சகலப் பிராணிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாக இருப்பவர்; கர்மங்களுக்கு அதிபதி; சகலப்பிராணிகளுக்கும் இருப்பிடம்; எல்லாவற்றிற்கும் சாட்சி; கேவலம் சைதனிய சுருபி; குணமற்றவர்”—சுருதி.

வீரராகவியத்தில்—பரமாத்மா காரியமாகிய ஜகத்தில் பிரவேசித்திருப்பதாலும், தோஷ சம்பந்தமற்றவராகையாலும் அவர் உபாஸிக்கத் தகுந்தவர் என்று இந்த சுலோகத்தால் காட்டப்படுகிறது. ஓ பகவன்! அக்னியானது உண்மையில் தாரதம்மியமில்லாததனாலும், கட்டைக்குத் தக்கபடியாய்வு தாழ்வு உள்ளதாக எப்படித் தோன்றுகிறதோ, அப்படி நீர் எல்லாவற்றிற்கும் முக்கிய காரணராக இருந்து செய்யப்பட்ட பலவகையான சரீரங்களில் அந்தராத்மாவாக

இருந்து உயர்வு தாழ்வை அனுசரிக்கிறீர். மேலும், பலவகையான உம்முடைய குணங்களைத் தோத்திரஞ் செய்யும் சுத்த சித்தர்களான யோகிகள் இந்தச் சரீரங்கள் நாசமடைந்தபொழுதும், உம்மை நாசமடையாதவரென்றும், காரியங்களில் பிரவேசித்தவரானாலும் அவைகளின் தோஷசம்பந்தமற்றவரென்றும், அகண்டமான ஜனந்தமென்றும் உபாஸிக்கிறார்கள்.

வினயத்வஜீயத்தில்—

ஸ்கூதவிவித்ருபொநிஷு விஸுநிவ ஹேதுதயா ஹாததிஸூகாஸ்ய நவஸஸ்கூதாநு க்யுதிஃ | ஸவி விதயாஸ்யி-ஓஷ்வித யொரூவியம் உநலிநிகடியியொ நயஞ்விவிவத்யுதவ ||

|| உ ||

அக்னி கட்டைகளைக் கொண்டுபோனால் தான் போவது போலும், திரும்பவும் கொண்டுவந்தால் தான் வருவது போலும் எப்படித் தோற்றுகிறதோ, அப்படி உம்மால் செய்யப்பட்ட பலவகையான சரீரங்களில் பிரவேசித்திருக்கும் ஜீவனைப்போல உம்மையும் அஞ்ஞானிகள் நினைக்கிறார்கள். ஞானிகளாகிய பெரியோர்கள் அநித்தியங்களான இந்தச் சரீரங்களில் நித்தியரான நீர் பலவகையாக வசிக்கிறீர் என்று சுத்தமான மனத்தால் தியானஞ்செய்கிறார்கள். “ஈசுவரன் எல்லாவற்றுக்கும் காரணரென்று பிராம்மணன் தெரிந்துகொள்ளுகிறான். அதனால் அவன் மேலானவனாக அவனுக்கும் மேலான ஸ்ரீமந் நாராயணனை அடைகிறான். கட்டையைக் கொண்டுவந்தால், அதிலிருக்கும் அக்னியும் எப்படிக் கொண்டுவரப்படுகிறதோ அப்படி தேகத்திலிருக்கும் மகானிஷ்ணு தேகத்துடன் வருகிறார். அதற்கு அவருடைய இச்சையே காரணம்; பெரியோர்கள் அநித்திய

மான சரீரங்களில் நித்தியராகிய பகவான் பலவகையாக வசிக்கிறார் என்று தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்” — தந்திர பாகவதம்.

21. தன்னுடைய கர்மத்தால் கிடைத்த இந்த மனித சரீரம் முதலியவைகளில் போக்தாவாக இருக்கும் புருஷனைச் சகல சக்திகளால் பூர்ணமாகிய உம்முடைய அம்சமென்று சொல்லுகிறார்கள். உம்முடைய சுருபமானது வெளியிலும் உள்ளேயும் ஆவரணமற்றது. ஆனதால் ஜீவனுடைய உண்மையை அறிந்த வித்வான்கள் வேதத்திற் சொல்லிய கர்மங்களை அனுஷ்டித்து சமர்ப்பிப்பதற்கு இடமாயுள்ளதும், ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பதுமான உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை மிக்க சிரத்தையுடன் உபாஸிக்கிறார்கள்.

வீரராகவீயத்தில்—உம்மால் செய்யப்பட்ட தேவ மனுஷ்ய சரீரங்களில் இருக்கும் புருஷனைச் சகல சக்திகளுள்ளவரான உம்முடைய சங்கற்பத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டவரென்றும், உள் வெளி யென்ற பேதமில்லாமல் எங்கும் வியாபித்திருக்கக்கூடியவரென்றும், மறைவற்ற புருஷனென்றும் வேதங்கள் நிரூபிக்கின்றன. ஆனதால் விவேகிகள் இந்த மனித ஜன்மத்தை உம்மைஆராதிப்பதற்கு உபயோகமென்று நினைத்து, வேதங்களால் நிரூபிக்கப்பட்டதும், ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பதுமான உம்முடைய பாதாரவிந்தத்தை மிகுந்த பக்தியுடன் உபாஸிக்கிறார்கள்.

விஜயத்வஜ்யத்தில்—

புக்ஷ உவசஸு ஸகூதம் ஸவெஷம் வாரூஷெஷம் ஸவடாஸாயீஷம் ஸூக்ஷாக்ஷானு வஹிரானு ஸஹுரணெவி தவ வாரூஷ வடினுவியஸக்தி யுக ஸகூதம் || உக ||

சகல புருஷர்களிடத்திலும், எல்லா புத்திகளும், லக்ஷ்மீ பிரீமா முதலியவர்களிடத்திலும் இருந்து மேலான செய்கைகளைச் செய்பவரும் நீர்தானென்று சொல்லுகிறார்கள். அண்டத்திற்கு உள்ளும் வெளியிலும் கெட்ட காரியம் செய்பவனிடத்திலுமிருந்து பாபத்தைச் செய்கிறவரும் நீரே என்று சொல்லுகிறார்கள். நீர் சகல புருஷர்களின் இந்திரியங்களுடைய சக்தியை அவைகளுக்குத் தக்கபடி விஷயங்களில் பிரவர்த்திக்கச் செய்கிறீர். ஆனதால் எல்லாம் பிறரை அபேக்ஷியாமல் உம்மாலேயே செய்யப்படுகிறது. “லக்ஷ்மீ தேவி, பிரீமா, ருத்திரன் முதலியவர்களிடத்தில் ஸ்ரீ மஹா விஷ்ணு வசித்து, தம்மையே பூஜித்துக்கொள்ளுகிறார். அசுத்துக்களிடத்தில் காணப்படும் கெட்ட நடை அவனுக்குக் கெடுதியைக் கொடுக்கிறதானாலும், ஈசுவரனைப் பூஜித்ததாகவே ஆகிறது.”—சுருதி.

22. ஓ ஈசுவர! உம்முடைய சுருபத்தின் உண்மையைத் தெரிந்துகொள்வது கஷ்டமானதால் அதனைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதற்காகவே பூமியில் நீர் அவதரித்திருக்கிறீர். அப்படிப்பட்ட சரிதமாகிய பெரிய சமுத்திரத்தில் மூழ்கி, சில பெரியோர்கள் தாபமற்றவர்களாகி மோக்ஷத்தைக்கூட விரும்புகிறார்களில்லை. இப்படிப்பட்ட பக்தர்கள் அரிதிலும் அரிதே. மேலுமவர்கள் உம்முடைய பாதாவிந்தத்தில் ஹம்ஸங்கள் போல் ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் பக்தர்களுடைய சேர்க்கையால் வீடு முதலிய ஆசைகளையொழித்து விடுகிறார்கள். “சகல தேவர்களும் முமுக்ஷுக்களும் பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களும் எதனை நமஸ்கரிக்கிறார்களோ” —சுருதி.

விஜயத்வஜீயத்தில்—

உதி விஜேஸ்வரீ கவயொநி மஹாவநம் யஜே உவா
ஸதெ ஹவஜ்யேவிநிஸ்ஸலிதாஃ | ஈராவமாத் தகவ நிம்
போயத வாஜநஸஸூரி தஜேஹாஸ்யிவரிவத-ஃவரிஸ்ருஜேணாஃ||

|| ௨௨ ||

அறியமுடியாத சுருபமுள்ளவரே! வேதமாகிய பெரிய
சமுத்திரத்தில் அலைந்து ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபட்டுச்
சில பெரியோர்கள், வேதங்களால் நிரூபிக்கப்படும் உம்மை
யாகம் முதலிய கர்மங்களைச் செய்து உபாஸிக்கிறார்கள்.
“வேதமாகிற சமுத்திரத்தைக் கடந்து மிகவும் கஷ்டப்
பட்டு, பரமேசுவரனாகிய உம்மைக் கண்டுபிடித்து மகரிஷிகள்
மோக்ஷத்தையடைந்தார்கள். வேதத்திற் சொல்லிய கர்மங்
களுக்குப் பலனைக் கொடுப்பவரான உம்மைத் தியானஞ்
செய்கிறார்கள்; யாகத்தால் உபாஸிக்கிறார்கள்.”—குசிக் சுருதி.

23. பரமாத்மாவாகிய உம்மை உபாஸிப்பதற்கு உப
யோகமான இந்தச் சரீரமானது ஆத்மாபோலவும், சிநேகிதன்
போலவும், பிரியன் போலவுமிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும்
ரட்சிப்பதில் நோக்கமுள்ளவரும், அனுகூலரும், பிரியமுள்
ளவருமான உம்மைச் சேவிக்காமல் தேகம் முதலியவைகளைக்
காப்பாற்றிக்கொண்டு ஆத்ம சுருபத்தை அறியாமல், மிக்க
பயத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸம்ஸாரத்தில் ஜனங்கள்
சுழன்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்கள் ஆத்ம
காதியென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்.

வீரராகவீயத்தில்—21-வது சுலோகத்தில் இந்த தேகம்
பரமாத்மாவைச் சேவிப்பதற்கு உபயோகமானது என்று
சொல்லப்பட்டது. அப்படியே அந்த விஷயத்தில் அந்தச்
சரீரத்தை உபயோகப்படுத்தாவிடில் சரீரம் வீணாய் போய்

விடுமென்றும், அநர்த்தத்தைக் கொடுக்குமென்றும் இந்த சுலோகத்தில் காட்டப்பட்டது. இந்த மனித சரீரமானது உம்முடைய சேவையில் உபயோகப்படுமானால் ஆத்மா போலவும், மித்திரன் போலவும், பிரியன் போலவுமிருக்கும். ஜனங்கள் சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு உம்மைச் சேவிக்கிறதில்லை. நீர் ஜனங்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்வதில் நோக்கமுள்ளவராகவும், பிரியராகவும், ஆத்மாவாகவும் இருக்கிறீர். ஜனங்களோ முந்திய கர்ம வாசனையுள்ளவர்களாகி, அற்பமான தேகத்தை யடைந்து, மிக்க பயங்கரமான ஸம்ஸாரத்தில் அலைகிறார்கள். ஆனதால் அவர்கள் ஆத்மகாதிகள் எனப்படுகிறார்கள்.

விஜயத்வஜ்யத்தில்—

நவரிஷஷணி கெவிஷவவமுஷீஸூரதெ வரண
ஸரொஜஹம் ஸகூய ஸஜ்விஸுஷுமுஹாம் । க்ஷநு
வயம் கூயாயிஷீராத்ஸுஹுஸு ப்ரியவஜ்ரணி தயொ
நுவாஸயிஹிதெ ப்ரியசூதநிவ ॥ ௨௩ ॥

சில யோகிகள் உம்முடைய பாதாவிந்தத்தில் ஹம்ஸங்கள் போல் ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் ஸந்நியாஸிகளுடைய சேர்க்கையால் வீடு முதலியவைகளில் ஆசையை யொழித்து, உம்மை யடைவதற்குச் சாதனமான இந்தச் சரீரத்தை ஆத்மாவாகவும், பிரியனாகவும் நினைக்கிறார்கள். மேலும், அவர்கள் அனுகூலத்தைச் செய்பவரும், பிரியரும், ஆத்மாவாகிய உம்மிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாகி மோக்ஷத்தையும் விரும்புகிறதில்லை.

24. யோகிகள் பிராணன், இந்திரியங்கள் ஆகிய இவைகளை அடக்கி, ஸ்திரமான யோகஞ்செய்து ஹிருதயத்தில் எதை யுபாஸிக்கிறார்களோ, அந்த ஆத்ம தத்வத்தைச்

சத்ருக்களான சிசுபாலன் முதலியவர்களும் எப்பொழுதும் தியானஞ் செய்ததால் அடைந்தார்கள். கோபிகை முதலிய ஸ்திரீகள் ஆதிசேஷனுடைய உடல்போன்ற கையில் மனத்தை வைத்து அந்த ஆத்மாவை அடைந்தார்கள். சம புத்தியுள்ள நாங்கனும் உம்முடைய பாதமாகிய தாமரை மல ரின் மதுவைப் பானஞ் செய்கிறோம். ஆனதால் எல்லாரும் சமமாக இருக்கிறோம்.

வீர ராகவியத்தில்—‘ஸமதிருச’ என்பதைப் பகவானுக்கு விசேஷணமாகச் செய்து, நீர் சம திருஷ்டியுள்ளவரானதால் உமக்கு எல்லாரும் ஸமானர்களேயாம் என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது.

விஜயத்வஜ்யத்தில்—

நவரஜேஹொ சஸஹ்வாஸநயர்தூஹநொயடி
நுஸயாஹுஜேஹவாஃ கூஸரீரஹுதஃ | நிறுதஜோகூ
ஹுடிய யொமயுஜொ ஹுடியஹுநய உவாஸதெ
தடிரயொவி யயுஸுரணாக் || உச ||

பரமாத்மாவை அபாஸியாமல், ‘நான் பிர்ம்ம தேவன்’ என்று வேறு வகையாக உபாஸிப்பவர்கள் ஆத்மகாதிக ளெனப்படுகிறார்கள். அவர்கள் பகவானிடத்தில் பக்தி செய்கிறதில்லை. நித்யம் துக்கத்தைக் கொடுக்கும் அற்ப சரீரத்தை அடைந்து, ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்படுவார்கள். எவர்கள் மோட்சத்திற்காகப் பகவானைச் சேவிக்கிறார்களோ, அந்தப் பக்தர்களான மகரிஷிகளைத் துவேஷிப்பவர்களும் மகாவிஷ்ணுவைத் துவேஷித்தவர்போலக் கெடுதியை அடைகிறார்கள்.

25. ஓ பகவன்! நீர் நித்ய ஸித்தமான வஸ்து. மற்றவை யெல்லாம் உமக்குப் பின் உண் டா ன வை. ஆனதால்

“ஆதிசேஷனுடைய உடலில் படுத்துக்கொண்டிருப்பவரான உம்முடைய சுருபம் உம்மால்தான் அறியமுடியும். ஸத்யலோகத்திற்கு அதிபதியான பிரம்மதேவரால் அறியமுடியாது. மற்ற தேவர்களாலும் அறியமுடியாது. அவர்கள் உற்பத்தியுள்ளவர்கள்” என்ற ஸாங்கிருத சுருதியின் அர்த்தம், இந்த சுலோகத்தால் காட்டப்படுகிறது. ஸ்மரிப்பவர்களிடத்தில் பிரியமுள்ள பகவன்! ஆதிசேஷருடைய உடலில் படுத்திருக்கும் உம்முடைய சுருபத்தை நீர்தான் அறியவேண்டும். மற்றவர்களால் அறியமுடியாது. உம்முடைய எல்லா மகிமையையும் நாங்கள் வர்ணிக்கச் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கிறோம். உற்பத்தி நாசமில்லாத உம்முடைய சுருபத்தை எவன் தெரிந்துகொள்ளப்போகிறான்? உம்மிடத்திலிருந்து பிரம்மதேவரும், அதன்பின் அதிகாரத்தை அடையப்போகின்ற தேவகணங்களும் உண்டானார்கள்.

26. சிலர், இல்லாத திரவியம் உண்டாகிறதென்றும், ஸத்தான திரவியம் நசிக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். (தார்க்கிகர்கள் என்று தாத்பர்யம்.) மற்றும் சிலர் ஆத்மாவை வெவ்வேறு என்று சொல்லுகிறார்கள். (தேகத்தை ஆத்மாவென்று நினைத்த சார்வாகர்கள் ஆத்மா பருத்திருப்பதாகவும், இளைத்திருப்பதாகவும், மனுஷ்யனாக இருப்பதாகவும், மிருகமாக இருப்பதாகவும் சொல்லுகிறார்கள் என்று கருத்து) இன்னுஞ் சிலர் தேவர்களும், மனுஷ்யர்களும் ஒருவருக்கொருவர் உபகாரம் செய்துகொள்வதால் கர்ம பலம் வியாபாரத்திற்குச் சமமானது என்று சொல்லுகிறார்கள் (மீமாம்ஸகர்கள்). புருஷனை ஸத்வம் முதலிய முக் குணங்களுள்ளவர் என்று மற்றும் சிலர் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லுகிறவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் மதத்தை ஆபாச யுக்திகளால் ஸ்தாபிக்கிறார்கள். இம்மாதிரியான மத பேதங்கள் உம்முடைய உண்மையை யறியாததால்

ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆனதால் பிரகிருதி புருஷர்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணரும், ஞானசூரபியுமான உம்முடைய உண்மையைத் தெரிந்துகொண்டால் மேற்காட்டிய பேதங்கள் ஏற்படமாட்டா.

விஜயத்வஜ்யத்தில்—

தவிர்ப்பு ஸௌவாஸாஹயம் நவகால ஜவஃ கிரிஷி நதகு ஸாஸ்திரேவக்யஷு ஸயீதயதா | ஜநிஸைதஸுதொ ஜிதிஜா தநியெவலிதா வவணஜிதெஸுரானு வவிஸ வநிராராவதஃ !!

ஓ பகவன் ! நீர் எப்பொழுது வேதத்தை உபஸம் ஹரித்துக்கொண்டு (அத்தியயனம் செய்பவர்கள் இல்லாததால்) யோக நித்திரை செய்துநீரோ, அப்பொழுது ஸ்தூலமாகிய அண்டம் முதலியவைகளும் சூட்சுமமாகிய மகத்தத்வம் முதலியவைகளும், இரண்டும் சேர்ந்த அக்னி முதலியவைகளும் இல்லை. காலத்தினுடைய மகிமையும் அப்பொழுது இல்லை. அப்பொழுது வேறு ஒரு வஸ்துவமில்லை. ஓ உற்பத்தியற்றவரே ! சூட்சுமரூபியான உம்மிடத்திலிருந்து ஸ்தூலமாகிய ஜகத் உண்டாயிற்றென்பதையும், அதனிடத்தில் லயிக்கிறதென்பதையும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலான பரமாத்மாவிடத்தில் பேதபுத்தி வைப்பதையும் வியவகாரம் என்று எவர்கள் நினைக்கிறார்களோ அவர்கள் வேதம் முதலியவைகளைக்கொண்டு உம்மைத் தோத்திரஞ் செய்யும் வாயுவின் அனுக்கிரகத்தால் அப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்.

நோட்டு

விவகாரம் — உம்மைச் சேவிப்பதாகிற பணத்தைக் கொடுப்பவனுக்குச் சுகமாகிய வஸ்துவைக் கொடுக்கிறதென்ற சங்கற்பம்.

27. ஸத்வம் முதலிய முக்குண சுருபமான இந்த ஜகத்தானது உண்மையில் இல்லாததானாலும், உம்மிடத்தில் இருப்பதுபோல் தோற்றுகிறது. அது மனத்தின் விளையாட்டேயாம். (அதிஷ்டானமாகிய பிரம்மம் இருப்பதால் ஜகத்தும் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது என்று தாத்பரியம்) அப்படியே ஜகத்தில் தனியாகப் புருஷன் ஒருவன் இருப்பதாகத் தோன்றுவதும் பொய்யேயாம். ஆத்மாவின் உண்மையை யறிந்தவர்கள் போக்தாவாகிய புருஷன், போக்தியமாகிய ஜகத் இவைகளைல்லாம் பிரம்மமென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். (எல்லாம் பிரம்மத்தினுடைய காரியமானதால் எந்தக் காரியம் எதை முக்கிய காரணமாக உடையதோ அது அந்த சுருபமாக இருக்குமென்பது கருத்து.) த ந க த்தி ல் அபேட்சையுள்ளவன் அதனால் செய்யப்பட்ட வளை முதலியவைகளை விட்டுவிடுவானா? அவைகளும் சுவர்ணமல்லவா? அதுபோல, தம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தும், அதில் பிரவேசித்த புருஷ சுருபமும் பிரம்மமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

வீரராகவீயத்தில்:-மனுஷ்யர்கள் வரையிலுள்ள பிராணிகளுக்கு மனமானது சகல காரியங்களையுஞ் செய்வதுபோல் தோன்றினாலும் ஜகத்சுருபியான உம்மைக் காண்பிக்கிறதில்லை. உம்மை யுபாஸித்து, சுத்தமான சித்தமுள்ளவர்கள் இந்த ஜகத் முழுவதும் பரமாத்ம சுருபமென்று தெரிந்து கொள்ளுகிறார்கள். சூட்சுமமான சேதனம், அசேதனம் இவைகளடங்கிய காரணமான பிரம்மமே காரியமாகிய ஜகத்தைவிட வேறு அல்லவாதலால் ஜகத்தும் உபாதேய (அங்கீகரிக்கக்கூடியது) மாகிறது. சுவர்ணத்தின் காரியமான வளை முதலியவைகள் சுவர்ணமானதால் அவைகளை எடுத்துக் கொள்ளுகிறார்களேயொழிய விட்டுவிடுகிறதில்லை. ஆனதால் பரமாத்மாவினால் செய்யப்பட்டதும், பரமாத்மாவினால்

பிரவேசிக்கப்பட்டதுமான ஜகத் பரமாத்ம சுருபமென்று நிச்சயிக்கப்பெற்றது.

விஜயத்வஜீயத்தில்—

திருமுணியை வுஜாநிதி யடிவோயகூதா க்வயி
நதா ஹவெதுடிவவோயாஸெ | ஸஹிவ உநஹ்ரீவகூயி
ஹவதுஸதா உநாஜாடிபொ஽விஜ்ஜாஹ்ரீஸெஷ்ரீடிபாத-
தயாதவிடி || ௨௭ ||

ஜீவன், ஸதவம் முதலிய குணங்களுடைய சுருபி
(குணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவன்) என்று சொல்வதும்
அஞ்ஞானத்தால் ஏற்பட்டதேயாம். ஞான சுருபியாகிய உம்
மிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய சம்பந்தமில்லை. முக்குண
சுருபமாகிய மனமானது உம்மிடத்திலும் இருப்பதுபோல்
இருக்கிறது. இப்படிச் சொல்வது அஸத்துக்களுடைய
மதம். ஆதம் தத்துவத்தை யறிந்த மனிதர் முதலியவர்கள்
உம்மை உண்மையில் சகல ஜீவசுருபியென்று அறிகிறார்கள்.
“அசுர சுபாவமுள்ள ஜனங்கள் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை
ஸதவம் முதலிய குணங்கள், தேகம், இந்திரியம் ஆகிய
இவைகளுள் எவரென்று சொல்லுகிறார்கள். தேவர்கள்
(தேவ சுபாவமுள்ளவர்கள்) ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை முக்குணங்
களுக்கு மேற்பட்டவரென்றும், சுகத்தால் நிறைந்தவரென்
றும் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவர்கள் குணங்களுக்கு வசப்பட்ட
வர்களானதால் உபத்திரவத்தை அடைகிறார்கள். உபத்திரவ
மற்றவரான பகவானுடைய அனுக்கிரகத்தை அடைகிறார்
கள்” — சைதன்ய விவேகம்.

28. ஓ பகவன் ! எவர்கள் உம்மை சகல பிராணிகளுக்
கும் இருப்பிடமென்று நினைத்து உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்
கள் மிருத்யுவை அலட்சியம் செய்து மிருத்யுவின் தலையில்

காலை வைப்பார்கள். எவர்கள் உம்மை உபாஸிக்கவில்லையோ, அவர்கள் வித்வான்களானாலும் அவர்களைப் பசுக்களைப்போல நீர் வாக்கினால் கட்டுகிறீர். உம்முடைய பக்தர்கள் தங்களுடும், மற்றவர்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறார்கள். மற்றவர்கள் அப்படிப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறதில்லை.

வீரராகவீயத்தில்— எவர்கள் சகல பிராணிகளுக்கும் ஆதாரமாக இருப்பவரென்று உம்மை உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள் மிருத்யுவை லட்சியஞ்செய்யாமல் மிருத்யுவின் தலையில் காலை வைக்கிறார்கள். எவர்கள் மேற்காட்டியபடி உம்மை உபாஸிக்கவில்லையோ, அவர்களுக்கு சாஸ்திரங்களை உபதேசித்து, முாட்டு மாடுகளை மூக்குக் கயிறுகள் முதலியவைகளால் அடக்குவதுபோல நல்ல மார்க்கத்திற்குக் கொண்டுவருகிறீர். எவர்கள் சாஸ்திரம் படிப்பதற்கு அதி காரமில்லாமலிருக்கிறார்களோ, அவர்களை உம்முடைய பக்தர்கள் பரிசுத்தப்படுத்துகிறார்கள். (எவர்கள் சாதுக்க ளிடத்திலும் பிரியப்படுகிறதில்லையோ, அவர்களுக்கு ஒரு பொழுதும் நல்ல கதியில்லையென்று தாத்பரியம்.)

விஜயத்வஜ்யத்தில்—

நஹி விக்ரதஞ்ஜீனி கநகஸ்ய தஜாதூதயா ஸுக்ய தநுபூவிஷ ஐஜாதூதயாரஸிதஃ । தவ யெ வரி வரஞ்விவதகநிகெததயா நநு தெ வஜாக்ரீஞ் விமணயு ஸிரொ திஃஜுதெஃ ॥ ௨௮ ॥

தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட வளை முதலிய ஆபரணங்கள் எப்படித் தங்கமாகவே இருக்குமோ, அதுபோல உம்மால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஜகத்தில் பிரவேசித்த நீர் ஜகத் சுருபியேயாம் (எல்லாவற்றிலும் மகாவிஷ்ணு வியாபித்திருக்கிறார் என்று தாத்பரியம்). எவர்கள் உம்மைச் சகல பிராணிகளுக்கும் அதிஷ்டானமென்று உபாஸிக்கிறார்களோ, அவர்கள்

பிரம்மத்தை யடைவதற்குத் தடையாயுள்ள ஸம்ஸாரத்தை லட்சியஞ் செய்யாமல் அதிலிருந்து விடப்படுவார்கள். “தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட வளையிலுள்ள தங்கத்தை, வளையைத் தள்ளி எப்படி வேறாக எடுக்கமுடியாதோ அது போலத் தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களிடத்திலிருக்கும் பகவத் சுரூபத்தைப் பிரித்தெடுக்க முடியாது. ஜீவர்கள் வெவ்வேறானாலும், பகவானை ஒருவரென்றும், சகல சுரூபியென்றும் நினைக்கவேண்டும். இம் மாதிரி, பகவானுடைய சுரூபத்தைத் தெரிந்துகொண்ட மகரிஷிகள் பிரம்மத்தை யடைவதற்கு விரோதமான ஸம்ஸாரத்தை லட்சியஞ்செய்யாமல் விஷ்ணுபதத்தை அடைகிறார்கள்.”—கருட புராணம்.

29. ஓ பகவன்! உமக்கு இந்திரியங்களில்லை. ஆனாலும், சகல பிராணிகளுடைய இந்திரியங்களுக்குச் சக்தியை உண்டு பண்ணுகிறீர்; தாமாகவே பிரகாசிக்கிறீர். (இயற்கையான ஞானசக்தியுள்ளவருக்கு இந்திரியங்களுடைய அபேகை இல்லை என்று தாத்பரியம்) சிற்றரசர்கள் தங்கள் ராஜ்ஜியத்திலுள்ள ஜனங்களால் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துக்களைத் தாங்கள் புசித்து, சக்கரவர்த்திக்குக் கப்பங்கட்டி, அவருடைய உத்தரவின்படி நடப்பதுபோல மனிதர்களால் கொடுக்கப்படும் ஹவ்யம், கவ்யம் முதலியவைகளைப் புசிக்கும் அவித்தையுள்ள தேவர்கள் உம்மைப் பூஜிக்கிறார்கள். உம்மிடம் பயந்து, அவரவர்களுடைய வேலையைச் சரியாக நடத்திவருகிறார்கள். “அவருக்குக் காரியமாவது, இந்திரியமாவது இல்லை. அவருக்கு ஒப்புயர்வுமில்லை.” “இவருடைய சக்தி மேலானது, பலவகையானது; ஞானசக்தியும் கிரியாசக்தியும் இயற்கையானது.” “இவருக்குக் கைகால்களில்லை. ஆனால் வேகமாய் நடப்பவர்; பதார்த்தங்களை எடுப்பவர். இவருக்குக் கண்களில்லை; ஆனாலும் பார்க்கிறார். இவருக்குக்

காதுகளில்லை ; ஆனாலும் எல்லாவற்றையுங் கேட்டுத் தெரிந்துகொள்ளுகிறார். இவரால் அறியப்படவேண்டிய வஸ்து ஒன்றுமில்லை ; இவரை ஒருவனும் தெரிந்துகொள்ள வில்லை” —சுருதிகள். “இவரிடமிருந்து பயந்து காற்று வீசுகிறது ; இவருடைய பயத்தால் சூரியன் உதயமாகிறான். அக்னி, இந்திரன், மிருத்யு முதலியவர்களும் இவரிடமிருந்து பயந்தே தங்கள் தங்கள் வேலையைச் செய்கிறார்கள். —சுருதி.

வீரராகவியத்தில் — தேவர்கள் உம்மால் கொடுக்கப்பட்ட போகங்களை அனுபவிக்கிறார்கள்.

வீஜயத்வஜ்யத்தில் —

வரிவயஸெ வஸுஞ்சிவ மிரா விவஸ்யாநவி
தாஸ்யபிஷ்ணுஸௌஹுஜாநநஸுநநி ந தெ விஸு
வாஃ । சுவஸெகஃ ஸுராபவிஸுராசு ஸக்தியாஸு வ
ஸுஅஹனி ஸதிஷி வ யெநிஸிஷாஃ ॥ உசு ॥

எந்த வித்வான்கள் உம்மையே சேவிக்கிறார்களோ, அவர்களைப் பசுக்களைப்போல் வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்கிறீர். உம்மிடத்தில் அதிகமான பிரீதி செய்த பக்தர்கள் ஜகத்தைப் பரிசுத்தப்படுத்துகிறார்கள். உம்மிடத்தில் பக்தி செய்யாதவர்கள் பரிசுத்தப்படுத்தப்படுகிறதில்லை. சகல சக்திகளையும் தரிப்பவர் நீர் ஒருவரே. வேதங்களாகிய எங்களுக்குச் சக்கரவர்த்தியாக இருப்பவர் நீர் ஒருவரேயாம். தேவர்கள் எல்லோரும் மனிதர்களால் கொடுக்கப்பட்டதைப் புசித்து உம்முடைய உத்தரவைச் சிரசால் தரிக்கிறார்கள்.

30. ஓ நித்ய முக்தரே ! மாயையுடன் எப்பொழுது நீர் விளையாடுகிறீரோ, அப்பொழுது உம்முடைய சங்கற்பத்

தால் கர்மங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. அவைகளால் உண்டான சரீரங்களுடன் தாவர ஜங்கமங்கள் உண்டாகின்றன. ஆகாயம்போல் ஸமரும், மிக்க கருணையுள்ளவரும், வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாதவரும், சூன்யம் போன்றவருமான உமக்குத் தம்மைச் சார்ந்தவன், பிறன் என்ற பேதபுத்தியில்லை. (முன் சுலோகத்தில் சகல ஜனங்களுடைய இந்திரியங்களையும் விஷயங்களில் பிரவிருத்திக்குட்படி செய்பவரான பகவானே இந்திரியங்களுக்கு வசப்பட்டவர்கள் சேவிக்கிறார்களென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் பரமாத்மாவிடமிருந்து எல்லாம் உண்டானதால் அவர்கள் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கிறார்களென்று காட்டப்பட்டது.)

வீரராகவீயத்தில்— விரகமென்ற பாடத்தில் தாவரம், ஜங்கமம் ஆகிய பிராணிகள் பிரகிருதியால் ஏற்பட்ட சரீரமுள்ளவர்கள் (எல்லா ஜனங்களுக்கும் பிரகிருதி சம்பந்தம் தள்ளமுடியாதது). இப்படிப்பட்ட ஜனங்களில் சிலருக்குப் பிரகிருதி சம்பந்தம் நிவர்த்தியடையுமானால் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிடைக்கிறது. அதுவும் பரமாத்மாவாகிய உம்முடைய கருணையினால்தான் உண்டாகிறது. ஒதுஷ்ட குணமில்லாதவரே! உம்மைவிடக் கருணையுள்ளவன் ஒருவனுமில்லை. ஆனதால் உமக்குக் காப்பாற்றக்கூடாதவன் என்பதுமில்லை. சகல பிராணிகளுக்கும் சரீரமாக இருப்பதால் எல்லாம் உம்மால் ரட்சிக்கக்கூடியதேயாம். ஆகாயம் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும், தோஷ சம்பந்தமில்லாமல் இருப்பதுபோல் நீர் எங்கும் வியாபித்திருந்தாலும் கெட்ட குணங்களுடைய சம்பந்தமற்றவராக இருக்கிறீர். அதனால் சூனியம்போல் இருக்கிறீர். (அப்படிப்பட்ட உமக்குப் பேதபுத்தியில்லையென்று தாத்பரியம்.)

விஜயத்வஜீயம்—

வஷட்ஸுஜோஷிவ க்ஷிதிவதெரிவ விஸுஸுஜோ

விடியதி யசு யெ க்ஷயிக்ஷதாவதஸுகிதாஃ ।

ஸ்ரிரவரஜாதபஸுஸுஜபெக்ஷநிதிதயுஜோ

விரஹ உஜீக்ஷயெ ஷுஜி வரஸு விஸுக்ஷதஃ ॥ ௩௦ ॥

சிற்றரசர்கள் சக்கரவர்த்தியின் உத்தரவைத் தலையால் சுமப்பதுபோலப் பிரஜாபதிகள் எந்த எந்த வேலையில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்களோ, அவர்கள் உம்மிடம் பயந்து, தங்கள் தங்கள் வேலையை நடத்துகிறார்கள். ஆனதால் எல்லா ஜனங்களுக்கும் பரமாத்மாவிடமிருந்தே முக்தி கிடைக்கிற தென்று தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். ஒ உற்பத்தியில்லாதவரே! தாவர, ஜங்கமப் பிராணிகளெல்லாம் பரமாத்மாவிடமிருந்தே ஸம்ஸாரத்தை அடைகின்றன. (மோட்சம் பரமாத்மாவிற்கு அதீனமானதால், ஸம்ஸாரமும் பரமாத்மவுக்கு அதீனமென்று கருத்து.)

31. இயற்கையில் ஜீவர்கள் அநேகர்களென்றும், எங்கு மிருப்பவர்கள் என்றும் இருக்குமானால் உம்மால் அவர்கள் சிட்சிக்கப்படுகிறார்கள் என்று சொல்லமுடியாது. (அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஸமர்களானதால் நியந்தா நியம்யன் என்றது ஏற்படாது. அப்படிச் சொல்லாவிடில் (ஜீவர்கள் சுதந்திரர்களென்று) உம்மால் நியம்யர்கள் அவர்களுக்கு நீர் நியந்தாயென்று சொல்வது பொருந்தும். எப்படியென்றால்—ஜீவர்கள் உபாதி சம்பந்தத்தால் உம்முடைய காரியங்களே யொழிய வேறில்லை. அவர்களுக்கு நீர் காரணராக இருப்பதால் நீர் அவர்களுக்கு நியந்தாவாக (அதிபதி) ஆகிறீர். உம்முடைய சுருபம் எல்லாவற்றிலும் தொடர்ந்திருக்கிறது. அறியப்பட்ட வஸ்துக்கள் தோஷமுள்ளவையாதலால், என்னால் அறியப்பட்டதென்று சொல்லக்கூடாது.

(அவித்தையாகிய உபாதிபுள்ள பரமாத்மாவின் அம்சங்களே ஜீவர்களென்று தாத்பரியம்).

வீரராகவீயத்தில்— “ஜீவர்கள் அநேகர்கள், நித்யர்கள்; எங்கும் இருப்பவர்கள். ஆனதால் அவர்கள் ஒருவனுக்குள் அடங்கியவர்களல்ல” என்ற நியமமானது பொருந்தாது. ஜீவன் அனுவென்றால்தான் பொருந்தும். “வியாபகமான எந்தப் பிரம்மத்தினால் ஜகத் படைக்கப்பட்டதோ, அந்தப் பிரம்மமானது அந்த ஜகத்தில் அந்தர்யாமியாக இருந்து நியந்தாவாக இருக்கிறது. ஆனதால் சகல ஜகத்திற்கும் பரமாத்மாவே நியந்தா” என்று எவர்கள் அறியவில்லையோ, அவர்களுடைய மதம் பிரமாண விருதவமானதால் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கதல்ல.

விஜயத்வஜீயம்—

நஹி வரஸிஷு கஸிடிவரொ நவரஸு ஹவெ
அயத ஹவாகுடஸு வஸூநுதஸூநயதஃ | சுவாஸி
ஸிதா யுஸூவா ஸூநுஸூதொ யஜிஸவ-ததொ நஹி
நஸாஸுதெதி நியஸோஸூவதெய தயா || ॥ ௩௬ ||

ஓ ஒப்பற்றவரே! ஜீவர்களுக்குள் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவனான (ஸர்வக்ருன்) பிராணனைக் காட்டிலும் மேலானவன் இல்லாததுபோலப் பிராணனைவிட மேலானவரான உம்மைக் காட்டிலும் மேலானவன் ஒருவனுமில்லை. (நீரே எல்லாவற்றிற்கும் அதிபதி. பிராணன், ஸ்ரீதேவி முதலியவர்களும் உமக்குத் தாழ்ந்தவர்கள்.) ஓ எங்கும் நிறைந்திருப்பவரே! ஜீவர்கள் பிராணனுக்குச் சுவாதீனப்பட்டவர்கள். ஆனால் “பிரம்மம் ஒன்று” என்ற சுருதி அநேகர்கள், ஆனால் “பிரம்மம் ஒன்று” என்ற சுருதி வாக்கியத்திற்கு விரோதம் வருமே என்றால் அந்த சுருதி ஜீவர்கள் ஒன்று என்று சொல்லவில்லை. பிரம்மம் ஒன்று என்று சொல்லுகிறது.

32. பரமாத்மாவின் விருந்து ஜீவர்கள் உண்டாகிறார்கள். அதனால் பரமாத்மா அவர்களுக்கு நியந்தாவாக இருக்கிறார் என்று சொல்வதானால் ஜீவர்கள் அநித்யர்களென்று ஏற்படும். ஒவ்வொரு நாளும் சில ஜீவர்கள் நசிக்கிறார்கள், சிலர் ஜனிச்சிறார்கள் என்றும் ஏற்படும். ஜீவர்கள் நாசத்தை அடைவதே மோட்சமென்றும் ஏற்படுமேயென்றால், உபாதிகளின் ஜனனத்தை ஜீவர்களுக்கு ஜன்மமென்று சொல்லுகிறோம். உண்மையில் ஜீவர்களுக்கு உற்பத்தியில்லையென்று இந்த சூலோகத்தில் காட்டப்படுகிறது. — பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இவர்கள் உற்பத்தியற்றவர்களானதால் பிரகிருதி ஜீவருபியாக ஆயிற்று என்பதும், புருஷன் என்பதும், புருஷன் ஜீவருபியானான் என்பதும் பொருந்தாது. (சுருதியில் புருஷனை அஜன் என்றும், பிரகிருதியை அஜா என்றும் சொல்லியிருக்கிறது.) ஆனதால் பிரகிருதி, புருஷன் இவ்விருவர்களுடைய சம்பந்தத்தால் பிராணன் முதலிய உபாதிகளுள்ள ஜீவர்கள் உண்டாகிறார்கள். ஜலத்தில் குமிழி உண்டாகவேண்டுமானால் ஜலத்தால் மாத்திரம் உண்டாகிறதில்லை. காற்றினால் மாத்திரம் உண்டாகிறதில்லை. இரண்டும் சேர்ந்தால்தான் குமிழி உண்டாகிறது. ஜலம் நிமித்த காரணம், காற்று உபாதான காரணம் (முக்கிய காரணம்). அதுபோல பிரகிருதி நிமித்த காரணம்; புருஷன் உபாதான காரணம். “அடி மைத்ரேயி! இந்த ஆத்மா நாசமற்றவர்” என்ற சுருதியின்படி, ஜீவன் நித்யனென்று ஏற்படுவதால் உபாதியின் ஜன்மத்தை ஜீவனுடைய ஜனனமாகச் சொல்லுகிறோமேயொழிய, உண்மையில் ஜீவனுக்கு ஜனனமில்லை. அதுபோல உபாதி நாசம் ஜீவனுடைய நாசமாகச் சொல்லப்படுகிறதேயொழிய, உண்மையில் ஜீவனுக்கு நாசமில்லை. எப்படி, தேனில் மற்ற புஷ்ப ரசங்கள் சேர்ந்து இன்ன புஷ்பத்தின் ரசமென்று பிரித்தெடுக்க முடியாமல்

தேனாக லயிக்கின்றனவோ, எப்படி நதியின் ஜலம் சமுத்திர ஜலத்தில் சேர்ந்து நாம் ரூபங்களை விட்டு ஒரே ஜலமாக ஆகின்றனவோ, அப்படி ஜீவன் உண்மையில் ஜனனமில்லாதவனானதால் பலவகையான பெயர், குணங்கள் ஆகிய இவைகளுடன் காரணமாகிய உம்மிடத்தில் லயத்தை யடைகிறான். (உபாதி நாசமடைந்தால் ஜீவத்வம் போய்விடுகிறது. சரூபமாக இருக்கிறானென்று தாத்பரியம். ஜீவன் பிரகிருதிக்கு வசப்பட்டவன்; பிரகிருதி ஈசுவரனுக்கு வசப்பட்டது.)

வீரராகவீயம்— பிரகிருதி, புருஷன் ஆகிய இருவர் களுக்கும் உற்பத்தியில்லை. ஆனாலும் ஜலம், வாயு இவ் விரண்டும் சேர்ந்து ஜலத்தில் குமிழியை உண்டாக்குவது போல் பிரகிருதி, புருஷன் இவ்விருவர்களின் சேர்க்கையாலேயே ஆதாரமாக இருக்கும் உம்மிடத்தில் பலவகையான நாம் ரூபங்களுள்ள பிராணிகள் உண்டாகிறார்கள். நதிகள் சமுத்திரத்தில் விழுவதுபோலும், தேனில் மற்ற புஷ்ப ரசங்கள் சேருவதுபோலும், பிரளய காலத்தில் அந்தப் பிராணிகள் உம்மிடத்தில் லயத்தை அடைகிறார்கள். (பதார்த்தங்களுக்கு அநேக அவஸ்தைகள் நேர்ந்தாலும் அந்த அவஸ்தைகள் அநித்யங்களேயொழிய, பதார்த்தம் நித்யம். முன் அவஸ்தையை விடுவது நாசமென்றும், பிந்திய அவஸ்தையை அடைவது ஜனனமென்றும் சொல்லப்படுகிறது).

விஜயத்வஜீயம்—

சுஜந வரிஜுஷு தெஹவாஸஸததாஸஸிநு
ஜாநதா ததேநஜேஹுஷுதயா நவடதஜீவஃ ப்ரகிருதி
வாருஷ யொரூஹயயுஜொஹபவஞ் ஸுஹுகொ
ஜவஸுஹுஷு || ௩௨ ||

ஓ உற்பத்தியற்றவரே ! ஒருவகையாக எங்குமிருப்பவரும், தோஷமற்றவரும், நாசமற்றவருமான பரமாத்மாவையறிந்த ஆசாரியனால் உபதேசிக்கப்பட்ட புருஷன் அஞ்ஞானத்தால் கற்பிக்கப்பட்ட ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடப்படுவான். பிரகிருதி, புருஷன் இவர்கள் உற்பத்தியற்றவர்கள். (அவர்கள் நித்ய முக்தர்களென்று கருத்து.) எவ்விடத்தில் பரமாத்மாவோ, அவ்விடத்தில் பிரகிருதி; எவ்விடத்தில் பிரகிருதியோ, அவ்விடத்தில் பரமாத்மா என்று தேசத்தாலும், காலத்தாலும் சேர்ந்திருக்கும் அவ்விருவர்களிடமிருந்து ஜலத்தில் குமிழிபோல ஜீவர்களுண்டாகிறார்கள் என்று தெரிந்துகொண்ட ஆசாரியனிடம் உபதேசம் பெற்றவர்கள் மோட்சத்தை அடைவார்கள். “பரன், பிரகிருதி இவ்விருவர்கள் இயற்கையில் முக்தர்கள்” என்ற ஞானமுள்ள ஆசாரியனுடைய உபதேசத்தால் ஸம்ஸார பந்தத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்ளுகிறான்.”—கலாப சுருதி. “பரனும், பிரகிருதியும் தேசத்தாலும் எங்கும் சமமாக வியாபித்திருக்கின்றன. அவ்விருவர்களுடைய சேர்க்கையால் புருஷர்கள் உண்டாகிறார்கள்.”—கௌடரவ்ய சுருதி.

33. புத்திசாலிகள் மேற்காட்டியபடியுள்ள உம்முடைய மாயையை அறிந்து ஸம்ஸாரத்தை நிவர்த்திப்பவரான உம்மிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்துகிறார்கள். உம்மை உபாஸிக்கிறவர்களுக்கு ஸம்ஸார பயம் எப்படி உண்டாகும்? (உண்டாகாதென்று தாத்பரியம்) குளிர்காலம், மழைக்காலம், கோடைக்காலமென்ற மூன்று அவயவங்களுள்ள உம்முடைய புருவ நெறித்தலாகிய காலமானது உம்மைச் சரணமடையாதவர்களுக்கு இறப்புப் பிறப்பாகிய ஸம்ஸாரத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

விஜயத்வஜீயம்—

கூயிதவெதெதொவிபுய நாமுணாஃ வரஜெ
 உஜேதவாணஃவெ யோநிலிஷுரஸொஷாஸாஃ । நு
 ஷுதவராயயா ஸுமதயாகுஸுநயி ஸுயியொமெ
 வெஜெநுயா ஜெநுஸுலவஃ । சுயஜெநுவதிநாஃ லவ
 ஹபவவஸுசுடீஸுஜிதிஹுஸுடீணாஃ ॥ ॥ ௩௩ ॥

ஓ சகல ஜகத்திற்கும் பிதாவாக இருப்பவரே! ஆனந்
 தத்தால் நிறைந்தவரே! எல்லாவற்றிலும் மேலானவரே!
 (மூலத்திலிருக்கும் த.தொ. என்ற பதத்தை 'தத்' ஓ என்று
 பிரித்துக்கொள்ளவும். அ உ இரண்டும் சேர்ந்தால் ஓ என்று
 ஆகிறது. அதனால் மேற்காட்டிய அர்த்தம் ஏற்பட்டது)
 இந்திரன் முதலிய தேவர்களுடைய பெயருக்குப் பொருளா
 யுள்ள ஐசுவரியம் முதலிய குணங்கள் யாவும் மதுவின்
 ஸமுத்திரத்தில் புஷ்ப ரசங்கள்போல உம்மிடத்தில் லயித்
 திருக்கின்றனவென்றும், எல்லாவற்றையும் காட்டிலும்
 பரமாத்மா மேலான குணமுள்ளவரென்றும் மனிதர்களில்
 புத்திசாலிகளான ஜனங்கள் தெரிந்துகொள்ளுகிறார்கள்.
 “பரனுக்கும் ஜீவனுக்குமுள்ள பேதம் ஆகியற்றது, அந்த
 மற்றது. இது சுயமாகவும் நசிக்கிறதில்லை; பிறராலும்
 நசிக்கிறதில்லை. இப்படித் தெரிந்துகொண்டவர்களுக்கு
 ஸ்ரீ மகர்விஷ்ணு அதிக ஜன்மங்களைக் கொடுக்கிறதில்லை.”
 ஆனதால் உம்மை ஆசிரயித்தவர்களுக்கு உம்மு
 ஸ்மிருதி. ஆனதால் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை.
 உடைய புருவமானது பயத்தை உண்டுபண்ணுகிறதில்லை.
 (பயத்தை நிவர்த்திக்கிறதென்று தாத்பரியம்)

34. எவர்கள் ஆசாரியனுடைய பாதத்தை உபாஸி
 யாமல், இந்திரியங்களையும் பிராணனையும் ஜயித்து அடக்க

முடியாத மனமாகிய குதிரையை அடக்க முயற்சிக்கிறார்களோ, அவர்கள் ஓடக்காரனில்லாமல் சமுத்திரத்தில் கஷ்டப்படும் கப்பல் வியாபாரிகள் போல இந்த ஸம்ஸார சமுத்திரத்தில் கஷ்டப்படுவார்கள். (முன் சுலோகத்தில் காட்டியபடி மனதைப் பகவானிடத்தில் செலுத்தவேண்டுமானால் மனம் அலையாமல் ஒருவகைப்படவேண்டும். அது குருவை உபாஸித்தால்தான் கிடைக்குமென்று இந்த சுலோகத்தில் காட்டப்பட்டது.)

விஜயத்வஜீயத்தில்—

உஹவஹுரணெஷுஸ ஜ த ஹுவொஜித ஹுஷீ
கவா யுலிராஷாது ஶஹதுராமெம் | யஹயதஞ்ஞ
திஹொய ஶ்வாயவிஷொவ்யஸநஸதாஸிதார ஶவஹாய
ஹரொஸுரணஸு ||

|| ௩௪ ||

எந்த விவேகிகள் உம்மைப் பூஜிக்கத்தக்க யோக்கியதை உள்ளவர்களோ, அவர்கள் இந்திரியம், பிராணன் ஆகிய ஸாரதி, குதிரை இவைகளால் மிக்க சபல சுபாவமுள்ள புத்தியை, பயனை விரும்பாமலிருக்கச் செய்ய முயற்சித்து மேலாக ஜீவிக்கிறார்கள். அவர்கள் அநேக துக்க சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிப்பதான குருவின் பாதத்தை ஆசிரயித்தே அப்படிப்பட்ட பயனையடைகிறார்கள்.

35. பரமானந்த சுருபியான நீர் இருக்கும்பொழுது பந்துக்கள், புத்திரன், தேகம், களத்திரம், பணம், வீடு, பூமி இவைகளில் ஆசை வைத்து சொற்பசுகத்தை விரும்பும் மனிதர்களுக்கு என்ன சுகம் கிடைக்கப்போகிறது? ஒரு வித சுகமுமில்லை. ஆனதால் உம்மையே உபாஸிக்கவேண்டும் என்பதை அறியாமல், ஸ்திரீ சுகத்தில் ஆசைப்பட்டு, அரித்யமும் ஸாரமற்றதுமான ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருப்பவர்களை எதுதான் சுகப்படுத்தும்?

விஜயத்வஜ்யம்—

வணிஜஹ்வொஹ்வஸநுகூத கண-யுராஜமயௌ

ஸஜந ஸு-தாத் ஞாரயநயாயிராஃ ।

ஸு-ஹ்ராஜிதிசுயி ஹிஸதி நதாநி நுணா

விஹவஉஷி துயத சூதநி ஸவ-ரஸௌ || ௩௩ ||

எவனுக்குத் தேவரிடத்தில் மிக்க பக்தியும், அதுபோல குருவினிடத்திலும் முக்கிய பக்தியிருக்கிறதோ, அந்த மகாத்மாவிற்கு விஷயங்கள் பிரகாசிக்கின்றன. பகவானை அடைவதற்கு ஆசாரியனுடைய அதுக்கிரஹத்தைவிட வேறு சாதனம் ஒன்றுமில்லை. ஆசாரியனுடைய உபதேசத்தால் ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவை அடைவான். சம்சயமில்லை” என்ற சுருதி ஸ்மிருதியின் அர்த்தம் காட்டப்பட்டது.

36. மகரிஷிகள் உம்முடைய பாதாரவிர்த்தத்தை ஹிருதயத்தில் தியானஞ்செய்து, அகங்காரமற்றவர்களாகி, பாபத்தை நிவர்த்திக்கும் பாத ஜலமுள்ளவர்களாலும், பூமியிலுள்ள பல புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும் சேஷத்திரங்களுக்கும் செல்லுகிறார்கள் (பெரியோர்களுடைய சேர்க்கைகும் உண்டாகுமென்று). புருஷர்களுடைய விவேகத்தை மாற்றும் கிருகம் முதலிய சுகத்தை விரும்புகிறதில்லை. ஒரு தடவை உம்மைத் தியானிப்பவர்களும் விஷயத்தில் ஆசையை யொழித்துவிடுகிறார்கள். அப்படியிருக்க, மகரிஷிகள் ஒழிக்கிறார்களென்பதில் என்ன சந்தேகம்?

வீரராகவீயம்— தீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துவதற்காகச் சஞ்சரிக்கிறார்கள்.

விஜயத்வஜ்யம்—

உதி ஸஹ்ராநதாந் றியு-நதொரதயௌ ஹதாந்
ஸு-ஹ்யதி கொவிஹாஷி விஜநௌ ஸூநிரஹ்வமௌ । ஸுவி

வண்ணசீய-ஸஷநாநுஷயொ நிலிஸனூத ஸாநு
 ஸவதஃ வஜாஸுஜஃ ஹுஜாவலிஷநுயதி | ஸகூநு ந
 ஸயிவிஜாதநி நித்யஸுஸெ நவஸுநாஸவாஸதெ வு
 ருஷஸார ஹராவஸயு || ॥ ௩௬ ॥

பிரமத்தை அறியாமல் ஸ்திரீசுகத்தில் ஆசை கொண்டு
 சஞ்சரிப்பவர்களுக்கு மோகஷத்தைக் கொடுத்து யார் சுகப்
 படுத்துவான்? ஆனதால் பரிசுத்தியை யுண்டுபண்ணும்
 சாஸ்திரங்களை ஆசிரயித்த தேவர் முதலியவர்கள் பாபத்தை
 நிவர்த்திக்கும் உம்முடைய பாதத்தை ஹிருதயத்தில் தியா
 னிக்கிறார்கள். நித்யசுருபியும், சித்சுருபியுமான உம்மிடத்
 தில் மனதைச் செலுத்துகிறார்கள். ஓ புருஷோத்தம !
 அகங்காரத்தை அடைகிறதில்லை.

37. ஸத்தாகிய பிரமத்தினிடமிருந்து உண்டான
 ஜகத்தும் ஸத்தாகவே இருக்கவேண்டும். (எதனிடத்தி
 லிருந்து எது உண்டாயிற்றோ, அது அதன் சுருபமேயாம்.
 சுவர்ணத்திலிருந்து உண்டான வளை முதலியவை சுவர்ண
 மாகக் காணப்படுகின்றன) என்றால் காரணம் விருத்தமாக
 இருக்கிறது. (இரண்டும் ஒன்று என்று அபேதத்தைச்
 சொல்லவில்லை. பேதமில்லை யென்பதைச் சொல்லுகிறோ
 மென்றால், அதுவும் அபேதமென்றுதான் ஏற்படுகிறது.)
 சில இடத்தில் மாறுதலாகவும் காணப்படுகிறது. (பிதாவி
 னிடத்திலிருந்து உண்டான புத்திரன் பிதாவைவிட வேறாக
 இருக்கிறான், உலக்கையால் குடத்தை உடைத்தால் அதன்
 அபாவமும் உலக்கையும் ஒன்றாக ஆகுமா?) அதிலிருந்து
 உண்டானதென்றால் அதை உபாதான காரணமாகக் கொண்
 டது என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். புத்திரனுக்குப்
 பிதா நிமித்த காரணமேயொழிய உபாதான காரணமல்ல
 வேன்றாலும் சிலவிடத்தில் மித்யையாக இருக்கிறது.

(கயிற்றை சர்ப்பம் என்று நினைக்குமிடத்தில் அசைவது, கோணல் முதலிய குணங்களை உபாதான காரணமாகக் கொண்ட குணமாக இருக்கவில்லை.) அவித்தையுடன் கூடிய உபாதான காரணமென்று சொல்வதும் பொருந்தாது. அப்படிப்பட்டது வஸ்துவல்ல ஆனதால் ஜகத் உண்மையில் ஸத்திய வஸ்துவல்ல. ஆனாலும் வியவகாரத்துக்காகப் பிரம்மமானது உபயோகப்படுகிறது. (ஒரு இடத்திலிருக்கும் வஸ்துவை மற்றொரு இடத்தில் ஆரோபித்தால் அது பிரம்மமென்று லோகப்பிரஸித்தம். இல்லாததான வஸ்துவைப் பரம்பரா நியாயத்தால் இந்தப் பிரம்மம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. (வஸ்து இருப்பதுபோல் தோன்றும் ஸம்ஸ்காரத்தால் உண்டாகலாம். உண்மையில் வஸ்து இருக்க பிரம்மம் உண்டாகலாம். ஆனதால் பிரம்மமானது வேண்டுமென்ற நியமமில்லை. ஆனதால் பிரம்மமானது அனாதி. அதனால் அந்தப் பரம்பரா நியாயத்தை அனுசரித்து ஜகத் இருப்பதாக வியவகாரம் உண்டாகிறது. ஜகத்தானது வேதத்தால் சொல்லப்பட்டதாகையால் அதனை இல்லை என்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்றால் ஓபகவன்! உம் முடைய வாக்காகிய வேதமானது கர்மத்தில் சிரத்தையுள்ள மந்த புத்திகளான ஜனங்களைக் கௌண விருத்தி, லக்ஷண விருத்தி முதலிய விருத்திகளால் பிரமிக்கச் செய்கிறது. (சாதூர்மாய் என்று ஒரு சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருந் குறையாதது என்று ஒரு சுருதியில் சொல்லப்பட்டிருந் தாலும், கர்மத்தால் சம்பாதிக்கப்பட்ட பலமானது குறைகிறதென்று மற்றொரு சுருதி சொல்லுகிறபடியால் முன் காட்டிய சுருதி அதன் மேன்மையைச் சொல்லிற்று என்று தாத்பரியம்.)

வீரராகவியத்தில் — ‘ஸத்தாயிருக்கிற பரப்பிரம்மத்தி னிடத்திலிருந்து உண்டான இந்த ஜகத்தும் ஸத்தியமாகத்

தானிருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது யுத்தி விரோதமாகையால் பொருந்தாது' என்று சொல்வது சரியல்ல. அது ஒரு இடத்திலும் விபசாரத்தை அடைகிறதில்லை. ஒரு இடத்திலும் பொய்யாக ஆகிறதில்லை. ஸத்வ விலக்ஷணமாகிய இரண்டு தர்மங்களுள்ள திரவியமாகவும் இல்லை. பிரம்மமானது வியவகாரத்திற்கு உபயோகப்படுகிறது. கர்மங்களில் சிரத்தையுள்ளவர்களை உம்முடைய வாக்காகிய வேதமானது பிரமிக்கச் செய்கிறது.

விஜயத்வஜ்யம்—

ஐஹியோ வடிநி வெஸுதக-பாவ விவரணி
கூவிசு கூவிநுஷாய | ததொஹயடிவஹிதயெ விக்ஷ
ஐஹிதொஹஹிஸவராவரயா ஸுதி லாரதீய தவொ
ராவுதிவிருஹிவா ||

|| ௩௭ ||

இந்த ஜகத்திற்கு விஷ்ணு அதிபதியேயொழிய ஜீவன் அதிபதியல்ல. “இதற்கு என்னைக் காட்டிலும் வேறொருவனும் அதிபதியல்ல. சேதனாக இருப்பதால்” என்ற தர்க்கம் சிலவிடத்தில் வியபிசரிக்கிறது; சிலவிடத்தில் பொய்யாக இருக்கிறது. (ஜீவனும் ஈசவரனும், வெயிலும், நிழலும் போல விருத்த தர்மங்களுள்ளவர்கள். அதனால் அவ்விருவர்களும் வேறு என்று தாத்பரியம்,) எல்லாச் சரீரங்களிலும் சுக துக்கங்களை அனுபவிப்பதால் சரீரத்தின் பரிணாமமே ஜீவன்” என்ற க்ஷபணக மதத்தில் சொல்லப்பட்ட யுத்தியும் பொய்யாக இருக்கிறது அனுவாகிய சரீரத்திலிருந்த ஜீவன் கர்ம வசத்தால் யானைச் சரீரத்தை அடைந்ததால் விகாரமுள்ளவனாகி விடுவான். ஆனதால் மேற்காட்டிய யுத்தி பொய்யாக ஆகிறது, தர்க்கங்கள் தோஷமுள்ளவையாக இருப்பதால் அவைகள் மூடர்களுடைய புத்திக்குப் பிரம்மத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன.

இப்படி வேதத்திற்கு விரோதமாய்ச் சொல்வது அந்தப் பரம்பரையாக வந்திருக்கிறது. உம்முடைய பல வித குணங்களையும் கர்மங்களையும் நிரூபிப்பதில் வேகமுள்ள வேதம் பலவிதமாகச் சொல்லி வேதத்தின் உண்மையான தாத்தரியத்தை அறியாத மூடர்களை பிரமிக்கச் செய்கிறது.

33. முன் சுலோகத்தில் ஜகத் ஸத்யமென்பதற்கு ஸாதகமர்ன யுக்தியில்லையென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் ஜகத் ஸத்யமென்பதற்குப் பாதகமான யுக்திகள் காட்டப்படுகின்றன. சிருஷ்டிக்குமுன் இந்த ஜகத் இல்லை. “சிருஷ்டிக்குமுன் ஸத்தாகிய பிரம்மமே இருந்தது.” சிருஷ்டிக்கு முன் இந்த ஜகத் ஆத்மாவாகவே இருந்தது.”—சுருதிகள். பிரளயத்திற்குப் பின் இருக்கப்போகிறதில்லை. ஆனதால் கேவல ஆத்மாவாகிய உம்மிடத்தில் தோன்றும் இந்த ஜகத்தானது மித்யையேயாம். (முற்காலத்திலும், இந்த ஜகத்தானது எது இல்லையோ, அது மத்திய காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் எது இல்லையோ, அதனால் வேதங்கள் திரவியம் இல்லையென்று தாத்பரியம்) அதனால் வேதங்கள் திரவியங்களுடைய பேதங்களுள்ள மார்க்கத்துடன் உம்மைச் சமமாக கருடைய பேதங்களுள்ள மார்க்கத்துடன் உம்மைச் சமமாக கருபிக்கின்றன. (மண் முதலிய திரவியங்களின் விகாரங்கள் குடம் முதலியவை. அவைகளின் குடமென்ற பெயர், அதன் உருவம் ஆகிய இவை ஸத்தியமல்ல. காரணமாகிய மண் என்பதே ஸத்யம். அதுபோல் பிரஹம்மமே ஸத்ய வஸ்து; ஆகாயம் முதலியவை அரித்யமென்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றனவென்று தாத்பரியம்.) ஆனதால் பொய்யான ஜகத்தை ஸத்யமென்று நினைப்பவர்கள் மூடர்கள். வீரராகவீயம்:—“சிருஷ்டிக்கு முற்காலத்தில் இந்த ஜகத்தில்லை; பிரளயத்திற்குப் பிற்காலத்திலும் இல்லை. ஆனதால் மத்திய காலத்தில் உம்மிடத்தில் தோன்றுவது ஆனதால் ஆனதால் மண் முதலிய திரவியங்களுடைய மித்யை. விகாரங்களாகிய குடம் முதலியவைகளுடைய பெயர், உரு

வங்கள் எப்படி அரித்யமோ (வியவகாரத்திற்கு மாத்திரம் உபயோகமோ), காரணமாகிய மண் என்பது மாத்திரம் நித்யமோ, அப்படியே காரணமாகிய பிரம்மம் நிததியம். ஜகத் அரித்யமென்று வேதங்கள் உம்மைப்பற்றிச் சொல்லுகின்றன” என்று சொல்வது பொருந்தாது. அந்த வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறியாத மூடர்கள் மேற்காட்டிய வண்ணம் ஜகத் பொய் என்று சொல்லுகிறார்கள், (‘அந்த வேத வாக்கியத்தால் காரியம் பொய்யென்றும்’ காரணம் ஸத்யமென்றும் சொல்லப்படவில்லை. காரியம் காரணத்தைவிட வேறல்ல என்று மாத்திரம் சொல்லப்படுகிறது என்று தாத்திரியம்.)

விஜயத்வஜீயத்தில்—

நயஜிஜிஜி சூலநலவிஷ்டிதொ நியநாடி நிஜித்
கூனோராகியிவிவாதி ஜிஜெஷகாஸெ | சுத உபநீயதெ
ஜிவிணஜாதி விகலு வபெயெவி-தயஜிநொவிவாஸ ஜிஜி
ஜிஜிவயநி வுயாஃ ||

|| ௩௮ ||

ஜீவனை ஈசுவரனாகச் சொல்வதற்குப் பாதகமான யுக்திகள் காட்டப்படுகின்றன. ஜீவர்கள் கர்ப்பத்திலிருக்கும் பொழுது (உண்டாவதற்குமுன்) ஈசுவரனாக இருந்ததில்லை. பிந்திய காலத்திலும் ஈசுவரனாக இருக்கப்போகிறதில்லை. ஆனதால் மத்தியிலும் (ஜனன மரணத்திற்கு) ஜீவனை ஈசுவரனென்று சொல்லமுடியாது. ஜீவன் உத்தமனென்றும், பணக்காரனென்றும், நல்ல குலத்தில் பிறந்தவனென்றும் மூடர்கள் பிரமித்துச் சொல்லுகிறார்களே யொழிய உண்மையில் வித்வான்கள் மேற்காட்டிய உத்தம குணங்கள் ஈசுவரனாகிய உம்முடையவைகளென்றும் ஒளபசாரிகமாக ஜீவனிடத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. அப்படிச் சொல்வதற்கும் நீரே காரணமென்றும் தெரிந்துகொள்கிறார்கள்.

39. ஐகத் உண்மையில்லாவிடில் சேதனனுக்கு அதன் சம்பந்தம் ஏற்பட நியாயமில்லை. ஆனதால் ஜீவன் ஸம்ஸாரி யென்றும், ஈசுவரன் நித்யமுத்தனென்றும் சொல்வது எப்படிப் பொருந்தும்? கர்ம காண்டத்தின் அர்த்தமென்ன வென்றால், அந்த ஜீவன் எப்பொழுது மாயையுடன் அவித்தையை ஆசிரயிக்கிறானோ அப்பொழுது தேகம் இந்திரியம் முதலியவைகளை ஆத்மாவென்று நினைத்து அதனுடைய தர்மங்களையும் அடைந்து, இயற்கையான ஆனந்தம் முதலிய குணங்களை மறந்து ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறான். (கர்ம காண்டம் அதைச் சொல்லுகிறதென்று கருத்து) ஸர்ப்பமானது தோலை விட்டுவிடுவதுபோல நீர் அந்த மாயையை விட்டுவிடுகிறீர். மேலும் நீர் சகல ஐசுவரியங்களையும் எப்பொழுதும் அடைந்தவர்; எட்டு மகா விபூதிகளிலிருந்து பிரகாசிக்கிறீர்.

வீரராகவலீயம்—அந்த ஜீவன் உம்முடைய மாயையால் மோகித்து, பிரகிருதிபரிணா சுருபமான தேவ சரீரம் முதலிய விக்ஷயங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு தேகத்தில் அபிமானத்தை அடைகிறான். அதனால் ஜனன மரணம் முதலிய ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறான். ஞானம், ஐசுவரியம் இவைகள் மறைக்கப்படுகின்றன. நீர் இயற்கையில் சகல ஐசுவரியங்களை அடைந்தவர்; அணிமா முதலிய விபூதி களுள்ளவர்; அதனால் மாயைக்கு வசப்படுகிறதில்லை. (ஜீவன் மாயைக்கு வசப்பட்டவன்; பரமாத்மா மாயைக்கு சுவாதீன னல்ல. இதுவே இவ்விருவர்களுக்குமுள்ள பேதமென்று கருத்து.)

விஜயத்வஜீயம்—

உடிமாஸு வுஜாநநு மீதமுணாஸுஜுஷுநு

ஹஜதி ஸராபுவதாஹநுக்ஷுஜுத ஜஹாலிதாபு |

சஹிரிவக்ஷுயம் வராஜாத்ஹமா

உஹலிஜஹீய ஸெஷுமுணாஹவரிஜெயஹம் ||௩௬||

புருஷன் சுருதியில் சொல்லப்பட்ட உம்முடைய குணங்களை ஸ்மரிக்கிறான். அதன் பின் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். அதன் பின் ஸாபுஜ்யம், ஸாரூப்யம், ஸாலோக்யம் என்ற முக்தியை அடைகிறான். பரமனாகிய உம்மால் அபகரிக்கப்பெற்ற சக்தியுள்ள மாயையை விடுவது மன்னியில் நாசஞ் செய்கிறான். அதுவும் உம்முடைய சக்தியேயாம். மேலும், அசுரர்களை மோகிக்கச் செய்வதற்குப் பரமசிவன் முதலியவர்களைப் பூஜிக்கிறீர். மற்ற தேவர்களால் பூஜிக்கப்படுகிறீர்.

40. வெளியிலிருக்கும் விஷயங்களில் ஆசையை யொழித்து, பகவானை உபாஸிப்பவர்களானாலும் எவர்கள் ஹிருதயத்திலிருக்கும் அஞ்ஞான வாஸனையின் மூலத்தை நாசஞ்செய்ய வில்லையோ, அவர்களுடைய ஹிருதயத்தில் நீர் இருந்தாலும் அவர்களால் உம்மைஅடைய முடியாது. கழுத்தில் ரத்ன ஹாரமிருந்தாலும் அதனை மறந்தவனுக்கு அவன் சமானனாவான். யோகிகளென்ற பெயர் வைத்துக்கொண்டு இந்திரியங்களைத் திருப்திசெய்து வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்களுக்கு ஸம்ஸாரம் நிவர்த்தியடையாததால் இவ்வுலகத்தில் சுகமில்லை. ஈசுவர பதத்தை அடையாததால் மேலுலகத்திலும் சுகமில்லை.

வீஜயத்வஜ்யத்தில் :—

யஜிநஸஜுஹாநி யதயொ விஹுஷிகாஜீஜா

ஹாரயிமரோஸதாஹுஷிமதொ஽ஸுதகஃஜீணி

சுநுதுவ்யொமிநாஜீஹயொ ஹவன

நவமதானகா நடியிரஹவஹாஜவதஃ || சய ||

யதிகளானாலும், எவர்கள் விஷயங்களில் ஆசைகொண்டு ஸம்ஸாரத்தில் நிவர்த்தியடையவில்லையோ, அவர்களால்

உம்மை அறியமுடியாது. கழுத்தில் ஹாரமிருப்பதான ஞாபகமில்லாத புருஷன் கழுத்தில் ஹாரமிருந்தாலும் அதனை எப்படி அறியமாட்டானோ, அதுபோல மேற்காட்டியவர்கள் ஈசுவரனை அடைகிறதில்லை. நிவிருத்தி மார்க்கத்தை அடைந்த யோகிகளுக்கு அபயத்தைக் கொடுத்து, காலம் முசுலியவைகளிடமிருந்துக் காப்பாற்றுகிறீர்.

41. ஆறு வகையான குணங்களுள்ளவரே! உம்முடைய சுரூப ஞானமுள்ளவன் உம்மிடமிருந்து உண்டான புண்ணிய பாபங்களின் பயனாகிய சுகதுக்கங்களில் சம்பந்தப்படுகிறதில்லை. அப்பொழுது தேகாபிமானிகளைக் கட்டுப்படுத்தக்கூடிய விதி நிஷேதங்கள் அவ்விடத்தில் சம்பந்திக்கிறதில்லை. ஒவ்வொரு யுகத்திலும் ஏற்படுத்தப்பட்ட சம்பிரதாயப்படி உம்முடைய சரிதங்களைச் சிரவணஞ்செய்து, உம்மை மனத்தில் தியானஞ் செய்வதால் அவனுக்கு மோக்ஷமாகிய கதியாக இருக்கிறீர்.

வீரராகவீயம்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில் பகவானாகிய உம்மையறிந்தவன் பயனைக் கொடுக்க சித்தமாக இருக்கும் புண்ய பாபங்களுடைய பயனாகிய சுகதுக்கங்களில் சம்பந்தப்படமாட்டான். அந்த அவஸ்தையில் பிறருடைய நிந்தைகளையாவது; ஸ்தோத்திரத்தையாவது அவன் கவனிக்க மாட்டான். அப்படிப்பட்டவனுக்கு நீர் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறீர். (பரலோகத்தில் சுகத்தை அடைகிறானென்று சொல்லப்பட்டது.) இவ்வுலகத்திலும் உம்முடைய பக்தர்களுடன் அளவற்ற கல்யாண குணங்களுள்ள உம்முடைய கதாமிருதத்தைக் கேட்டு சுகத்தை அடைகிறான்.

விஜயத்வஜ்யம்—

தடிவமரோயு- லித லிதயொம- ண

விம- ணயொ- ந- ஹி ஷெஹ ஹுதாஸமிரஃ ।

சுந- யய- ர- கு ஹஸக- ஹ மீதவர- வரயா

ந த- ஷா- வரணா ஹவரஜா- லிவாநி ॥ சக ॥

சகல பிராணிகளுடைய வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள் நித்யமுத்தரான மஹாவிஷ்ணு, அவருக்கு சுவாதீனப்பட்ட வளான ஸ்ரீதேவி ஆகிய இவர்களை அடையவில்லை. இந்த யோகிகளால் எவர்களுக்கு ஞானம் உபதேசிக்கப்படுகிறதோ, அவர்களுடைய இந்திரியங்கள் விஷ்ணுவை அடையும். உமிக்குள் இருக்கும் அரிசி தூசியை அடையாததுபோல் ரஜோகுணமுள்ள மனிதர்கள் ஸ்ரீ மஹாவிஷ்ணுவை அடையார்கள்.

42. ஓ-பகவன்! பிரம்மா முதலியவர்களும் உம்முடைய மகாத்மியம் முழுவதையும் அறியவில்லை. நீர் அனந்த ரானதால் உம்முடைய மகிமையை நீரும் அறியவில்லை. ஏழு ஆவரணங்களுள்ள அண்டங்கள் ஒரேகாலத்தில் காலத் தால் உமக்குள் சுற்றுகின்றன. அது ஆகாயத்தில் தூளி சுற்றுவதுபோலிருக்கிறது. அதனால் சகல வேதங்களும் அனாத்மாவை நிஷேதித்து, உம்மையே சொல்லுகின்றன. (வேதம் பரமாத்மாவை விதி முகமாகச் சொல்லவில்லை; நிஷேத முகமாகச் சொல்லுகிறதென்று காட்டப்பட்டது.)

வீரராகவ்யம்— இப்படி வேதங்கள் பகவானை ஸ்தோத் திரஞ் செய்து, உம்முடைய மகிமை அளவற்றதானதால் முழுவதையும் எங்களால் சொல்லமுடியாதென்று முடிக்கின்றன. பிரம்மா முதலிய தேவர்களும் உம்முடைய மகிமை யின் கோடியை அடையவில்லை. (மனிதர்களால் அறிய

முடியுமாவென்று கருத்து.) உம்முடைய சுரூபம் மகிமை இவைகள் காலத்தாலும், தேசத்தாலும் அளவிடக்கூடா தானதால் உம்மாலேயே அறியமுடியாது. உம்முடைய ஒவ்வொரு மயிர்க்காலிலும் ஏழு ஆவரணங்களுள்ள அநேக பிரமாண்டங்கள், ஆகாயத்தில் தூளிகள் பட்சிகளுடன் சஞ்சரிப்பதுபோலச் சஞ்சரிக்கின்றன. ஆனதால் உமக்கு ஸஜாதீயமான வஸ்து ஒன்றுமில்லையென்று வேதங்கள் சொல்லி, உம்மைத் தாத்தரியவிருத்தியரல் சொல்லுகின்றன.

43—50. இப்படி ஆத்ம தத்வத்தை ஸனந்தனர் முகமாக பிரம்மதேவருடைய புத்திரர்களான வித்தர்கள் கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு ஸனந்தனரைப் பூஜித்தார்கள். ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும், மகாத்மாக்களுமான ஸனகர் முதலியவர்களால் சகல சுருதி, ஸ்மிருதி, புராணம், இதிஹாஸம் இவைகளின் ரகஸ்யமானது எடுக்கப்பட்டது. பிரம்மதேவருடைய புத்திரராகிய நீரும் சகல காமங்களையும் நிவர்த்திக்கும் இதனை சிரத்தையுடன் மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு, லோகங்களில் சஞ்சரியும். (பிரம்மதாயாத என்பதற்கு எளிதில் பிரம்மத்தை அடைந்தவர்) கேட்ட விஷயத்தை மனத்தில் தரிக்கும் சாமர்த்தியமுள்ளவரும், கிருத யத்தை மனத்தில் ஜயித்தவர்களின் விரதம் கிருத்தியரும், இந்திரியத்தை ஜயித்தவர்களின் விரதம் போன்ற விரதமுள்ளவருமான நாரதர், குருவாகிய நாராயண மகரிஷியால் சொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு, அவரை நோக்கி “சுத்தமான கிர்த்தியுள்ள பகவானாகிய அந்தக் கிருஷ்ணனை நமஸ்கரிக்கிறேன். அந்தப் பகவான் சகல பிராணிகளுக்கும் அபயத்தைக் கொடுப்பதற்காக அம்சாவதாரத்தை அடை கிறார். சகல பிராணிகளுக்கும் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்ப தற்காகச் சுத்தமான வித்தைகளைத் தரிப்பவரும், அவைகளை அபேக்ஷித்தவர்களுக்கு உபதேசித்து சுகப்படுத்துகிறவரு மான உம்மை நமஸ்கரிக்கிறேன்” என்று அவரிடத்திலும்,

சுத்த சித்தர்களான அவருடைய சிஷ்யர்களிடத்திலும் விடைபெற்று, என்னுடைய பிதாவாகிய வியாஸருடைய ஆசிரமஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் பகவானாகிய வியாஸர் ஆசனங்கொடுத்து நாரதரைப் பூஜித்தார். நாரதர் ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து நாராயண மகரிஷியின் முகமாகக் கேட்டபடி சொன்னார். ஓ அரசனே! நீர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப்பட்டது. இதனைத் தெரிந்துகொண்டால் பிர்ம்மம் குறிப்பிட முடியாததானாலும், குணங்களற்றதானாலும் அதை வேதங்கள் நிரூபிக்கின்றனவென்று ஸம்சயமில்லாமல் தெரிந்துகொள்வான்.

51. எவர் இந்த சகல லோகங்களுக்கும் சிருஷ்டி பரிபாலனம், ஸம்ஹாரம் இவைகளைப்பற்றி ஆலோசிப்பவரோ, (ஐகத்திற்கு நிமித்த காரணமென்று காட்டப்பட்டது) எவர் இந்த ஐகத்தைப் படைப்பது, பரிபாலிப்பது, ஸம்ஹரிப்பது இவைகளைச் செய்கிறாரோ (உபாதான காரணமென்று காட்டப்பட்டது) எவர் பிரகிருதி புருஷர்களுக்கும் காரணமோ, இந்த ஐகத்தைப் படைத்து அதில் ஜீவனுடன் பிரவேசித்து அந்தச் சரீரத்தை அவனுக்கு உபயோகஸ்தானமாகச் செய்து அவனைக் காப்பாற்றுகிறாரோ, எவரை அடைந்த ஜீவன் காரியம், காரணம் என்ற பேதமாகிய அவித்தையை விட்டுவிடுகிறானோ, தூங்குகிறவன் சரீரத்தை விட்டுவிடுகிறான்ல்லவா (தூங்குகிறவனுக்குத் தேகமிருப்பதாக மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்களேயொழிய அவன் தான் சரீரமுள்ளவனென்று எப்படி நினைக்கவில்லையோ, அப்படி ஜீவன் முக்தனுக்குச் சரீரமிருந்தாலும் அவனுக்கு அதில் அபிமானமில்லையென்று கருத்து) அப்படிப்பட்ட ஈசுவரனும் சுருபமாக இருப்பதால் மாயையைத் திரஸ்கரித்தவரும், சகல பயத்தையும் நிவர்த்திப்பவருமான ஸ்ரீ ஹரியை எப்பொழுதும் தியானஞ் செய்யவேண்டும்.

அத்தியாயம் 88

விருகாசரன் வரம் பெற்றது

பரீக்ஷித்து மகர்ராஜன் சுகரை நோக்கி, “ஓ பிராஹ்மண! பரமசிவன் விஷய போகங்களில் ஆசையில்லாமல் (ஸ்மசானத்தில் வசிப்பது, வஸ்திரமில்லாம விருப்பது, பிசுஷ வாங்குவது) இருக்கிறார். மஹா விஷ்ணுவோ லக்ஷ்மீபதியாக, பீதாம்பரம் முதலியவைகளைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறார். இப்படி இவ்விருண்டு தேவர்களுடைய சுவபாவம் ஒன்றுக்கொன்று வேறுபாடுள்ளதாக இருக்கிறது. தேவர்கள், அசுரர்கள், மனிதர்கள் ஆகிய இவர்களுக்குள் எவர்கள் பரமசிவனை உபாஸிக்கிறார்களோ அவர்கள் பெரும்பாலும் ஐசுவர்யத்தை அடைகிறார்கள். மஹா விஷ்ணுவை உபாஸிப்பவர்கள் தரித்திரர்களாக இருக்கிறார்கள். அதன் காரணத்தைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டார். (தரித்திரனான தேவதையை உபாஸிப்பவர்கள் பணக்காரர்களாகவும், பணமுள்ள தேவதையை உபாஸிப்பவர்கள் ஏழைகளாகவுமிருப்பது எப்படிப் பொருந்துமென்று தாத்தரியம்.

2—7. அதனைக் கேட்ட சுகர் அரசனை நோக்கி, “வைகாரிகம், தைஜஸம், தாமஸம் என்று அகங்காரம் மூவகையானது. அந்த மூவகையான லிங்கத்துடனும், சக்தியுடனும் பரமசிவன் சேர்ந்திருப்பதால் அவர் குணம் சம்பந்தமுள்ளவர். அதிலிருந்து பதினாறு விகாரங்கள் உண்டாயின. அவைகளில் எதை யுபாஸிக்கிறானோ அதற்குத் தகுதியான ஐசுவர்யத்தை யடைகிறான். மஹாவிஷ்ணுவோ குணசம்பந்தமில்லாதவர். எல்லாவற்றிற்கும் சாக்ஷியாக இருப்பவர்: பிரகிருதியைவிட மேலான புருஷர். அவரை உபாஸிக்கும் புருஷன் குணசம்பந்தமில்லாதவன் ஆகிறான்.

உம்முடைய பிதாமகராகிய தர்மபுத்திரர் அசுவமேத யாகங்களைச் செய்து, பகவத் விஷயமான தர்மங்களைக் கேட்டு இந்த ஸம்சயத்தைப்பற்றியும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பார்த்துக் கேட்டார். மனிதர்களுக்குக் கேஷமத்தைச் செய்வதற்காக யது குலத்தில் அவதரித்திருக்கும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அதனைக் கேட்டுப் பதில் சொன்னார். அதனை உமக்குச் சொல்லுகிறேன். எப்படியென்றால், :-

8—39. “எவனுக்கு அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறேனோ, அவனுடைய பணத்தை அபகரிப்பேன். அதனால் மிகவும் துக்கத்தவன் போலிருக்கிற புருஷனைப் பந்துக்கள் இவன் ஏழையென்று விட்டுவிடுவார்கள். மேலும் அவன் பணம் சம்பாதிப்பதற்காக முயன்றும், அந்த முயற்சி வீணாகி, அதனால் வைராக்கியத்தை அடைவான். பின்பு என்னுடைய பக்தர்களான சாதுக்களுடன் சினேகம் செய்துகொள்வான். அதன் பின் அவனை அனுக்கிரகிப்பேன். ஜனங்கள் பரப்பிரம்மமும், சித்சுருபியும், சூக்ஷ்மசுருபியும், ஆராதிக்க முடியாத வருமான என்னைச் சேவியாமல் மற்ற தேவதைகளை உபாஸிக்கிறார்கள். பின்பு அவர்கள் சீக்கிரத்தில் சந்தோஷப்படுகின்ற தேவர்களை உபாஸித்து ஐசுவரியத்தை அடைந்து, அதனால் கர்வங்கொண்டு வரங்கொடுத்த தேவர்களை மறந்து விடுவதுமன்றி அவர்களை லட்சியம் செய்கிறதும் இல்லை. பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் முதலியவர்கள் சாபம் கொடுப்பதற்கும், அனுக்கிரகம் செய்வதற்கும் வல்லமையுள்ளவர்கள்; ஆனால் பிரம்ம தேவனும், பரமசிவனும் சீக்கிரத்தில் சந்தோஷித்து அனுக்கிரகிப்பவர்களும், சீக்கிரத்தில் கோபங்கொண்டு சாபங்கொடுப்பவர்களாக இருக்கிறார்கள். மகாவிஷ்ணுவோ அப்படி செய்கிறதில்லை. முன்னொருகால் பரமசிவன் விருகனென்ற அசுரனுக்கு வரங்கொடுத்து,

மிகவும் சங்கடத்தை அடைந்தார். அந்த இதிஹாஸத்தை இந்த விஷயத்தில் உதாரணமாகச் சொல்லுகிறேன். எப்படியெனில், சகுனியென்பவனுடைய புத்திரனாகிய விருகனென்ற அசுரன் வழியில் நாரதரைச் சந்தித்து அவரை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண! பிரம்மா, விஷ்ணு, பரமசிவன் இந்த மூன்று தேவர்களில் சீக்கிரமாகச் சந்தோஷப்படுகிறவர்தான்? அதனைச் சொல்லவேண்டும்” என்று கேட்டான். அந்தத் துஷ்டனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு நாரதர், “மூன்று தேவர்களில் பரமசிவன் சொற்பமாக உபாஸிக்கப்பட்டாலும் சந்தோஷத்தை அடைவார்; அவருக்குச் சொற்ப அபராதம் செய்தாலும் சீக்கிரத்தில் கோபித்துக்கொள்வார். ஆனதால் சீக்கிரத்தில் பயனை அடையவேண்டுமானால் பரமசிவனை உபாஸிக்கவேண்டும். அந்தப் பரமசிவனை ராவணன், பாணசுரன் இவர்கள் வந்திகள்போல ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். அதனால் அவர் சந்தோஷமடைந்து, ஒப்பற்ற ஐசுவரியத்தை அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். பின்பு அதனால் மிக்க சங்கடத்தையும் அடைந்தார் என்று சொன்னார். (ராவணன் பரமசிவனிடம் வரம்பெற்று கைலாச பர்வதத்தை அசைத்தான். பாணசுரன் தன்னுடைய பட்டணத்திற்குப் பரமசிவனைக் காவலாளாக வைத்துக்கொண்டான். இதனால் பரமசிவனுக்குச் சங்கடம் நேர்ந்ததென்று கருத்து.) அதனைக் கேட்ட அசுரன் கேதார நேர்த்திக்குச் சென்று தன்னுடைய மாமிசத்தை அக்னியில் சேஷத்திரஞ் செய்து பரமசிவனை உபாஸித்தான். இப்படி ஆறு ஹோமஞ்செய்து பரமசிவன் பிரத்யக்ஷம் ஆகாததால் நாட்கள் சென்றும், பரமசிவன் பிரத்யக்ஷம் ஆகாததால் நிர்வேதத்தை அடைந்து, அசுரன் அந்தத் தீர்த் மிகவும் ஸ்நானஞ்செய்து, ஏழாவது நாளில் தன்னுடைய தலையை வெட்டிக்கொள்ள ஆரம்பித்தான். அப்பொழுது,

கருணையுள்ளவரான பரமசிவன் சந்தோஷத்தை அடைந்து அக்னிபோன்ற தேஜஸுள்ளவராகி, அக்னி குண்டத்தி லிருந்து கிளம்பி, அசுரனுடைய இரண்டு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு, தலையை வெட்டாமலிருக்கும்படி தடுத்தார். அந்தப் பகவானுடைய திவ்ய ஹஸ்தம் பட்டதினால் அவனுடைய சரீரம் பூர்ணமாயிற்று. அப்பொழுது பரமசிவன் அசுரனை நோக்கி, “நான் ஜலத்தைக் கொடுத்து உபாஸிக்கும் மனிதர்களிடத்திலும் சந்தோஷப்படுகிறவன். அப்படியிருக்க என்னைச் சந்தோஷிக்கச் செய்வதற்காக உன்னுடைய சரீரத்தை ஏன் வீணில் கஷ்டப்படுத்துகிறாய்? இதுவரையில் செய்த தவம் போதும்; வேண்டியதைக் கேள், கொடுக்கிறேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட பாபியான அந்த அசுரன் பரமசிவனை நோக்கி, “எவனுடைய தலையில் நான் கையை வைக்கிறேனோ, அவன் நாசத்தை அடையவேண்டும்” என்று பிராணிகளுக்குப் பயத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வரத்தைக் கேட்டான். அதனைக் கேட்டுப் பரமசிவன் வருத்தமடைந்து, வெளியில் சிரித்துக்கொண்டு, ஸர்ப்பத்திற்குப் பாலேக் கொடுத்தாற்போல் ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று அந்த அசுரனுக்கு வரங்கொடுத்தார். பன்பு அந்த அசுரன் பரமசிவனால் கொடுக்கப்பட்ட வரம் உண்மையானதா, அல்லவாவென்று பரீட்சிப்பதற்காகப் பரமசிவனுடைய தலையில் கையை வைப்பதற்கு யத்தனித்தான். அதனைக் கண்டு பரமசிவன் பயந்து ஓடினார். அசுரன் பின்தொடர்ந்துசென்றான். பரமசிவன் பூமிமுழுவதும் அலைந்தார்; திக்குகளின் எல்லை வரையில் ஓடினார். அசுரனும் பின்தொடர்ந்து சென்றான். இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் அதற்குச் செய்யவேண்டியது இன்னதென்று அறியாமல் டுமளனிகளாக இருந்தார்கள். அப்பொழுது பரமசிவன் வைகுண்டஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணன்

வசிக்கிறார். அவர், விஷயங்களில் ஆசையற்று, சாந்தர்களான யோசிகளுக்குக் கதி. வைகுண்டஞ் சென்றவர்களுக்குச் சம்சார சம்பந்தமில்லை. அப்பொழுது ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு விருகாசரனையும், அப்படிப்பட்ட துக்கமுள்ள பரமசிவனையும் வெகு தூரத்திலேயே பார்த்துத் தமது யோகமாயையால் பிரம்மசாரி வேடங்கொண்டு, அக்னிபோன்ற தேஜஸுடன் ஜ்வலித்துக்கொண்டு மேகலை, அஜினம், தண்டம், ஜபமலை இவைகளைத் தரித்து அசுரனுக்கு எதிரில் சென்று, தர்ப்பத்தைக் கையில் வைத்துக்கொண்டு அவனை நமஸ்கரித்து, “ஓ சகுனியின் புத்திர! நீ வெகு தூரம் வந்ததால் களைத்திருக்கிறாய். கொஞ்சநேரம் சிரமத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள். எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் சரீரமானது சகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கக்கூடியது. (அதனால் சரீரத்தைச் சிரமப்படுத்தவேண்டாமென்று கருத்து) சகல ஜனங்களும் பிறருடைய சகாயத்தால் காரியத்தை முடித்துக்கொள்ள விரும்புகிறார்கள். ஆனதால் உன்னுடைய அபிப்பிராயத்தையும் சொல்லக்கூடுமானால் சொல்” என்று கேட்டார். என்னிடம் சொல்லக்கூடுமானால் சொல்” அதனைக் கேட்ட அசுரன் பகவானுடைய அமிருத மயமான வார்த்தையால் சிரமமற்றவனாகி, பரமசிவனிடம் வரம்பெற்ற விஷயத்தைச் சொன்னான். அதனைக் கேட்ட அந்தப் பிரம்மசாரி, அசுரனை நோக்கி, “பரமசிவனுடைய வார்த்தையை நான் நம்பமாட்டேன். அவர் தக்ஷருடைய சாபத்தால் பிசாசுத்தன்மையை அடைந்து, பிரேதங்களுக்கும் பிசாசுங்களுக்கும் அபிபதியாக இருக்கிறார். ஓ அசுரனே! அவருடைய வார்த்தையில் உனக்கு நம்பிக்கை யிருக்குமானால் உன்னுடைய தலையில் கையை வைத்துப் பார். பரமசிவனுடைய வார்த்தை பொய்யாக இருக்குமானால் இப்படித் திரும்பவும் பொய் சொல்லாமலிருக்கும்படி பொய் சொல்பவரான பரமசிவனைக் கொன்றுவிடலாம்” என்று

மனோகரங்களான வார்த்தைகளைப் பேசி, அவனுடைய புத்தியைக் கலைத்தார். தூர்ப்புத்தியுள்ளவனாகிய அசுரன் அந்த வார்த்தைக்கிணங்கித் தன்னுடைய தலையில் தன்கையை வைத்துக்கொண்டான். உடனே வஜ்ரத்தால் அடிக்கப்பட்டாற்போல் தலை உடைந்து கீழே விழுந்தான். அப்பொழுது ஆகாயத்தில் ஜயவென்றும், நமஸ்காரமென்றும், நல்லது என்றும் சப்தமுண்டாயிற்று. தேவர்களும், மகரிஷிகளும், பிதிருக்களும், கந்தர்வர்களும் புஷ்பங்களை வர்ஷித்தார்கள். பரமசிவனுக்கு ஆபத்து நீங்கிற்று. சங்கடம் நீங்கிய பரமசிவனை நோக்கி ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு, “ஓ மகாதேவ! இந்தப் பாபியான அசுரன் தனது பாபத்தால் நாசமடைந்தான். பெரியோர்களுக்கு அபராதஞ் செய்து எவன் கேஷமத்தை அடைவான்? அப்படியிருக்க, ஜகத்திற்குக் குருவும், அதிபதியுமான உம்மிடத்தில் குற்றஞ் செய்தவன் கேஷமத்தை அடைவானு” என்றார்.

40. வாக்குக்கும் மனதிற்கும் எட்டாத அளவற்ற சக்தியுள்ள பரமாத்மாவாகிய ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு விருகாசரனைக் கொன்று, பரமசிவனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தை நிவர்த்தித்ததான இந்தச் சரிதத்தை எவன் சொல்லுகிறானோ, கேட்கிறானோ அவனுக்கு ஸம்ஸார பயமாவது, சத்துரு பயமாவது நேரிடுகிறதில்லை.

அத்தியாயம் 89

தேவர்களில் விஷ்ணு மேலானவரென்று

பிருகு மகரிஷி கண்பீடித்தது

முன்னொருகால் சரஸ்வதி நதிக்கரையில் மகரிஷிகள் ஸத்ராஞ் செய்தார்கள் (யாக விசேஷம்). அப்பொழுது பிர்ம்மா, விஷ்ணு, பரமசிவன் ஆகிய மூன்று தேவர்

களுக்குட் சிறந்தவர் யார் என்று விவாதம் உண்டாயிற்று. அதனைத் தெரிந்துவருவதற்காக பிரம்மதேவருடைய புத்திர ராகிய பிருகு மகரிஷியை அங்குள்ளவர்கள் அனுப்பினார்கள். அவர் பிரம்மதேவருடைய சபைக்குச் சென்றார். அவ்விடத்தில் அந்த மகரிஷி பிரம்மதேவருடைய மகிமையைப் பரீட்சிப்பதற்காக அவரைத் துதிக்காமல் மௌனமாக இருந்தார். அதனால் பிரம்மதேவர்கோபங்கொண்டு ஜ்வலித்தார். ஆனாலும் தம்மிடத்தில் உண்டான கோபாக்கியைத் தமது தேஜஸ்ஸால் அடக்கிக்கொண்டார். அது ஜலத்தால் அக்கியை அணைத்தாற்போலிருந்தது. பின்பு மகரிஷி கைலாசஞ் சென்றார். அவரைக் கண்ட பரமசிவன் தமக்குச் சகோதர ராகிய மகரிஷியை ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ள யத்தனித்தார். அப்பொழுது மகரிஷி பரமசிவனை நோக்கி, “நீர் அமங்கலமான காரியங்களைச் செய்கிறீர். அதனால் உமக்கு ஆலிங்கனம் கொடுக்கமாட்டேன்” என்றார். அதனைக் கேட்டுப் பரமசிவன் கோபங்கொண்டு, ஜ்வலிக்கும் நேத்திர முள்ளவராகி, சூலமென்ற ஆயுதத்தை யெடுத்து, மகரிஷியைக் கொல்ல ஆரம்பித்தார். அதனைக் கண்ணுற்ற பார்வதி, பரமசிவனுடைய பாதங்களில் நமஸ்கரித்து, நல்வார்த்தை சொல்லிச் சமாதானஞ் செய்தாள். இப்படி மகரிஷி மிகவும் சிரமப்பட்டுப் பரமசிவனிடமிருந்து விடுபட்டு வைகுண்டஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் லக்ஷ்மீ தேவியின் மடியில் ஸ்ரீமந் நாராயணன் படுத்திருக்கக் கண்டார். பின்பு மகரிஷி அந்த நாராயணனைக் காலால் மார்பில் உதைத்தார். அதன் பின் லாதுக்களுக்கு ஆசிரயமான ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு தம்முடைய படுக்கையிலிருந்து இறங்கி மகரிஷியை நமஸ்கரித்து, “ஓ பிராம்மண! நல்வரவா? இந்த ஆசனத்தில் சுண்ணநேரம் உட்காருந்.

நீர் வந்தது எனக்குத் தெரியாததால் உமக்கு மரியாதை செய்யத் தவறினேன். அந்தக் குற்றத்தை மன்னிக்க வேண்டும். உம்முடைய பாத தீர்த்தம் புண்ணிய தீர்த்தங்களையும் பரிசுத்தப்படுத்துகிறது. அப்படிப்பட்ட பாத தூளியால் என்னையும், என்னைச் சார்ந்த லோகபாலர்களையும் பரிசுத்தப்படுத்தும். இன்றைய தினம் நான் லக்ஷ்மீ தேவிக்கு முக்கிய ஸ்தானமாக ஆனேன். உம்முடைய பாதம் பட்டதால் பரிசுத்தமாக இருக்கும் என்னுடைய மார்பில் லக்ஷ்மீதேவி இனி வசிப்பாள்” என்றார்.

13—21. இம்மாதிரி மகாவிஷ்ணுவின் கம்பீரமான வார்த்தையைக் கேட்டுச் சந்தோஷத்தை அடைந்து, மிக்க பக்தியால் ஆனந்தக் கண்ணீரைப் பெருக்கித் திரும்பவும் ஸரஸ்வதி நதிக்கரை சென்று, தம்மால் அதுவிக்கப்பட்ட விஷயங்களை மகரிஷிகளுக்குத் தெரிவித்தார். அதனைக் கேட்டு மகரிஷிகள் ஆச்சரியத்தை அடைந்து, சந்தேக மற்றவர்களாகி, ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணுவே மேலானவரென்று நினைத்தார்கள். “அவரிடத்தில் சாந்தி (பொறுமை), தர்மம், சுருப ஞானம், நான்கு வகையான வைராக்கியம், எட்டு வகையான ஐசுவரியம், பாபத்தை நிவர்த்திக்கக்கூடிய கீர்த்தி ஆகிய இவைகள் இருக்கின்றன. அவரைச் சேவித்த வர்களுக்குப் பயமில்லை. மேலும், அவர் இந்திரியங்களை அடக்கி, சாந்தர்களாய்ச் சமபுத்தியுள்ளவர்களாகி, ஒன்றிலும் பற்றுதலில்லாமலிருக்கும் ஸாதாக்களுக்குக் கதியாக இருப்பவர். அவருக்கு ஸத்வமே இஷ்டமான சரீரம். பிராம்மணர்கள் இஷ்ட தெய்வம். சாந்தர்களும் வைராக்கிய முள்ளவர்களுமான ஸாதாக்கள் அவரை உபாஸிப்பார்கள். குணமுள்ள மாயையால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்கள், அசுரர்கள், தேவர்கள் ஆகிய மூவர்களும் அவருக்குச் சரீரம். அவைகளில் ஸத்வகுணமே புருஷார்த்தத்தைக்

கொடுக்கக்கூடியது” என்று ஸரஸ்வதி நதிக்கரையிலுள்ள மகரிஷிகள் தெரிந்துகொண்டு, மற்றவர்களுக்கும் இதனைத் தெரிவித்து, புருஷோத்தமமாகிய நாராயணருடைய பாதாரச் சேவித்து, அவருடைய பதத்தை அடைந்தார்கள். இப்படி சுக மகரிஷியின முகமாகிய தாமரை மலரினிலிருந்து பெருகிய அமிருதமும், ஸம்ஸார தாபத்தை நிவர்த்திப்பதுமான பரம புருஷனுடைய சரித்தத்தை எவன் இரு காதுகளால் கேட்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸார தாபத்தை நிவர்த்தித்துக்கொள்வான்.

22—25. ஒரு சமயம் துவாரகா நகரத்தில் ஒரு பிராம்மணனுடைய பத்தினி பிரஸவித்தாள். அந்தக் குழந்தை பூமியில் விழுந்தவுடன் மரணமடைந்தது. அந்தப் பிராம்மணன் அந்தக் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு கிருஷ்ணனுடைய அரசமனை வாசப்படி சென்று மிக்க தீனமான மனத்துடன், “பிராம்மண துவேஷியும், வஞ்சகனும், லுப்தனும், விஷயங்களிலேயே நோக்கமுள்ளவனாகிய அரசனுடைய குற்றத்தால் என்னுடைய குழந்தை மரணமடைந்தது. பிறருக்கு இம்சை செய்வதை விளையாட டாகக்கொண்டவனும், துஷ்ட சபாவமுள்ளவனும், இந்திரியங்களை ஜயிக்காதவனுமான அரசனுடைய ராஜ்யத்திலிருக்கும் ஜனங்கள் ஏழைகளாகி, மிக்க துக்கத்தை அடைவார்கள்” என்று மூன்று தரம் சொல்லி அழுதான்.

26—44. அதனைக் கேட்ட அர்ச்சுனன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய முன்பாகப் பிராம்மணனை நோக்கி, “ஓ பிராம்மண! உம்முடைய வாசஸ்தலமான இவ்விடத்தில் வில்லைத் தரிக்கும் சுஷத்திரியன் என்பவனே இல்லையா? பிராம்மணர்களால் யாக்குசெய்ய முடியும். எவர்களுடைய ராஜ்யத்தி

லுள்ள பிரஜைகள் பணமில்லாமல் ஏழைகளாகவும், பத்னி
 யில்லாதவர்களாகவும், புத்திரனில்லாதவர்களாகவும் இருக்
 கிறார்களோ, அவர்கள் அரசர்களல்ல; வேஷதாரிகள்
 போலத் தங்கள் வயிற்றை நிரப்பிக்கொள்வார்கள்; ஆனதால்
 மிக்க தீனர்களான உங்களுடைய பிரஜைகளை நான்
 காப்பாற்றுகிறேன். அப்படிச் செய்யாவிடில் அக்னிப் பிர
 வேசஞ் செய்வேன்” என்றார். அதனைக் கேட்ட பிராம்
 மணன் அர்ச்சுனனை நோக்கி, “பலராமன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன்,
 பிரத்யுமனர், அநிருத்தர் ஆகிய இவர்களால் எது காப்பாற்ற
 முடியவில்லையோ, அதனை நீ எப்படிக் காப்பாற்றுவாய்?
 ஜகதீசர்களால் செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்வதாகப்
 பிரதிக்கொரு செய்வது மூடத்தனம். ஆனதால் உன்
 வார்த்தையை நம்பமாட்டேன்” என்றான். அதனைக் கேட்ட
 அர்ச்சுனர், “ஓ பிராம்மண! நான் பலராமன்ல்ல;
 ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுமல்ல; பிரத்யுமன்னுமல்ல; நான் குந்தியின்
 புத்திரனாகிய அர்ச்சுனன். என்னுடைய வில்லுக்குக்
 காண்டவமென்று பெயர். யுத்தத்தில் என்னுடைய பலத்
 தைப் பார்த்துப் பரமசிவன் சந்தோஷித்தார். அப்படிப்
 பட்ட என் பலத்தை அலட்சியஞ் செய்யவேண்டாம். யமனை
 ஜயித்து உம்முடைய குழந்தையைத் திருப்பிக் கொண்டு
 வருகிறேன்” என்றார். அதனைக் கேட்டுப் பிராம்மணன்
 அர்ச்சுனனை மிக்க பலசாலி யென்று நம்பித் தம்முடைய
 வீடு சென்றான். பின்பு அந்தப் பிராம்மணனுடைய பத்தி
 னிக்குப் பிரசவ காலம் நேர்ந்தபொழுது பிராம்மணன்
 அர்ச்சுனரிடம் வந்து, “குழந்தை ஜனிக்கப்போகிறது;
 அதனைக் காப்பாற்றும்” என்று கேட்டுக்கொண்டான்.
 அப்பொழுது அர்ச்சுனர் ஆசமனஞ்செய்து, சுத்தமாகப்
 பரமசிவனை நமஸ்கரித்து, காண்டவத்தை வளைத்து, திவ்ய
 மாகிய அஸ்திரங்களை ஸ்மரித்து அநேக அஸ்திரங்களாலும்,

பாணங்களாலும், குறுக்காகவும், மேலுங் கீழுமாகவும் பிரசவ கிருகத்தை மறைத்தார். (பாணக்கூடு கட்டினார்) அப்பொழுது பிராம்மண ஸ்திரீ பிரசவித்தாள். குழந்தை அழுதுகொண்டு ஜனித்தது. உடனே அது கண்ணுக்குப் புலப்படாமலே ஆகாயஞ் சென்றது. அப்பொழுது பிராம்மணன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் முன்பாக அர்ச்சனரை நிந்தித்து, “என்னுடைய மூடத்தன்மையைப் பாருங்கள்! பராக் கிரமம் இல்லாதவனுடைய வார்த்தையை நம்பினைன். பிரத்யும்னர், அநிருத்தர், பலராமன், ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இவர்களால் காப்பாற்ற முடியாததை வேறு யார் காப்பாற்றற்போகிறார்? தெய்வத்தால் கெடுக்கப்பட்டதை எவன் மூடத்தன்மையால் காப்பாற்றுவதாக நினைக்கிறானோ, அந்தப் பொய் பேசும் அர்ச்சனனுடைய வில்லையும் நிந்திக்க வேண்டும்” என்று சொன்னான். அதனைக் கேட்ட அர்ச்சனர் தம்முடைய வித்தையின் மகிமையால் ஸம்யமணி பட்ட ணஞ் சென்றார். அவ்விடத்தில் யமனுடைய சமீபத்தில் அந்தப் பிராம்மணக் குழந்தை இல்லை. அதன் பின் அவ்விடமிருந்து இந்திர லோகஞ் சென்றார். அவ்விடத்திலும் அந்தக் குழந்தையில்கூட இல்லை. அவ்விடமிருந்து அக்னி திக்கு, நிருதி திக்கு, மேற்கு, வடக்கு முதலிய திக்குகளில் சென்று, அவ்விடங்களிலும் அந்தக் குழந்தையைக் காணாமல், பாதாளம் முதலிய சகல லோகங்களிலும் ஆயுதபாணியாகச் சஞ்சரித்தும் பிராமணக் குழந்தை அகப்படவில்லை. அதனால் தம்முடைய பிரதிக்கை நிறைவேறாமல் அக்னிப் பிரவேசஞ் செய்ய முயன்றார்.

45—60. அப்பொழுது ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அர்ச்சனரைத் தடுத்தது, “பிராம்மணனுடைய புத்திரர்களை உனக்குக் காண்பிக்கிறேன். என்னை அலட்சியஞ் செய்ய

வேண்டாம். எவர்கள் நம்மை நிந்திக்கிறார்களோ, அவர்களோ நம்முடைய கீர்த்தியைப் பரவச்செய்வார்கள்” என்று சொல்லி, திவ்யமான தம்முடைய சதத்தின் மீதேறி மேற்கு திக்கை நோக்கிச் சென்றார். ஏழு மலைகளிலுள்ள ஏழு தவீபங்களையும், ஏழு ஸமுத்திரங்களையும் லோகா லோகமென்ற மலையையும் தாண்டி மிகுந்த இருளுள்ள இடஞ் சென்றார். அந்த இருளில் ஸைன்யம், ஸுக்ரீவம், மேகபுஷ்பம், வலாஹகம் என்ற குதிரைகள் நடக்கமுடியாமல் இருந்தன. அதனைக் கண்ணுற்ற யோகேசர்களுக்கும் அதிபதியான பகவான் ஆயிரம் சூரியன்போல் பிரகாசிக்கும் சக்கரத்தை முன் நடத்தினார். அந்தச் சக்கரமானது வில்லில் பூட்டிப் பிரயோகிக்கப்பட்ட ராமனுடைய பாணம் ஸைன்யத்திலுள்ள பிரவேசித்தாற்போல பிரகிருதி பரிணாமஸ்வரூபமும், கோரமும், ஆகாயத்தை மறைக்கக்கூடியதுமான மிகுந்த இருளை நிவர்த்தித்துக்கொண்டு மனம் போன்ற வேகத்துடன் முன் நடந்தது. சக்கரம் போகிற மார்க்கமாக அந்த இருளைக் கடந்து, அதற்கு வெகு தூரத்திலிருக்கும் பகவானுடைய தேஜஸை நோக்கிக் கிருஷ்ணன் செல்வதைக் கண்ணுற்ற அர்ச்சனன் கண்களை முடிக்கொண்டார். அதன்பின் கிருஷ்ணன் ஜலத்தில் பிரவேசித்தார். அதில் காற்றினால் அதிக அலைகள் அலைந்துகொண்டிருந்தன. அவ்விடத்தில் அற்புதமான ஒரு கிருஹத்தைக் கண்டார். ஆகிசேஷனுடைய ஆயிரம் படங்களிலிருக்கும் ரத்தினங்களுடைய காந்தியால் அந்தக் கிருஹம் பிரகாசித்தது. இரண்டு ஆயிரம் கண்களால் அந்த ஆகிசேஷன் பிரகாசித்தார். மேலுமவர் வெள்ளி மலைபோல வெளுத்த சரீரமுள்ளவராக இருந்தும் அவருடைய கழுத்தும், நாக்குகளும் கருமையாக இருந்தன. அப்படிப்பட்ட ஆகிசேஷனுடைய உடலில் புருஷோத்தமராகிய நாராயணன் உட்கார்ந்திருந்தார். அவர் மிக்க மகிமை

யுள்ளவர், மேகம் போன்ற கறுத்த திருமேனியுள்ளவர், பீதாம்பரத்தைத் தரித்தவர், பிரசன்னமான முகமுள்ளவர், அழகிய நீண்ட கண்களுமுள்ளவர், கிரீடத்திலுள்ள மேலான ரத்தினங்களுடைய காந்தியால் அழகான தலைமயிர் உள்ளவர், தொங்குகின்ற எட்டுக் கைகளுள்ளவர், கௌஸ்து பத்தைத் தரித்தவர், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற அடையாளமுள்ளவர், வனமாலையுள்ளவர், பிரஜாபதிகளுக்கும் அகிபதி. மேலும், ஸுநந்தர் நந்தர் முதலிய பார்ஷத கணங்களும், புஷ்டி, ஸ்ரீ, கிரீத்தி, மாயை, சரீரமுள்ள சக்கரம் முதலிய ஆபுதங்கள், அணிமா முதலிய விபூதிகள் ஆகிய இவைகள் அவரை உபாஸிக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பகவானைக் கண்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் நமஸ்கரித்தார். அர்ச்சனரும் மிக்க நடுக்கத்துடன் நமஸ்காரஞ் செய்தார். அஞ்சலி செய்து கொண்டு நிற்கும் கிருஷ்ணனையும், அர்ச்சனரையும் நோக்கி அந்தப் பகவான், “உங்களைப் பார்ப்பதற்காகப் பிராம்மண னுடைய குழந்தைகளை இவ்விடம் வரவழைத்தேன். நீங்கள் என்னுடைய அம்சம். தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் பூமியில் அவதரித்தவர்கள். பூமிக்குச் சமையாக இருக்கும் அரசர்களைச் சீக்கிரத்தில் கொன்று என்னுடைய சமீபம் வரவேண்டும். நீங்கள் பூர்ண காமர்கள். (தர்மத்தை யனுஷ்டித்தாலும் உங்களுக்கு அதனால் மேன்மையில்லை; அனுஷ்டிக்காவிடினும் பாபமில்லை.) ஆனாலும், நீங்கள் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துப் பிறரையும் அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யுங்கள்” என்று கம்பீரமாகச் சொன்னார்.

61—66. அதனைக் கேட்டு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அர்ச்சனரும் ‘அப்படியே செய்கிறோம்’ என்று ஒப்புக்கொண்டு மிக்க சந்தேகாஷ்த்துடன் துவாரகா நகரம் வந்து பிராம்மண னிடம் குழந்தைகளைக் கொடுத்தார்கள். அப்பொழுது

அர்ச்சுனர் விஷ்ணுவின் மகிமையைப் பார்த்து மிக்க ஆச்சரியமடைந்து, லோகத்தில் ஜனங்களிடத்தில் காணப்படும் சொற்ப மகிமையும் கிருஷ்ணனுடைய அநுக்கிரகத்தால் ஏற்பட்டதென்று நினைத்தார். இப்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அற்புதமான அநேக காரியங்களைச் செய்தும், அநேக யாகங்களைச் செய்துகொண்டும் விஷயங்களை அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தார். மேலும் அவர், அந்தந்தக் காலத்தில் பிராம்மணர்கள் முதலிய ஜனங்களுக்கு இஷ்டத்தைக் கொடுத்து, இந்திரன்போல ஸம்ரச்சித்தார்; துஷ்டர்களை அர்ச்சுனன் முதலியவர்களால் நாசஞ்செய்தார்; தர்மபுத்திரர் முதலியவர்களைக்கொண்டு தர்மத்தைப் பரவச்செய்தார்.

அத்தியாயம் 90

ஸ்ரீ கிருஷ்ண லீலைகளின் சுருக்கம்

துவாரகா நகரத்தில் ஸ்ரீயோபதியாகிய பகவான் சுகமாக வஸித்தார். அந்த நகரத்தில் ஸகல ஸம்பத்துக்களும் நிறைந்திருந்தன. விருஷ்ணிகள் பகவானை உபாஸித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மேலும் அந்த நகரத்தில் மின்னல் போன்ற காந்தியுள்ள யுவதிகள் சிறந்த அலங்காரத்துடன் மாடிகளில் பந்து விளையாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். மதங்கொண்ட யானைகள் வீதிகளில், நெருக்கமாக நின்றன யோதர்களும், குதிரைகளும், ரதங்களும் அலங்கரிக்கப் பெற்றிருந்தன. தோட்டங்கள் செழிப்பாக விளங்கின. அவைகளிலுள்ள மரங்களில் வண்டு முதலியவை சப்தித்தன. அப்படிப்பட்ட நகரத்தில் பகவான் பதினாறாயிரம் சுரூபமெடுத்துக்கொண்டு அவ்வளவு ஸ்திரீகளுடைய அந்தப்புரத்தில் அவர்களுடன் விளையாடினார். மேலும் அந்தப் பகவான் உத்பலம், கல்ஹாரம் முதலியவைகள் மலர்ந்து,

அவைகளின் தூளி பரவி, அதனால் வாசனையுள்ள ஜலத்தால் நிறைந்த தடாகங்களில் அந்த ஸ்திரீகளுடன ஜலக்ரீடை செய்தார். ஸ்திரீகளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொள்ள, அதனால் அவர்களுடைய ஸ்தனங்களிலிருக்கும் குங்குமப்பூ சேர்ந்த சந்தனம் பகவானுடைய மார்பில் ஒட்டிக்கொண்டது. அப்பொழுது கந்தர்வர்கள் மிருதங்கம், பணவம், ஆனகம், வீணை ஆகிய வாத்தியங்களைக் கோஷித்து, பகவானுடைய சரிதத்தைக் கானஞ் செய்தார்கள். ஸூதர்களும், மாகதர்களும், வந்திகளும் தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அந்தப் பெண்மணிகள் சிரித்துக்கொண்டு ஜலத்தைக் கிருஷ்ணமீது இறைத்தார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அவர்கள் மீது ஜலத்தை இறைத்து, குபேரன் யக்ஷ ஸ்திரீகளுடன் விளையாடினாற்போல் கிரீடித்தார். அந்த ஸ்திரீகளுடைய வஸ்திரமானது நனைந்ததால் அவர்களுடைய தொடை, ஸ்தனம் முதலியவை பிரகாசித்தன. ஜலத்தை வாரி இறைப்பதால் தலை முடிச்சு அவிழ்ந்து, புஷ்பங்கள் கிழே விழுந்தன. அவர்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைக் கெட்டியாக ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு, மன்மத விகாரத்தால் பிரகாசிக்கும் முகங்களுள்ளவர்களாக இருந்தார்கள். பின்னும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அந்த ஸ்திரீகளால் ஆலிங்கனஞ் செய்யப்பட்டு அவர்களுடைய ஸ்தனங்களிலிருந்த குங்குமங்களால் பூசப்பட்ட மார்புள்ளவராகி, விளையாட்டிலுள்ள அபினி வேசத்தால் தலை முடிச்சு அவிழும்படி ஸ்திரீகளால் ஜலம் வாரி இறைக்கப்பட்டு ஸ்திரீகளின்மீது ஜலத்தை வாரி இறைத்துக்கொண்டும், அநேக பெண் யானைகளுடன் ஆண் யானை விளையாடினாற்போலக் கிரீடித்தார். இப்படி விளையாடும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய நடை, பேச்சு, பார்வை, சிரிப்பு, விளையாட்டு, ஆலிங்கனம் இவைகளால் அந்த ஸ்திரீகளுடைய மனம் அபகரிக்கப்பட்டது. மேலும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும்

அவருடைய அந்த ஸ்திரீகளும் நடர்களுக்கும் நர்த்தகர்களுக்கும் ஆபரணம், வஸ்திரம் இவைகளைக் கொடுத்தார்கள். பின்னும் அந்த ஸ்திரீகள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனையே மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டு பைத்தியங்கொண்டவர்கள் போல் கொஞ்ச காலம் மௌனமாகவிருந்து, பின்பு அவரையே நினைத்து மூடர்களாகி எதனைச் சொன்னார்களோ, அதனைச் சொல்லுகிறேன்.

15. ஓ குரரி பட்சியே! ஈசுவரனுடைய மகிமையால் ஜகத்தானது தூங்கும்பொழுது நீ ஏன் சப்திக்கிறாய்? ஆனால் உன்மீது குற்றமில்லை. தாமரைக் கண்ணனாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கம்பீரமான சிரிப்புள்ள பார்வையினால் சித்தம் அபகரிக்கப்பட்டதால் நீ கத்துகிறாய்.

16. ஓ சக்ரவாகமே! இரவில் பந்துவைக் காணாமல் கண்ணை மூடிக்கொண்டு, கேட்பவர்கள் விசனப்படும்படி சப்திக்கிறாய். நாங்கள் கிருஷ்ணனுக்கு வேலைக்காரிகளாக இருந்து, அவருடைய பாதங்களிலுள்ள புஷ்ப மாலையைத் தலையில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவது போல நீயும் ஆசைப்படுகிறாயா?

17. ஓ சமுத்திரமே! எப்பொழுதும் தூக்கமில்லாமல் விழித்துக்கொண்டு ஏன் சப்திக்கிறாய்? ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் எங்களை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளும்பொழுது குங்குமம் முதலிய அடையாளங்களை அபகரித்துக்கொண்டதால் நாங்கள் எப்படிப் பிரலாபிக்கிறோமோ, அப்படி உன்னுடைய சொத்தாகிய கொஸ்துபம் முதலியவைகளைப் பகவான் அபகரித்துக்கொண்டதால் கஷ்ட தசையை அடைந்து வருந்துகிறாயா?

18. ஓ சந்திர! பகவானுடைய ரஹஸ்ய வார்த்தைகளை நாங்கள் மறந்து எப்படி மௌனமாக இருக்கிறோமோ, அது

போல் நீயும் யக்ஷமா என்ற வியாதியால் உபத்திரவிக்கப் பட்டு, குறைந்தவனாக, இருளை நிவர்த்திக்கச் சக்தி யற்றவனாக இருக்கிறாயா?

19. ஓ தென்றல் காற்றே! ஸ்ரீ கோவிந்தனுடைய கடைக்கண் பார்வையால் பிளக்கப்பட்ட எங்களுடைய ஹிருதயத்தில் மன்மதனை விருத்திசெய்கிறாயல்லவா? உனக்கு நாங்கள் என்ன அபராதம் செய்தோம்?

20. அழகு பொருந்திய மேகமே! யாதவர்களுக்குள் சிறந்தவராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு நீ தோழனென்பது நிச்சயம். நீ எங்களைப் போல மிக்க பிரேமையுடன் ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற அடையாளமுள்ள ஸ்ரீ பகவானைத் தியானஞ் செய்கிறாய். அதனால்தான் அவரை நினைத்து ஹிருதயம் உருகிக் கண்ணீரைப் பெருக்குகிறாய். அவரிடத்தில் சிநேகம் செய்வது துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது.

21. ஓ குயிலே! பிரியமாகப் பேசுபவரான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய வார்த்தைபோல் பேசுகிறாய். உன்னுடைய வார்த்தை மரணமடைந்தவர்களைப் பிழைக்கச் செய்வதாக இருக்கிறது. ஆனதால் உனக்கு என்னால் செய்யப்பட வேண்டிய பிரியமான காரியமென்ன? அழகிய வார்த்தையால் சொல்.

22. ஓ பர்வதமே! நீ அசைகிறதில்லை; பேசுகிறதில்லை; மகத்தான விஷயத்தைப்பற்றி ஆலோசிக்கிறாய். அதனால் நல்ல புத்திசாலியாக இருக்கிறாய். நாங்கள் வசுதேவ புத்திரனாகிய கிருஷ்ணனுடைய பாதத்தை ஸ்தனங்களில் தரிக்கவேண்டுமென்று விரும்புவதுபோல நீயும் உன் அருகில் சுகரங்களில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பாதத்தைத் தரிக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறாயா?

23. ஓ சமுத்திரத்தின் பத்தினிகளாகிய நதிகளே! நாங்கள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய அன்பு பொருந்திய பார்வையை அடையாததால் ஹிருதயம் வாடி எப்படி மிக்க கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறோமோ, அப்படி உங்கள் பர்த்தாவாகிய ஸமுத்திரமானது இந்தக் கோடைக்காலத்தில் மேகத்தின் வழியாக உங்களை விருத்திபண்ணாததால் நீங்கள் இளைத்திருக்கிறீர்கள். தாமரை மலர் புஷ்பிக்கவில்லை; மடுக்களில் ஜலம் வற்றிப்போயிற்று.

24. ஓ ஹம்ஸமே! நல்வரவா? இவ்விடத்தில் உட்கார். பாலேக் குடி. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கதையைச் சொல். நீ கிருஷ்ணனுடைய தூதனென்று எங்களுக்குத் தெரியும். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சுகமாக இருக்கிறாரா? அவருடைய பிரியம் நிலையில்லாதது. ஆனதால் முன்பு எங்களுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிறாரா? அற்பனாகிய கிருஷ்ணனுடைய தூதனே! அவரை நாங்கள் எப்படி அடைவோம்? அவரிடத்தில் எங்களைப்பற்றிச் சொல்வதானால் எப்பொழுதும் அவரை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கும் லக்ஷ்மீதேவி இல்லாத காலத்தில் சொல்.

25—27. இப்படி யோகேசுவரர்களுக்கும் அகிபதியாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனிடத்தில் மனத்தைச் செலுத்திய ஸ்திரீகள் விஷ்ணு சம்பந்தமான கதையை அடைந்தார்கள். பகவானுடைய குணமானது பிறரால் கானம்பண்ணப்பட்டாலும், தம்மால் உச்சரிக்கப்பட்டாலும்கேட்பவர்களுடைய மனத்தைப் பலாத்காரமாய் அபகரிக்கிறது. பகவானைத் தரிசிப்பவர்களுடைய மனத்தை அபகரிப்பதில் என்ன சந்தேகம்? எந்த ஸ்திரீகள் ஜகத்குருவாகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தங்களுடைய பர்த்தாவென்று நினைத்து, கால்

பிடிப்பது முதலியவைகளைச் செய்து உபசரித்தார்களோ அவர்களுடைய தவத்தைப்பற்றியும் சொல்லவேண்டிமா?

28—36. சாதுக்களுக்குக் கதியான ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இம்மாதிரி வேதத்திற் சொல்லிய தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டு தர்மம், அர்த்தம், காமம் இவைகளுக்குக் கிருஹமேஸ்தானமாயிருக்கிறது என்பதைக் காண்பித்தார். இப்படி கிருஹஸ்த தர்மத்தை அனுஷ்டித்துவரும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுக்கு 16,800 ஸ்திரீகள் இருந்தார்கள். அவர்களுக்குள் எட்டு ஸ்திரீகள் பட்டமஹிஷிகள் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். கிருஷ்ணன் தம்முடைய ஒவ்வொரு பத்னியிடத்திலும் பத்துப் புத்திரர்களை உண்டு பண்ணினார். அவர்களில் பதினெட்டுப் புத்திரர்கள் மஹாரதர்கள்; மிக்க கீர்த்தியுள்ளவர்கள்; அவர்களுடைய பெயரைச் சொல்லுகிறேன், கேளும். பிரத்யுமனன், அபிரூத்தன், திப்திமான், பாஹு, ஸாம்பன், மித்திரன், பிரஹதபாஹு, மித்திரவிந்தன், விருகன், அருணன், புஷ்கரன், தேவபாஹு, சுருததேவன், ஸுநந்தன், சித்ரபாஹு, விருகன், கவி, நியக்ரோதன் என்பவர்களாம். திருவக்ரா என்பவன் எரிடத்திலுண்டானவன் உயக்ரோசனென்பவன். அவன் கிருஷ்ணனையே அனுசரித்திருந்தான். அவன் நாரதருக்குச் சிஷ்யனாக இருந்து, பகவானிடத்திலேயே சித்தத்தைச் செலுத்தியிருந்தான்.. அவன் ஸாத்வத தந்திரம் என்னும் நூலைச் செய்தான். அதில் ஸ்திரீ, சூத்திரர் இவர்களுக்கு வைஷ்ணவமான ஸம்ஸ்காரம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அதனை அறிந்தவன் முக்தியடைவான்.

37—48. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய புத்திரர்களுக்குள் ருக்மிணியின் புத்திரனாகிய பிரத்யுமனன் சிறந்தவனாக இருந்தான். அவன் ருக்மிணியின் புத்ரியை விவாகம் செய்து

கொண்டு, அநிருத்தனென்ற புத்திரனைப் பெற்றான். அவன் பதினாயிரம் யானை பலமுள்ளவன். அந்த அநிருத்தன் ருக்மியின் பிள்ளையின் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு, வஜ்ரனென்ற பிள்ளையைப் பெற்றான். அவன் தான் அந்தக் குலத்தில் எஞ்சி இருந்தவன். அவனுடைய புத்திரன் பிரதிபாஹு. அவனுடைய புத்திரன் சுபாஹு. அவனுடைய புத்திரன் உக்கிரசேனன். அவனுடைய புத்திரன் சதஸேனன். இந்தக் குலத்தில் பிறந்தவர்கள் திரித்திரர்களாகவாவது, படிக்காதவர்களாகவாவது, அற்பாபுள் உள்ளவர்களாகவாவது, பராக்கிரமமில்லாதவர்களாகவாவது, பிராம்மண பக்தியில்லாதவர்களாகவாவது இருக்கவில்லை. யது வம்சத்தில் பிறந்த புருஷர்களைக் கணக்கிடுவதற்கு அநேக வருஷங்களைக் கழித்தாலும் முடியாது. ஆனாலும், யது குமாரர்களுக்கு ஆசாரியர்கள் 3,00,88,100 என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். வசுதேவருடைய வம்சத்திற்கே பதினாயிரம் லட்சம் புத்திரர்கள் உண்டு என்றால் யது வம்சத்தை யாரால் கணக்கிடமுடியும்? தேவாசுர யுத்தத்தில் எந்த அசுரர்கள் அடிபட்டார்களோ, கொடிய சுபாவமுள்ள அவர்கள் மனுஷ்யர்களாக ஜனித்து, ஜனங்களை உபத்திரவித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை நிக்கிரஹிப்பதற்காகப் பசுவானால் தூண்டப்பட்டு, தேவர்கள் யது குலத்தில் ஜனித்தார்கள். அது நூற்றொரு வம்சமாகப் பிரிந்திருந்தது. அவர்கள் எல்லோருக்கும் கிருஷ்ணன் அதிபதியாக இருந்தார். அவர்கள் எல்லோரும் கிருஷ்ணனுடைய மனத்தை அனுசரித்திருந்ததால் விருத்தியடைந்தார்கள். மேலும் அவர்கள் படுக்குப்பொழுதும், சஞ்சரிக்கும்பொழுதும், பேசும்பொழுதும், ஸ்நானஞ்செய்யும்பொழுதும், புசிக்கும் பொழுதும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனையே மனத்தில் நினைத்திருந்தமையால் தம்முடைய சரீரத்தை அறியவில்லை.

49—50). புண்ணிய சுலோகர்களுக்குள் உத்தமராகிய ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் குருகேஷத்திரம் முதலிய புண்ணிய கேஷத்திரங்களில் தம்முடைய யோகமாயையால் ஏற்படுத்தப் பட்ட யாக விதிப்படி, சகல தேவ சுரூபியாகிய தம்மைப் பூஜிப்பதற்காகப் பட்டமஹிஷிகளுடன் தீகேஷசெய்து கொண்டு யாகஞ்செய்தார்.

51. யது குலத்தில் அவதரித்த பகவானுடைய கீர்த்தியாகிய தீர்த்தமானது கங்கையைவிட மேலானதாயிற்று. ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் துவேஷித்தவர்களும், சினேகித்தவர்களும் அவருடைய ஸாரூப்பியத்தை அடைந்தார்கள். எந்த லக்ஷ்மீ தேவியின் அனுக்கிரகத்திற்காகப் பிர்ம்மா முதலியவர்கள் முயலுகிறார்களோ, அந்த லக்ஷ்மீ ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை ஆச்சிரயித்திருக்கிறாள். கிருஷ்ணனுடைய திவ்ய நாமமானது கேட்கப்பட்டாலும், உச்சரிக்கப்பட்டாலும் பாபத்தை நிவர்த்திக்கிறது. ரிஷிகளுடைய வம்சங்களில் தர்மமானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. மேலும், அவர் எல்லாவற்றையும் ஸம்ஹாரஞ்செய்யும் கால சுரூபி. மிக்க மகிமை பொருந்திய சக்கராயுதமுள்ளவர். அப்படிப்பட்ட பகவான் பூமியின் சுமையை நிவர்த்தித்தாரென்பது ஆச்சரியமல்ல.

52. ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தேவகியினிடத்தில் ஜனித்தாரென்ற பித்திவாதமேயொழிய அவருக்கு உற்பத்தியில்லை. அவர் சகல பிராணிகளிடத்திலும் அந்தர்யாமியாக வசிப்பவர்; சகல பிராணிகளுக்கும் ஆச்சிரயமாக இருப்பவர்; யாதவர்களால் சேவிக்கப்பட்டவர். அப்படிப்பட்ட பகவான் தமது கைகளால் அதர்மத்தை நிவர்த்தித்துக்கொண்டும், பிருந்தாவனத்திலுள்ள ஸ்தாவர ஜங்கம பிராணிகளுக்கு ஸம்ஸார துக்கத்தை நிவர்த்திசெய்துகொண்டும், அமுலிய

சிரிப்புள்ள முகத்தால் கோபிகைகளுக்கும் பட்டணத்து ஸ்திரீகளுக்கும் மன்மத தாபத்தை விருத்திசெய்த (இவ் வுலகத்தில் போகத்தைக் கொடுத்து, அதன் வழியாக மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து) கொண்டும் எல்லாருக்கும் மேலானவராகப் பிரகாசித்தார்.

53—54. இப்படிப்பட்ட பகவான் தம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தமது இச்சைப்படி மத்ஸ்யம், கூர்மம் முதலிய அவதாரங்களை எடுத்து, அந்த அந்த அவதாரங்களுக்குத் தக்கபடி அற்புதமான சரிதங்களைச் செய்தார். அந்தச் சரிதங்கள் கேட்ட மாத்திரத்தில் கர்ம பந்தத்தை நிவர்த்திக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட பகவான் யது குலத்தில் அவதரித்துச் செய்த அற்புத லீலைகளைக் கேட்கவேண்டும். அதனால் அவரிடத்தில் பக்தி விருத்தியாகும். அவருடைய கதையைக் கேட்பதாலும், உச்சரிப்பதாலும், அவரையே தியானிப்பதாலும் தாண்டமுடியாத ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத்தாண்டி, அவருடைய பதத்தை அடைவான். அப்படிப்பட்ட பதத்தை அடைய விரும்பி, அநேக அரசர்கள் நாட்டைவிட்டுக் காட்டிற்குச் சென்றார்கள்.

தசம ஸ்கந்தம் முற்றிற்று.

சுபமஸ்து!